

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

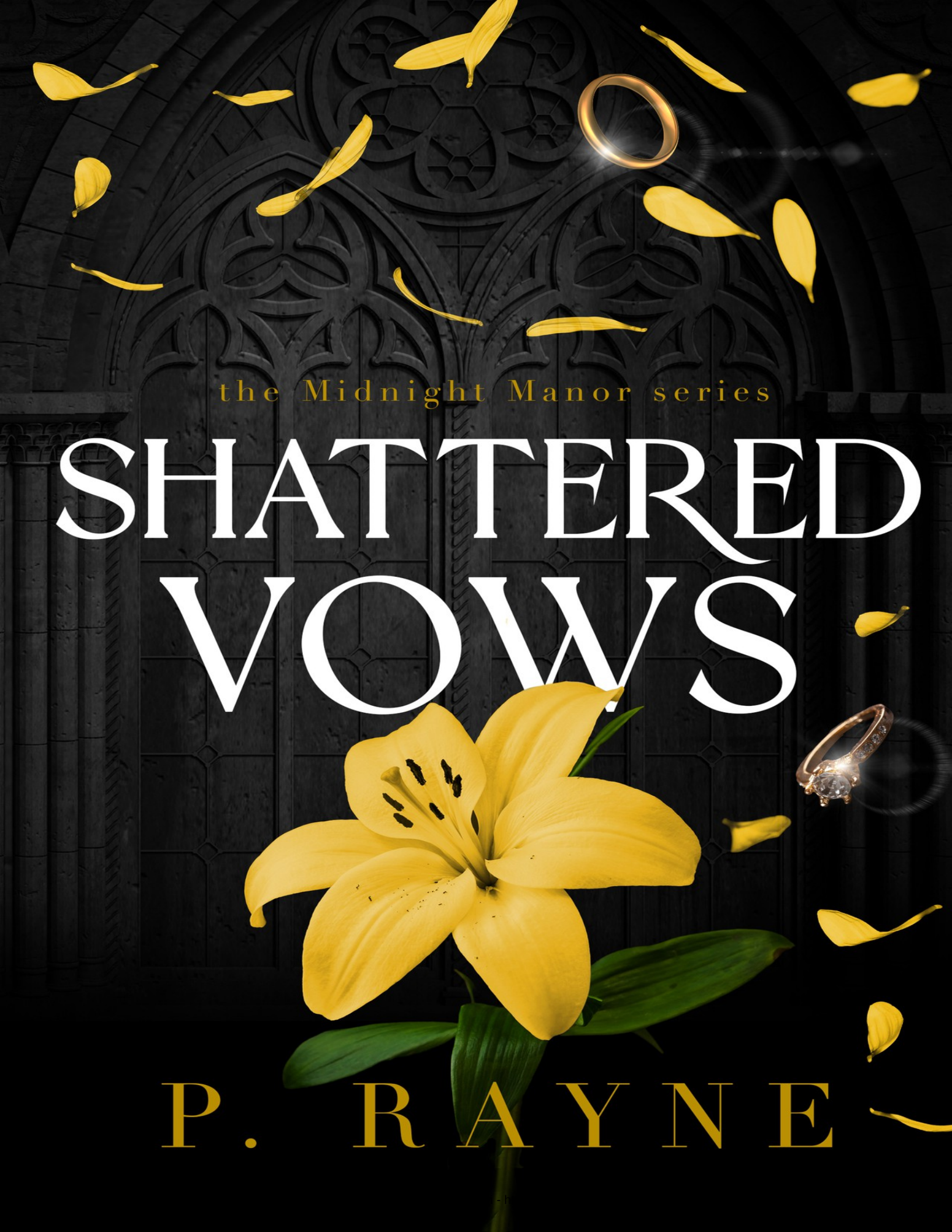
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the Midnight Manor series

SHATTERED VOWS

P. RAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Parçalanmış Yeminler

P. RAYNE

Copyright © 2024 by Piper Rayne Incorporated

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Regina Wamba

Çizgi Editörü: Joy Editing

Düzeltilen: Kardeşimin Editörü

Shattered Vows Hakkında

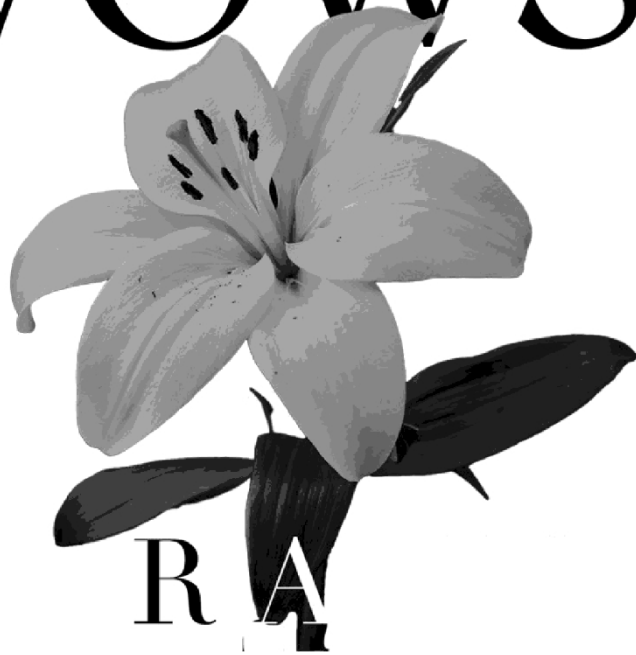
Bir zamanlar, sonsuza dek mutlu olacağımı düşünmüştüm. Ta ki o her şeyi mahvedene kadar.

Dört uzun yıldır onu arıyordum ve sonunda buldum.

Mükemmel bir intikam planladım. Rapsody'yi başka bir adamla evleneceği gün kaçırmak ve onu ailemin gotik malikânesinde kapana kısılmış bir halde benim gazabımla yüzleşmeye zorlamak.

Onu cezalandırma arzuma rağmen, aramızda hâlâ yadsınamaz bir çekim var. Ancak malikânenin duvarları etrafımızı sararken, ikimiz de gerçekte yüzleşmek zorundayız. Birbirimize güvenebilir miyiz yoksa karanlık geçmişim ikimizi de tüketecek mi?

SHATTERED VOWS

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Tetikleyici uyarıları kontrol etmek isterseniz web sitemizde bulabilirsiniz.

LÜTFEN DİKKAT:
Bu uyarılar büyük spoiler
içermektedir. [https://piperrayne.com/p-
rayne](https://piperrayne.com/p-rayne)

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca P. Rayne tarafından](#)

[Teşekkür P. Rayne](#)
[Hakkında](#)

Çalma Listesi

İşte Midnight Manor serisini yazarken bize ilham veren şarkıların bir listesi. Aşağıdaki QR kodunu kullanarak çalma listesini (ve bizi) Spotify'da takip edebilirsiniz.

Bölüm Bir

RAPSODY

T Düğünümü böyle hayal etmemiştim.

Sevdiğim bir adamla evleneceğimi sanıyordum. Aynadaki yansımama bakar, duvağımı takarken gözyaşlarımı tutamazdım çünkü o gün hayatımın en mutlu günüydü. Sakinleştirilmesi gereken yıpranmış sinirlerim olmayacaktı çünkü seçimimden emindim ve sonsuza dek sürecektir mutlu hayatıma inançla adım atmaya hazırdım.

Bunun yerine, kilisenin pis bir odasında tamamen yalnızdım, yansımama bakıyor, duvağımı yerine oturtmaya çalışıyordum. Uzun sarı saçlarımı topuz yapmak yeterince uzun sürdü. Bütün o zor işleri geri almayacağım.

Alistair ruh eşim olmayabilir ama onu bir insan ve bir arkadaş olarak seviyorum. Ona deliler gibi aşık *olmasam* bile, aşktan daha çok değer verdiğim bir şeyi temsil ediyor-özgürlüğü.

Bana evlenme teklif ettiğinde dürüst davrandım ve ona sırılsıklam aşık olmadığımı söyledim ama o bunun sorun olmayacağı konusunda ısrar etti. Bunu zamanla söyledi,

Onu sevmeye başlamıştım ve bir eşte aradığı niteliklere sahiptim - saygılı, destekleyici ve sadık.

Gerçeği bilseydi -kiliseye gitmenin annemi evden çıkmama ve bir hayatım olmasına izin vermeye zorlamanın bir yolu olduğunu- böyle hissedeceğinden emin değilim. Ve eğer gece geç saatlerde yatakta yalnızken aklımdan geçen düşünceleri bilseydi, kesinlikle böyle hissetmezdi.

Bu yüzden sıradan bir beyaz elbisenin üzerine kusabilirim. Ya evlendikten sonra onun istediği gibi biri olmazsam? Ya onun istediklerine uymaya çalışmak annemin baskıcı hükümdarlığı altında yaşamaktan daha boğucuysa?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Benim için vazgeçtiği onca şeyden sonra böyle düşüncelere sahip olduğum için korkunç bir kız çocuğuyum. Derin bir nefes çekerek gözlerimi açıyorum.

Hayır. Böyle düşünemem. Düğün gününde korkmak normaldir. Herkes çekingenlikten bahseder. Bu sadece, başkalarının kendilerini hayatlarının geri kalanı için birine adamadan önce yaşadıkları şeydir.

O zaman neden korkmuyorum...

Hayır.

Bu da düşünemeyeceğim bir şey. Eğer bugünü atlatmak istiyorsam.

Bugün beni asla incitmeyecek dürüst ve doğru bir adamla evleneceğim. Bana asla yalan söylemeyecek. Bana vereceği hayat umduğumdan çok daha fazlası ve buna minnettar olmalıyım.

"Bırak ben yapayım."

İrkiliyorum, aynadan yukarı bakıyorum. Annem kapıda.

Yüzümü ona dönüyorum. Bunu yaptığım anda, Alistair'in teklifine evet dediğimden beri aynı suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor.

Koyu kahverengi gözleri bana sitem ve biraz da küçümseme ile bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, duvağı ona uzatırken. Sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve aynadan duvağı saçıma sabitlemesini izliyorum.

"Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var," diyor.

Omuzlarım çöküyor. Yine mi bu?

"Anne..." Onunla yüzleşiyorum ve ellerini tutuyorum.

Bana çaresizlikle bakarken gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Alistair bana iyi davranacak. O iyi bir adam."

Üzüntüsü kızgınlığa dönüşüyor ve gözlerini deviriyor. "Erkeklerin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bak ne-"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün olmaz." Hemen sözünü kestim, bu benim için nadir bir durum.

"Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü o zaman her şeyi bilmediğinizi ve kendinizi daha önce de tehlikeye attığınızı düşünmeniz gerekir."

"Alistair farklı. O-"

Annem bir kaşını kaldırdı. "Tanrı'dan korkan bir adam mı? En kötü yırtıcılardan bazılarının din maskesinin arkasına saklandığını bilmiyor musun? Dünya tehlikeli bir yer, Rap-Lillian. Hayal bile edemeyeceğin kadar. Tek yaptığım seni bu dünyanın acımasızlığından korumaya çalışmak. Peki sana göz kulak olduğum için elime ne geçti?"

Göğsüm sıkışıyor ve boğazım düğümleniyor.

Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmaz.

Derin bir nefes alıyorum ve birkaç saniye tuttuktan sonra havanın ağzımdan yavaşça çıkmasına izin veriyorum, ardından işlemi birkaç kez daha tekrarlıyorum.

"Şu haline bak, tatlım. Bu düğünün stresi açıkça seni etkiliyor. Bir evlilikle nasıl başa çıkacaksın? En mutlu ilişkilerde bile zorluklar ve stres vardır." Ellerimi sıkıyor ve serin avucunu yanağıma koyuyor.

"Ben iyiyim. İyi olacağım."

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Annem yıllar boyunca benim için çok şeyden vazgeçti. Beni dünyaya getirmesi bile her zaman minnettar olacağım duygusal bir fedakarlıktı.

Küçükken fotoğraf albümlerimizi karıştırdığım zamanı asla unutmayacağım. Ona bana hamileyken neden hiç fotoğrafının olmadığını sormuştum. Benim bir cinsel saldırı sonucu dünyaya geldiğimi söyledi. Ona tecavüz eden adam hiç yakalanmamış ve hamile olduğunu öğrendiğinde ne yapacağından emin olamamış. Bana içindeki bir şeyin ona benim özel olduğumu söylediğini, bu yüzden hamileliğe devam ettiğini anlattı.

Her zaman beni gördüğü anda, nasıl ortaya çıktığımdan bağımsız olarak bana aşık olduğu konusunda ısrar eder. Ama hala zihnimin karanlık bir köşesinde bir kutuda saklı olan ve sadece arada bir incelemek için kapağını kaldırdığım küçük bir parçam onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu merak ediyor. O kutuyu her açtığımda utanç, suçluluk ve iğrenme duygusu üzerime sığıyor ve kapağı tekrar yerine koymak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Sadece devam edebilmek için.

Evet, annemin yıllar boyunca benim için yaptığı fedakârlıkları biliyorum; buna dört yıl önce yaptığım bir hata yüzünden hayatını değiştirip ülkenin öbür ucuna taşınması da dâhil. Tamamen aşırı korumacı olabilir ama başına gelenlerden sonra onu nasıl suçlayabilirim? Onunla ilgili olumsuz düşüncelerim olduğunda kendimi hep nankör ve bencil hissediyorum, bu yüzden elimden geldiğince onları uzaklaştırıyorum.

"Biliyorum anne." Elimi onun elinin üzerine, yanağıma koyuyorum.

Elini benimkinin altından çekti. "Alistair'le evleneceksin ve beni tamamen unutacaksın." Gözleri sulanıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Bunu asla yapmam." Evleniyor olmamın onu terk edeceğim anlamına gelmediğini ona nasıl anlatacağımı bilemediğimden kaşlarımı çatıyorum. "Alistair çalışmamı istemiyor, o yüzden şimdi olduğu gibi sürekli evde olacağım. Ne zaman istersen gelebilirsin, ben de seni görmeye gelirim."

Yine de ehliyetimi almam gerekiyor, aksi takdirde Seattle'ın otobüs sistemine bağımlı olacağım. Daha önce hiç otobüs kullanmadığım için bu beni biraz tedirgin ediyor.

o.

Burnunu çekiyor ve çenesinin göğsüne düşmesine izin veriyor. "Aynı şey değil."

Hıçkırıklar onun küçük bedenini sarıyor ve ben onun önünde durmak için acele ediyorum, ellerim omuzlarında. Göğsüm ikiye ayrılıyor. "Anne... ne yapabilirim?"

Bugünün birçok nedenden ötürü zor geçeceğini biliyordum, ancak beni her zaman kollayan ve koruyan kadının parçalanışını izlemek beni parçalıyor.

Çenesini kaldırıyor ve sulu bakışları benimkilerle buluşuyor, koyu kahverengi gözlerinde bir umut pırıltısı var. "Belki Alistair'le ikinizin yanına taşınmam konusunda konuşabilirsin. Böylece o isteyken size göz kulak olabilirim ve çocuklarınız olduğunda size yardım edebilirim."

Onun bu önerisi içimde bir şeyleri solduruyor - muhtemelen ondan ayrı bir şekilde kendi hayatımı kurabileceğime dair bir umut. Ama sonra ona bakarken hayal edilebilecek en kötü insan gibi hissediyorum, beni tek başına yetiştirmek için ne kadar çok çalıştığını, istediği tek şeyin benim için en iyisi olduğunu ve onu inkar edemeyeceğimi hayal ediyorum.

Başımı salladım. "Elbette," diyorum kısık bir sesle. "Bu akşam düğünden sonra onunla konuşacağım."

Yüzünde memnun bir ifade beliriyor ve gözyaşları kuruyor. "Harika. Herkes için en iyisinin bu olduğunu görmesini sağlayacağını biliyorum." Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben gidip kendime geleceğim. Bana yaptırdığın tüm bu ağlamalar yüzümü şişirmiş olmalı."

Beni geçip kapıdan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

İç çekiyorum ve aynaya doğru yürüyorum. Sinirlerimin yerini hayal kırıklığı alıyor.

Hayır. Düğün günümü mahvetmeyeceğim.

Elimi elbisemin önünü düzelterek çenemi kaldırıyorum ve tüm olumsuzlukları bir kenara itiyorum. Annem yanıma taşınsa bile, onunla yalnız yaşadığım zamankinden daha fazla özgürlüğe, daha fazla hayata sahip olacağım. Bu yine de bir gelişme. Ayrıca, hayatımın geri kalanını

Alistair, dürüst, güvenilir, öngörülebilir bir adam. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Kapı tekrar gıcırdayarak açıldı. Aynaya bakıyorum, annemi selamlamaya hazırım, ama gülümseme dudaklarımda ölüyor. Bu o değil.

Bu o.

Tüm çabalarıma rağmen aklımdan hiç çıkmayan adam.

Pahalı takım elbisesinin altına gizlediği sol kolundaki aslan kollu dövme kadar tehlikeli bir adam.

Bana sanki beni öldürmeye hazırmış gibi bakan adam.

Ağzımı açıyorum ama ben çığlık atamadan mesafeyi kapatıyor. Sıcak, pürüzsüz avuçları dudaklarımda kayıyor. Kollarında çırpınıyorum ama nafile. O çok büyük, çok güçlü.

Dudakları kulağıma geliyor. "Merhaba, Rapsody. Yoksa Lillian mı demeliydim?"

Çakıllı sesini dört uzun yıldır duymamıştım. Yeşil gözlerim aynada onun karamel gözleriyle buluşuyor ve ben hâlâ gözlerindeki nefreti görebiliyorum.

"Sonunda seni buldum." Dudakları kurnaz bir gülümsemeye dönüşür. O gün geldi.

Geçmişim beni yakaladı. Hem de bugün.

Bölüm

İki

KOL

İKİ HAFTA ÖNCE. I

M Telefonumdaki görüntüye bakarken kalbim küt küt atıyor.
Bu o.

Yıllar boyunca çok fazla yanlış alarm oldu, bu yüzden Bay Smith tarafından bana yönlendirilen yeni özel dedektifim Rapsody'yi bulduğunu söyleyen bir mesaj attığında çok fazla umutlanmadım. Başka bir yanlış teşhis olduğunu düşündüm.

Ama onun o olduğunu inkar etmek mümkün değil. Kabuslarımda yaşayan uzun sarı saçlar ve zümrüt gözler. Hala aynı masum, neredeyse çocuksu ifadeye sahip, sanki dünyadaki her şey parlak ve yeniymiş gibi.

Başparmağımı ekranda yüzünün üzerinde gezdiriyorum. Aramakla geçen uzun bir üç yıl oldu. İntikamımı almak için onu bulmaya çalışmam bir yılımı aldı. Bir yıl boyunca ahlaksızlığımın derinliklerine daha da düştüm. Onu avlamak bana yapacak bir şey verdi, bastırılmış enerjimi ona bedel ödetmeye kararlı yanıma yatıştırmak için kullanabileceğim bir yer.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra yemek masasının karşısındaki kardeşim Sid'e bakıyorum. Üç kardeşim burada olsaydı o da yanıma otururdu ama Nero ve nişanlısı Maude hâlâ yataktalar. En büyük kardeşim Asher ve Anabelle balayından bu akşama kadar dönmeyecekler, bu yüzden sadece ikimiz varken Sid'in yanına oturmak tuhaf olurdu.

Bir mesaj gönderdim.

Bana yaşadığı yerin adresini ver.

YANIT HEMEN GERİ GELİYOR. Seattle.

Başka ne
var?

Artık Lillian Harris adını kullanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu seni kişisel olarak rahatsız etti mi?" Sid masanın diğer tarafından sorar.

Başımı kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Önemli bir şey değil." Telefonu yüzüstü masaya bırakıp kahvaltıma devam ediyorum.

Ama Sid aptal değildir. "Bana o mesajda ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa o telefon için seninle dövüşmek zorunda mıyım?"

"Denemeni görmek isterim." Gözlerimi kısarak ağzıma bir parça meyve atıyorum.

İkimiz de özel operasyon eğitimimle onu saniyeler içinde yere yatırıp altına alacağımı biliyoruz. Ama Sid'i hafife almak aptallık olur. Voss kardeşler arasında en çekici olanımız o olabilir, ama dünyaya gösterdiğinden çok daha fazlası var onda. İçimizdeki en tehlikeli kardeş olabilir çünkü gerçek yüzünü saklamakta çok başarılı. Bembeyaz ütülü gömleğinin yakasının üstünden görünen kurt dövmesi

benimsediği avukat kişiliğinde göründüğünden daha fazlası olduğunun tek göstergesidir.

Omuz silkiyor. "Başarılı olacağımı söylemedim. Ama denemezsem boktan bir kardeş olurum."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." İfademi boş tutarak kahvemden bir yudum alıyorum.

"Bence yalan söylüyorsun. Seni o zamandan beri gözlerinde o bakışla görmemiştim-" Konuşmayı kestiğinde ona bakıyorum.

Neredeyse siyah olan gözleri kocaman. "Lanet olsun, gerçekten mi?"

Onunla Rapsody hakkında konuşmaya hiç niyetim yok. Masadan uzaklaştığında sandalye yere doğru düşüyor, ama elimle sabitleyip odadan  ıkıyorum.

"Onu buldun mu?" Sid arıyor.

Evin ortak kullanım alanından özel alanım olan kuzey kanadına doğru ilerlerken Sid'in ayak sesleri geniş koridorda yankılanıyor.

"Nerede o?"

"Onu rahat bırak." Adımlarımı yavaşlatmıyorum ya da omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum. "Kol." Beni durdurmak için dirseğimden tutuyor.

Saniyeler içinde onu duvara yasladım ve kolumu boynuna dayadım. Eğer kardeşim olmasaydı, canını sıkarak çıkarırdım. "Onu rahat bırak dedim."

Parlıyor, gözleri daralıyor, değerlendiriyor. "En azından bana planlarını anlat."

"Bilmiyorum." Ona doğruyu söylüyorum. Hâlâ onu bulduğumu sindirmeye çalışıyorum.

Bir yanım apar topar kaçmak istiyor ama askeri eğitimim bana plan yapmadan duyularım ile hareket etmemeyi öğretti.

Sid bir süre beni inceledikten sonra başını sallıyor, sanırım bana inanıyor.
"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ön kolumu bırakıyorum ve o da birkaç derin nefes alıyor.

"Hayır." "Yaparsan, bana söyleyecek misin?" Bakışlarıma karşılık veriyor, ben de başımı sallıyorum.

Büyürken, Sid üç erkek kardeşim arasında bana en yakın olanıydı. Asher en büyüğümüzdü ve ergenlik yıllarında yatılı okula gitmeden önce hepimizi babamızın gazabından korumaya çalışırdı. Ayrıldığı için onu suçlamıyorum. On sekiz yaşında orduya katıldığında ben de aynı şeyi yaptım, ancak o sırada babam öleli iki yıl olmuştu.

Ve Nero her zaman ailenin bebeği idi, bu da Sid ve beni en büyük ve en küçük arasında sıkışmış bir şekilde bağ kurmak zorunda bırakıyordu.

"İyi şanslar." Sid başka bir şey söylemeden yemek odasına geri döner.

Loş malikânenin içinden geçip çantamı hazırlamak için kanadıma gidiyor, özel jetimin pilotuna bir saat içinde uçağa binmek istediğimi mesajla bildiriyorum. Planımı havada çözeceğim.

SEATTLE'A GELDİĞİMDE, şehrin kenar mahallelerindeki bir adamdan nakit para karşılığında sıradan bir minivan satın alıyorum. İntikam peşinde koşan bir milyarder değil, dört çocuklu bir banliyö futbolu babası olduğunu haykıran ve ortama uyum sağlayan bir araç.

Bay Smith'in adamı bana Lillian Harris ve annesi Virginia Harris hakkında bulabildiği tüm bilgileri gönderdi, kiraladıkları iki yatak odalı berbat dairenin kira kontratında adı yazıyor.

Virginia'yı görmeden bile onun Rapsody'nin annesi olduğunu, teyzesi, kuzeni ya da kız kardeşi olmadığını biliyorum. Dört yıl önce ilk tanışmamızdan sonra Rapsody'nin geçmişini araştırdığımda yaşayan başka bir akrabasına rastlamadım ve Rapsody bana sadece kendisi ve annesi olduğunu söyledi.

Apartmanın önüne park ediyorum ve onu tekrar görmek sanki karnıma yumruk yemiş gibi içimi daraltıyor. Onun da benim gibi olduğunu kabul etmek beni rahatsız ediyor.

Her zamanki gibi güzel. Uzun sarı saçları beline kadar sarkıyor. Dalga dalga şekillendirilmiş ve kaldırırma park etmiş bir araca doğru yürürken bir o yana bir bu yana savruluyor.

Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, açık kahverengi saçlı, düzgünce kesilmiş bir adamdı. Arabasını park eder etmez konsoldan telefonunu aldı. Başta pek ilgimi çekmemişti ama şimdi Rapsody ona doğru yürürken tüm dikkatim ondaydı.

Notlar uygulamama plakasını yazıyorum. Onu görünce gülümsüyor ve yolcu kapısını açıyor. Ne tür bir erkek arabadan inip bir kadının kapısına gitmez ya da en azından kıcını arabadan çıkarıp ona kapıyı açmaz?

Rapsody bir çift bol siyah elbise pantolonu ve kolsuz, açık mor bir bluz giymiş. Kıyafetiyle ilgili hiçbir şey açık olmamasına rağmen, ince kumaşın altında göğüslerinin kabarıklığını fark ederek sikim sarsılıyor. Elim telefonumun etrafında sıkılaşıyor, kendime olan kızgınlığım aletimle birlikte şişiyor.

Konsolun üzerinden eğilip ona iffetli bir öpücük verdiğinde, elim bu boktan araçtan inip onu sürükleyerek dışarı çıkarmak ve botumun topuğuyla tanıştırmak için kapı koluna gidiyor.

Bunun yerine, arabayla uzaklaşmalarına izin veriyorum ve şüphe uyandırmayacak bir mesafeden takip ediyorum. Bir kilisenin otoparkına girdiklerinde, girişi atlıyorum ve birkaç dakika sonra içeri girdiklerinde geri dönüyorum.

Kilisede ne işi var?

Otoparkın uzak köşesine, arabalarından uzağa park ediyorum ve hemen geri gelmeyeceklerinden emin olmak için birkaç dakika bekliyorum. Onlardan bir iz kalmayınca yolcu koltuğundaki beyzbol şapkasını takıyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum ve minibüsten çıkıyorum.

Kiliseye giriyorum, gürültü yapmasınlar diye kapıları arkamdan kapatıyorum. Birkaç kişi sıralara dağılmıştı ama hiçbirisi Rapsody ya da gizemli adam değildi. Onlar için bir sonraki mantıklı yerin biriyle ya da bir grupla buluşmak olduğunu düşündüm. Dikkat çekmeyecek kadar sessiz bir şekilde, onları aramak için kilisenin nefinden çıkıyorum.

Önce soluma dönüyorum, ama sadece birkaç kilitli kapı ve birkaç banyo var, bu yüzden diğer yöne geri dönüyorum. Arkamdaki bir kapı gıcırıyor ve bir depo dolabına açılan dar bir koridora giriyorum. Topuk sesleri gittikçe yaklaşırken ses çıkarmamaya dikkat ederek gölgelere doğru kayıyorum.

Rapsody koridordan geçerken bana bakma zahmetine bile girmiyor. Pantolonunun kemerini düzeltiyor ve gerginmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Ayakkabılarının tıkırtısı neredeyse kaybolduğunda köşeden bakıyorum ve koridorun sonuna yakın başka bir kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Kapı arkasından tam olarak kapanmıyor, ben de temkinli bir şekilde o yöne doğru ilerliyorum.

İki erkek ve Rapsody arasında sesler mırıldanıyor. Ağır ahşap kapı, aralıktan bile duymamı engelliyor. Tek kelime bana doğru geliyor; her şey hazır, tören, heyecan.

Konuşmada bir durgunluk oluyor ve aceleyle daha önce saklandığım koridora geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra Rapsody ve gizemli adam, papaz olduğunu tahmin ettiğim bir adamla birlikte yanımdan geçiyorlar. Emin olmak için beş dakika bekledikten sonra bulundukları odaya geri dönüyorum.

Kapı sallanarak açıldı. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra içeri giriyorum. Burası papazın ofisi, her bir duvarı kaplayan kitap rafları eski kitaplarla dolu ve masanın karşısında bir çift sandalye oturuyor.

Bilgisayar sistemine girmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Ama bilgisayarın olmaması bana ya bu adamın modern teknolojiye karşı olduğunu ya da kilisede bu işlerle başka birinin ilgilendiğini söylüyor. Ayak seslerini dinleyecek kadar dikkatimin dağılmasına izin vermeden masaya doğru ilerlediğimde, her şeyi masanın üzerinde görüyorum - Rapsody'nin gizemli adamla burada olmasının nedenini. Bir evlilik cüzdanı.

Oksijen ciğerlerimi terk ediyor ve daha fazla hava çekmeye çalışarak hırıltıyla nefes alıyorum. Gözlerim kısılıyor ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Öfke karnımda bir kazan gibi kaynıyor.

Bakışlarım masanın köşesindeki deri randevu defterine kayıyor. Masasında bilgisayar olmadığına ve takvim de randevularla dolu olduğuna göre Rapsody'nin büyük gününün burada olacağından emin bir şekilde ona uzanıyorum.

İşte oldu. Düğün günümüzde hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolan kadın başka bir adamla evleniyor.

Bugünden iki hafta

sonra. Bir cumartesi.

Hazır ol Rapsody, günahlarının bedelini ödeme zamanın geldi.

Bölüm
ÜÇ

RAPSODİ

GÜNCEL

"I "Sonunda seni buldum."

Kol'un sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Benzer bir çılgılık boğazımdan yaralı bir hayvan fışkırıyor.

"İşte böyle olacak. Bugün evlenmiyorsun. Benimle geliyorsun."

Gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor, şok içinde genişliyor ve onun sevinçli gözleri sıkıntım karşısında parlıyor. Kıkırdamasının titreşimleri sırtıma çarpıyor.

"Seni bulamayacağımı mı sandın?"

Evet. Hayır. Hayır. Bunu düşünmemeye çalıştım. Hiçbirini.

Ne cevap istediğini ya da eli ağzımın üzerindeyken ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum. Cevabım onu kızdırabilir ve boynumu kırabilir. Hiç şüphe yok ki bunu ellerinin kolay bir hareketiyle yapabilir.

"Olay çıkmadan arka kapıdan çıkacağız. Eğer çılgılık atar ya da benimle herhangi bir şekilde kavga edersen, seni bayıltmaktan çekinmem, anladın mı?"

Kalbim göğüs kafesime çarpan bir bas davul gibi atıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Bu kez, sıkıntıma hiç tepki göstermiyor. Bakır gibi parlayan gözlerinde muazzam bir kızgınlık ve öfke var, midem bulanıyor. Kiliseden ayrıldıktan sonra bana ne yapacak? Kol gibi bir adamla, iyi bir şey olmayacaktır.

"Elimi çektiğimde çılgılık atma. Anlaşıldı mı?"

Elleri yüzümün yarısını kapatırken başımı sallayabildiğim kadar sallıyorum. Riske girip bağırabilirim ama ona karşı gelirsem ne yapacağını kim bilebilir? Öğrenmek istemiyorum.

Elini yavaşça çekip geri çekiliyor. Ona doğru dönüyorum, uzuvlarım titriyor.

Bir zaman tüneline çekiliyorum, yansıması yerine ona tam olarak bakabiliyorum. Saçları hala neredeyse kazınmış, çenesi mükemmel bir şekilde yontulmuş. Tek fark, asker kıyafeti giymek yerine, geniş omuzlarını öne çıkaran, özel dikim, koyu mavi bir takım elbise giymiş olması. Bu şık kıyafet içinde daha da ölümcül görünüyor.

Dört yıl sonra, vücudum hala onu görünce mırıldanıyor, bu da başka bir adamla evlenmem gerektiği için berbat ötesi bir şey. Ve bu adam bana zarar vermek istiyor.

Bakışları vücudumda hızla geziniyor ve dudakları kaşlarını çatıyor. Bileğimden tutup beni kapıya doğru sürüklüyor. "Hadi gidelim."

Kapıdan geçip mabedin yanından geçen koridora, oradan da kilisenin yan kapısına doğru ilerlerken ayaklarım yere zorlukla basıyor. Kiliseyi çok iyi biliyor, eğitimiyle konuşuyor.

Beni kiliseden çıkardığını fark ettiğimde, başarısız bir şekilde topuklarımı fayanslara saplamaya çalışıyorum.

Durmuyor ve omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kızgınlıkla dolup taşıyor. "Beni test etme, Rapsody."

Sanki benimle konuşmuyor gibi. Yıllardır kimse bana Rapsody demedi.

Telaşlanmayı bırakıyorum. Belki kapıya ulaştığımızda kaçabilirim ya da kilisenin dışına çıktığımızda yardım çağırabilirim. Ayak uydurmaya çalışıyorum. Yan kapıyı açıyor ve bizi çimlerin üzerinde park yerine çekilmiş eski püskü bir minibüse götürüyor.

Sağımdan gelen bir hareket dikkatimi yolun karşısına çekiyor. Ağzımı açıyorum ama eli boynuma geliyor ve sıkıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Kelimeler boğazımda düğümlenmeden önce görüşüm bulanıklaşıyor. Uzuvlarım ağırlaşıyor ve bedenim gevşiyor. Bu adamla ilk tanıştığım zamanı ve o zaman ne kadar farklı olduğunu düşündüğümü düşünüyorum.

Annemde MRSA enfeksiyonundan kaynaklanan komplikasyonlar gelişmişti ve doktoru bana muhtemelen en az iki hafta hastanede kalacağını söyledi.

Onu ilk kez annemin hastanede kaldığı ikinci gün kafeteryada görmüştüm.

Yorgundum, duygusal olarak tükenmiştim ve bunalmıştım. Kafeteryadaki masalardan birinde oturup sessizce mendile sarılıp ağlıyordum. O benim tanıdığım tek kişiydi. Sağlıklı ve eski haline dönmüş bir şekilde benimle eve gelene kadar geceleri uyumamın imkanı yoktu.

Kol içeri girdi ve ben de doğrulup dikkat kesildim. Üzerinde bir tişört, askeri kargo pantolonu ve botları vardı, siyah saçları kısacık kesilmişti ve dikkati sanki ona borçluymuş gibi emrediyordu. Tanrı vergisi bir hak.

On sekiz yaşındaydım ve evde eğitim görüyordum. Annem bir işim olmasına ya da onsuz evden çıkmama asla izin vermemişti ve o zaman bile bu nadiren oluyordu. Yalnız kaldığım birkaç gün çok bunaltıcıydı. Karşılaştığım herkesten geri çekildim, endişe üzerime çöktü.

Kol'u fark eden tek kişi ben değildim. Herkesin kafası ona doğru döndü, ama çoğu gözlerini onun korkutucu varlığından hemen uzaklaştırdı. Ama ben öyle değildim. Gözlerimi adamdan alamıyordum.

Siparişini verdi ve kendi başına oturdu, benimle aynı sıranın ilerisinde yemek yedi.

Bana doğru döndü ve ben de bakışlarımı yemeğime çevirdim, yanaklarım kızarmıştı.

Neredeyse bakarken yakalandıktan sonra, kendimi bir daha ona doğru bakmamaya zorladım. Bunun bir anlamı yoktu. Annem kendini iyi hissettiğinde, bırakın onu, kimseyle çıkmama izin vermeyecekti. Benden en az on yaş büyük olduğu açıktı. Annem onunla vakit geçirmemi asla onaylamazdı. Köşedeki bakkala bile tek başıma gitmeme izin vermiyordu.

Annemin aşırı korumacılığına alışmıştım. Her zaman dünyanın tehlikelerinden ve kimseye güvenilemeyeceğinden bahsederdi. On yaşındayken gece haberlerini izledikten sonra haklı olduğunu anladım. Okul saldırıları, evsizlik, akıl sağlığı sorunları, siyasi yozlaşma, bitmek bilmeyen savaşlar... Dünya kötölükle dolup taşıyordu.

Genelde özgürlüğümün olmaması beni rahatsız etmezdi ama son bir yıldır, sanki dışarıda benim için iki yatak odalı dairemizin duvarları arasında kalmaktan daha fazlası varmış gibi huzursuz hissediyordum.

Tek başıma geçirdiğim son iki gün bunaltıcı ve düpedüz korkutucuyken, bir taksi çağırıp hastaneye tek başıma gidebilmenin, hatta kafeteryaya ineabilmenin verdiği basit özgürlük bana küçük bir zafer gibi geldi. Ancak bu düşünceler beni suçlu hissettirdi çünkü birazcık özgürlük yaşamamın tek nedeni annemin hasta olmasıydı.

Belki annem iyileştiğinde, bana biraz daha bağımsızlık verme olasılığını tartışabilirdik. Tabii iyileşirse...

İyileşmeme ihtimali hakkında tekrar endişelenirken gözlerimden yaşlar süzöldü. Doktor bu noktada iyileşmesinin kesin olmadığını açıkça belirtmişti. Annemin hayatı pamuk ipliğine bağlıyken kendi hayatımı düşündüğüm için kendimi yargıladım. İyileşmek zorundaydı. Sadece iyileşmek zorundaydı.

Çöpü atmak için tepsiyi kaptığım gibi ayağa kalktım. Kol'un masasının yanından geçerken görüşüm tepsime odaklandı ve sessizce kendime şunu yapmamam gerektiğini tekrarladım

ona bakmak. Ama yaklaşırken içimden bir dürtü geldi ve son bir kez bakmak zorunda kaldım. Ancak bunu yaparken doktorun koridoru ters yönde kestiğini görmedim. Önümden geçip ani bir duruşa geçmeme neden olduğunda hazırlanmak için çok geçti. Tepsimin üzerinde duran boş su şişesi devrildi ve yuvarlandı.

Kol'un masasının dibine doğru.

Başka seçeneğim olmadığından yutkundum ve bakışlarına karşılık verdim. Koşarak yanına gittim ve plastik parçasını almak için eğildim.

"zr dilerim." Sesim zor duyuluyordu ve büyük olasılıkla ne kadar pancar kırmızısı olduğumu bildiğim için yüzümün ısındığını hissettim.

Su şişesini tepsimin üzerine koydum ve lanet şey ikinci kez devrilerek yuvarlandı. Yere düşmeden hemen önce eliyle yakaladı.

Doğrudum ve onunla göz göze geldik. Su şişesini bana uzattı ve o anda anladım. Bu adamın yüzünün sonsuza dek hafızama kazınacağını biliyordum. Bu an kafamın içinde tekrar tekrar oynayacaktı.

O zamanlar bilmediğim şey, tesadüfen karşılaşmamızın birkaç dakika sohbet etmemizden, beni oturmaya davet etmesine ve ertesi gün kafeteryaya geldiğimde ikiimizin tekrar buluşmasına kadar gideceğiydi. Kısa süre sonra anneme akşam eve gideceğimi söylediğimde, gecelerimi gerçekten Kol ile geçiriyor, Atlanta'da dolaşıyor ve ona aşık oluyordum. En büyük sürpriz ise son görev yerine gitmeden önce bana evlenme teklif etmesiydi.

Her şey çok hızlı gelişti ve bir kasırğa gibi, kaderin sihirli bir işareti gibi hissettirdi.

Ama tıpkı annemin bana öğrettiği gibi, dünya zalim insanlarla doluydu.

Hepsi bir yalandı.

Uyandığımda zihnimin kaydettiği ilk ses bir şeyin mekanik uğultusudur. İkincisi ise altımdaki dünyanın hafifçe sarsılmasıdır.

Bir aracın içinde miyim? Neredeyim ben?

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve altımdaki yumuşaklığı fark etmem bir an alıyor. Yanağımın yapıştığı battaniyenin desenine ve solumdaki küçük komodine bakılırsa, garip bir odada bir yataktayım.

Bir şey saçımı çekiyor, uzanıp sert kumaşı hissediyorum. Duvağımı çıkarıyorum ve olanlarla ilgili kâbus aklıma geliyor.

İrkiliyorum ve yuvarlanıp oturur pozisyona geçiyorum.

"Güzel, uyanmışsın."

Başım Kol'un sesine doğru savruluyor. Odanın köşesinde bir sandalyede oturuyor.

Ne kadar zamandır dışarıdayım bilmiyorum ama annem çıldırmış olmalı. Bulunduğum odaya döndüğünde odayı boş bulduğunda yaşadığı paniği hayal bile edemiyorum.

Peki ya Alistair? Kaçak gelin olduğumu düşünecek. "Neredeyiz biz?"

"Muhtemelen Idaho'nun otuz beş bin fit yukarısında." "Ne?" Sağa sola bakarak çılglık atıyorum.

Göğsüm sıkışıyor, hava akışım kısıtlanıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Kendimi derin, sabit bir nefes almaya zorluyorum ve havayı burnumdan bırakmadan önce bir an tutuyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bunu birkaç kez daha yapıyorum.

"Daha önce hiç uçmadım." Neden bunu ona söyleme zahmetine giriyorum ki? Az önce beni kaçırdı. Havadayken kendimi huzursuz hissetmem kesinlikle umurunda değil.

Kaşlarını çatıyor ve sanki yalan söylüyormuşum gibi alnında bir çizgi beliriyor. "Atlanta'dan Seattle'ın dışına nasıl taşındınız?"

"Arabayla geldik. Annem uçmaz." Bu hareketi ve neden bunu yapmak zorunda kaldığımızı tartışmak istemiyorum.

Yatağın kenarına doğru sürünüyorum ve küçük uçağın penceresinden dışarı bakıyorum. Altımızdaki bulutları görünce sanki uçaktan atlamışım gibi midem bulanıyor.

Kol sessiz kalıyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak ve duygularımı kontrol altına almak için gözlerimi kapatıyorum. Kol'la birlikte bu kapalı alanda olmam inanılmaz. Onunla tekrar birlikte olmayı kaç kez hayal ettim? Onunla evlenmek için belediye binasına gelmediğimde ne düşündüğünü kaç kez merak ettim? Ve şimdi o burada.

Beni nasıl cezalandıracağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nereye gidiyoruz?" Arkamı dönmeden soruyorum. "Göreceksin." Sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Beni dengesizleştirmekten zevk alıyor. Beni korkutmak istiyor.

Ona istediğini veririm ve ihtiyaçlarına boyun eğsem, belki gitmeme izin verir? Hayır, muhtemelen bırakmaz. Muhtemelen intikamından daha çok zevk alacaktır.

Belki de en iyisi ona ne kadar korktuğumu göstermemek ve etkilenmemiş gibi davranmaktır. Belki de istediği tepkiyi alamazsa benden bıkacaktır.

Gözlerimi açıyorum ve tekrar bulutlara bakıyorum ama bu sefer tereddüt etmiyorum. Dönüp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Harika, oraya vardığımızda bana haber ver. Ben biraz kestireceğim."

Yatağa doğru ilerledim, örtüleri geri çektim ve gelinliğimle birlikte battaniyenin altına girdim. Bilerek ona sırtımı dönüyorum. Ama uykuya dalmıyorum. Gözlerim kapalı uzanıyorum ve nefes alış verişlerimi düzene sokarak rol yapıyorum. Bir süre sonra sandalyeden kalkıp odadan çıktığını duyuyorum. Ancak o zaman tam bir nefes alabiliyorum.

Yuvarlanarak uçağın tavanına bakıyorum. Bu adamdan nasıl kurtulacağım?

Bölüm FOUR

RAPSODY

W Güneyde bir yere iniyorum. Haziran başındaki sıcağı ve nemin ilk ipuçlarını Georgia'da yaşadığım zamanlardan hatırlıyorum. Kol spor arabasıyla yolda hızla ilerlerken yol işaretleri İngilizce, yani Meksika'da değiliz. Her zaman var olan yaz nemi Kuzeybatı Pasifik'e taşındığımızda özlemediğim bir şeydi.

Nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi sormaya zahmet etmiyorum. Bir, bana asla söylemeyecek. İkincisi, Kol umursadığımı düşünecek ve ben de umursamadığımı düşünmesi için elimden geleni yapıyorum. Sorular dudaklarımın arkasına bastırılmış ve serbest bırakılmak için can atıyor olsa bile.

Sonunda otoyoldan bir köy yoluna sapıyor, ardından dükkânların ve kafelerin olduğu şirin bir kasabadan geçiyor. Bir tepeye çıkan dolambaçlı bir yola giriyor ve iki demir kapının önünde hızını yavaşlatıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Nereye gittiğimize dair bir öngörüm yoktu ama bu kapılar, her neredeysek, kaçmanın bir binanın yangın merdiveninden gizlice çıkmaktan daha zor olacağından korkmama neden oluyor.

Kol yan tarafındaki tuşa bir kod giriyor ve kapılar gıcırdayarak açılıyor.

Lanet olsun. Kullandığı koda dikkat etmeliydim.

Arabayı kapılardan geçiriyor ve yüzyıllardır olmasa da onlarca yıldır burada olması gereken uzun ağaçlarla kaplı dolambaçlı bir yolda ilerliyoruz.

"Geceyarısı Malikanesi'ne hoş geldiniz," diyor Kol.

İsim kulağa uğursuz geliyor. Ağaçlar temizlendiğinde devasa, geniş bir malikane ortaya çıkıyor ve Geceyarısı Malikanesi uygun bir isim gibi görünüyor. Bu yerde parlak ve güneşli hiçbir şey yok. Karanlık ve korkutucu. Ve kocaman, çok kocaman.

Mimari hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama buranın Gotik bir malikane olduğuna dair güvenliğim üzerine bahse girerim. Koyu gri taş bile sanki burada hiç ışık istenmiyormuş gibi güneş ışığını emiyor. Evin her iki ucunda yukarı, yukarı, yukarı yükselen bir kule var.

Kol dairesel sürücüye park ediyor ve arabasının önünü benim tarafıma doğru dönerek dışarı çıkıyor. Beni saklamak istediği yere vardığımız için sınırlarım tepeme çıkıyor ve cesaretim azalıyor. Aklımda sorular uçuşuyor. Burada ne işimiz var? Burası onun evi mi? Beni neden buraya getirdi? Arabanın kapısını açıp eliyle kolumun üstünden tutarak beni dışarı çekerken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Saniyeler içinde beni devasa ön kapıya doğru götürüyor, elini üzerimden hiç çekmiyor.

Yukarı baktığımda malikânenin tepesine tünemiş taş gargoyller görüyorum. Keşke bu bir film olsaydı da onları yardıma çağırabilseydim ve onlar da beni buradan uçursaydı da Kol'un benim için planladıklarına katlanmak zorunda kalmasaydım. Malikânede görülecek çok şey olduğu için görüşüm hızla değişiyor. Yüksek kapının üzerindeki vitray pencere beni içine çekiyor ve karanlık, tehditkâr canavarlığın içine karışmış parçanın güzelliğine hayran kalıyorum. Keşke önünde oturup bu karmaşık sanat eserini resmedebilseydim. Ama Kol kapıyı iterek açıp beni içeri sokuyor ve bu düşünce solup gidiyor.

İçeri girdiğimizde burası daha da büyük görünüyor. Gözlerim tek bir şeye odaklanamıyor, sürekli süslü mobilya parçalarına takılıyor. Yüzlerce yıllık Avrupa saraylarını andırıyor.

yaşındaymışım gibi görünüyor. Kol beni odadan odaya sürüklerken hiçbir şey söylemiyor. Bu ışıltıyı nasıl bu kadar kolay göz ardı edebiliyor?

Kimseyle karşılaşmadık ve karşılaşsak bile onlardan yardım isteyeceğimden emin değilim. Malikânenin büyüklüğüne bakılırsa, Kol'un yaşadığı yer burası olmalı. O kadar hızlı hareket ediyoruz ki, kaçabilsem bile çıkış yolunu bulabileceğimden emin değilim.

Sanki akşam güneşi dışarıda parlak bir şekilde parlamıyormuş gibi her oda loş bir şekilde aydınlatılmış. Koridorlar geniş ve duvar aplikleri, duvarları, tavanı ve taş zemini kaplayan gölgeleri gizlemek için hiçbir şey yapmayan minimum ışıkla titiyor.

Sonunda yüksek, sivri kemerli tavanı olan uzun bir koridora ulaşıyoruz ve sol tarafta, ön kapıyı süsleyen pencere kadar çekici vitraylı büyük kemerler var. Cam sanatının çoğu manzaraları ya da bir dizi renkli şekli tasvir ediyor. Ortadaki kemer farklı. İri bir aslan, yoğun bir bakışla öne doğru bakıyor. Gözlerimi başka yöne çeviriyorum, sanki gözleri üzerimdeymiş gibi geriliyorum. Kol durmuyor ve sanki aslan izliyormuş, saldırma zamanı gelene kadar tarlalarda yatan bir yırtıcı hayvanmış gibi hissediyorum.

"Burası benim kanadım," diyor Kol, dikkatimi büyüleyici vitraylardan uzaklaştırarak. "Yardım için çılgık atmanın bir anlamı yok. Kimse sizi duymayacaktır. Ve eğer şans eseri personelden birini görürseniz, bilin ki onlar Voss ailesine sadıktır."

Dişlerimi sıkıyorum, boğulduğumu hissediyorum. Kol'dan asla kaçamayacağım.

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" Uzun koridorun sonuna geldiğimizde soruyorum ve bizi kapalı bir kapının önünde durduruyor.

"Ben ne istersem." Sözleri uğursuz.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ama bunun sesindeki karanlık vaatten mi yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değilim. Umarım ikincisidir, yoksa vücudumun ona verdiği tepkide çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Kol elini cebine atar ve eski bir iskelet anahtar çıkararak kapının anahtar deliğine sokar. Anahtarı çevirip kapının kilidini açarken kilidin duyulabilir tıkırtısı koridorda yankılanıyor. Bu ses ölümü simgeliyor gibi... benim ölümümü.

Kapıyı açtı ve beni içeri itti. "Yürü."

Bir dizi merdiven spiral çizerek yukarı çıkıyor ve nereye çıktığını düşünürken panik kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Git." Kol'un sesi arkamda.

Gelinliğimin eteğini önden kaldırıyorum, nefesi boynumdayken ilk adımı atıyorum. Gelinliğim elimden kayıyor ve etek ucuna birkaç kez takılıyorum ama Kol yardım teklif etmiyor. Neden yardım etsin ki? Benden nefret ediyor ve yıllar önce onu mihrapta utandırmanın bedelini bana ödetmeye kararlı. Anneme ve Alistair'e duyduğum özlem beni derinden etkiliyor ve bir hıçkırığı bastırıyorum.

Tepeye ulaştığımda kalçalarımındaki kaslar yanıyor. Beni üzerinde süslü oymalar olan başka bir kalın ahşap kapı karşılıyor. Kol tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor ve aynı anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açıyor. Dışarıdan gördüğüm kulelerden birinin tepesindeyiz.

Beni öne doğru sallıyor ve ben sertçe yutkunurken göğsüm daha da daralıyor, sanki biri e t r a f ı n d a k i bir bandı sıktıkça sıkıyor.

Yavaşça içeri girip etrafa bakıyorum. Dairesel bir oda, kemerli pencerelerden ikisinin arasında bir duvarda bir yatak ve her zamanki yatak odası şifonyeri ve mobilyalar dağılmış. Yatağın altında büyük, süslü bir halı duruyor ve büyük, açık bir şöminenin önünde küçük bir kanep ve iki sandalye oturuyor. Yatağın sağındaki duvarda bir balkona açılıyormuş gibi görünen bir dizi kapı var.

Kol, solda, odanın içine inşa edilmiş tek duvarda bulunan bir kapıyı işaret ediyor. "Banyo."

Sanki bu korkunç evde kullanabileceğim başka banyo yokmuş gibi söylüyor bunu. Beni burada tutmayı planladığını fark edince midem bulanıyor. Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas ettim, ancak bu aşırı korumacı bir anneyle yaşamaktan daha kötü olacak çünkü burada tek başıma kalacağıma dair bir his var içimde.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Beni burada bir mahkûm gibi mi tutacaksın?" Boğazım düğümleniyor.

"Sadece seninle ne yapacağıma karar verene kadar."

Ciğerlerime oksijen çekmeye çalışıyorum ama ağzım kuruyor ve göğsümün sıkışmasından dolayı nefesim kesiliyor. Kalbim sanki bir kreşendo oluşturunmuş ve yakında tamamen duracakmış gibi hızla atıyor. Elbisemin önündeki kumaşı kavriyorum, sanki bu vücuduma ve yarışan düşüncelerime ciğerlerime hava girmesine izin vermem için bir işaret verecekmiş gibi.

Tekrar deniyorum, ama yine hırıltılı.

Kol ters ters bakarken gözlerim sulanıyor. "Senin derdin ne be?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, parkeye çarpıyorum, iki büklüm oluyorum, ellerim yere yayılıyor, göğsüm kabarıırken sırtım kamburlaşıyor, havadan boğulmuş gibi hissediyorum. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum, o beni bırakmaya karar verene ya da ben kendimi kurtarana kadar o masal prenseslerinden biri gibi kapana kısılmış olmaktan duyduğum korku ve endişe artıyor. Kol yanıma çömeliyor. Bir an için onun tepkisini nezaket olarak algılıyorum.

"Bu, gardımı düşürmemi sağlamak için bir tür oyun mu? Eğer öyleyse, zaman kaybı."

Yorumunu duymazdan geliyorum, ciğerlerime hava girip çıkarken nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. İçimdeki panik daha da alevleniyor ve ciğerlerim daha da daralıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir elimle boğazımı tutuyorum.

Öleceğim. Başka bir adamla evlenmeyi planladığım bir elbisenin içinde, aslında evlenmek istediğim adam yanımdayken.

Kol'un büyük eli sırtıma düşüyor. "Nefes al. Sakinleş ve nefes al."

Pençeye benzeyen elinin sıcaklığı elbisemin içinden sızıyor ve bedenim sakinleşmeye başlıyor. Dakikalardır ilk kez ciğerlerime az miktarda hava doluyor ve zihnim panikten arınıyor. Elinin sırtımda aşağı yukarı sürtünme hissine konsantre oluyorum ve bunu dikkatimi dağıtmak için kullanıp nefesimi eşitliyorum ve kalp atış hızımın yavaşlamasına izin veriyorum.

Bir ya da iki dakika sonra, nefesim normale yakın bir şekilde topuklarımın üzerine oturuyorum. Gözyaşlarımı ovuyorum ve ellerimdeki siyah lekeler rimelin yüzüme bulaştığını söylüyor.

Kol önümde dinlenmek için kayıyor. Bilmesem yüzündeki ifadenin endişeli olduğunu düşünürdüm. "Bu sık sık olur mu?"

Tam olarak ne olduğunu sormaya zahmet etmedi. Belli ki panik atak geçirdiğimi anlamış.

"Bazen." Ayağa kalkmak için yeri itiyorum.

Eli koluma dolanıyor ve ben de onu tuttuğu yerden çekip çıkarıyorum. Sözde düğün günümüzden sonrasına kadar hiç panik atak geçirmediğimi bilmesine gerek yok. Doğruluyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Üstünü değiştirmen için sana bir şeyler getireyim." Dönüyor ve kapıya doğru yürüyüp arkasından kapatıyor.

Tam nazik davrandığını düşünürken, yerine oturan kilidin tıkırtısı bana burada olmadığımı çünkü bana sahip olmak için yanıp tutuştuğunu hatırlatıyor.

Yalnız kaldığımda, harekete geçiyorum. O kapı dışında buradan çıkmanın bir yolu olmalı. Önce banyoyu kontrol ediyorum -büyük bir küveti ve ayrı bir duşakabini olan güzel bir banyo- ama ne yazık ki çıkış yok. Odanın geri kalanında duvarlardaki ya da zemindeki taşlarda gizli bir geçide işaret edebilecek herhangi bir kırık olup olmadığını kontrol ediyorum.

Burası belli ki eski bir yer ve sizi gizli bir koridora götüren gizli kitap rafları bunun gibi eski konaklarda bulunan bir şey değil mi?

Omuzlarım çöküyor, gizlice kaçmanın bir yolunu bulamıyorum. Sonra gözlerim bir çift kapıya takılıyor. Aceleyle yanlarına gidip iterek açıyorum.

Balkon konusunda haklıymışım. Tüm kulenin etrafını sarıyor. Aşağıya inmenin bir yolunu aramak için kenara çıkıp kalın taş parmaklığın dibinde duruyorum ama malikâneye ait olması gereken geniş çevrenin muhteşem manzarası karşısında şaşkına dönüyorum. Yemyeşil çimenler inişli çıkışlı araziye kaplıyor ve büyük bir gölete benzeyen şeyin kenarı uzakta duruyor.

Balkonun iki ucuna doğru yürüyorum ama kendimi kurtarmamı sağlayacak merdiven ya da başka bir şey yok ve güvenli bir yere atlayamayacağım kadar yüksekteyiz. Sinirli bir çocuk gibi topuğumu yere vuruyorum, ama taşla çarpışmanın etkisi bacağımda yankılanıyor ve ayağımdan kalçama yayılan acıdan kıvranıyorum. Bunu bir daha asla yapma.

Odaya geri dönüyorum ve Kol çarpık bir sırtıyla odanın ortasında duruyor. Sanki ondan uzaklaşmak için bir çıkış yolu bulmaya çalışmam ona komik geliyormuş gibi.

"Zamanını boşa harcıyorsun." Katlanmış bir takım giysiyi yatağın üzerine fırlatır. "Sana Anabelle'in kıyafetlerinden getirdim. Muhtemelen aynı bedene benziyorsun, o yüzden sana uyacaktır. Çık şu lanet elbiseden. Bok gibi çirkin."

Sanki bu gelinliği benim seçtiğimi düşünmüyormuş gibi konuşuyor. Ama annemin tüm düğün mağazalarını dolaşıp gelinlik denememe izin vermediğini ve bunun yerine bana internetten bir tane sipariş ettiğini nereden biliyor?

"Yarın sana kıyafet getireceğim." Avucunu tıraşlı kafasına sürtüyor.

Kim bu Anabelle? Düşündüğümde midemin kıskançlıktan dönmesinden nefret ediyorum çünkü endişelenmem gereken daha büyük şeyler var. Kız arkadaşı mı yoksa, Tanrı korusun, karısı mı? Bu yüzden mi burada tecrit ediliyorum? Beni gizli bir metres gibi saklamak için mi?

"Neden kendi kıyafetlerime ihtiyacım var? Beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsun?" Alt dudakımı ısırdım.

Alay ediyor, yüzünde belki kızgınlık dışında hiçbir duygu yok. "İstediğim kadar." Sonra dönüp kapıya doğru yöneliyor. "Birazdan sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Kapıdan çıktı, kilidi arkasından tıkladı. Beni ya serbest bırakmayı ya da öldürmeyi uygun görene kadar dünyadan uzak tutulacağım bu Tanrı'nın unuttuğu kulede yalnız bırakarak. Boğazım düğümleniyor, burnum gıdıklanıyor ve gözyaşlarım yeniden fışkırıyor. Bildiğim dünya küçük olabilirdi ama bir odadan daha büyüktü.

Bölüm

FIVe

KOL

I kulenin basamaklarını tırmanıp koridorun karşısındaki yatak odama girdim.

Rapsody'yi bana yakın olması için tam olarak nereye koyduğumu unutmuş değilim.

"Siktir!" Keşke saçlarım daha uzun olsaydı da ellerimi saçlarımın arasında gezdirebilseydim diye bağıryorum.

Mükemmel bir plan yapmak için zaman ayıran eski bir askere göre, kesinlikle boku yemiş durumdayım. Çünkü o burada olduğuna göre, Rapsody ile ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmemiştim. Başka bir adamla evlendiğini öğrendiğimde tek gördüğüm kırmızıydı. Onu cezalandırmak istedim ve bunu yapmanın en iyi yolu da benim yerime seçtiği adamla evlenmesini engellemekti. Evleneceğimiz gün beni ortada bıraktı ama gelinliğini giymiş, onu asla tatmin etmeyecek bir adamla evlenmeyi bekliyordu.

Başımı sallıyorum. Yıllar öncesine dönüp baktığımda, ona neden bu kadar çabuk evlenme teklif ettiğimi anlayamıyorum. Bunun son görevim olduğunu ve sonrasında ABD topraklarına geri döneceğimi biliyordum. Gece Yarısı Malikanesi'ne dönmek ve Voss Enterprises'daki aile şirketine yerimi almak için ordudan ayrılıyordum. Geçmişimi arkamda bırakmak için ailemi yüzüstü bırakmış ve on sekiz yaşına girer girmez askere yazılmıştım; acının bir kez pençelerini geçirdiğinde sizi her yerde ve her zaman takip ettiğini fark etmemiştim.

Rapsody'den benimle evlenmesini istemek en başta bir hataydı. Normal bir ilişki yaşayamıyorum. Sadece yetiştirilme tarzım yüzünden kafam bozuk değil, aynı zamanda hayatım boyunca yaptığım şeylerden sonra mutluluğu da hak etmiyorum.

Avuç içimi tıraşlı kafama sürterek kafamı duygulardan arındırmaya ve eğitimimin bana öğrettiği gibi stratejik düşünmeye çalışıyorum.

Onunla bu kadar çabuk evlenmek istememin artık hiçbir önemi yok. Bana yanlış yapan o. Bir yemin etti ve bu yemine sadık kalmadı. Onun gibi bir kadının benim gibi birini sevebileceğini bir an bile düşünmeme izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Ben ne ve kim olduğumu biliyorum, o ise olmadığı biri gibi davrandı. Yaptığı yemleme ve değiştirme hareketi için cezalandırılmayı hak ediyor.

Bu yüzden onu nişanlısından yeterince uzun süre uzak tutarak cezalandıracağım, böylece nişanlısı hayatına devam edecek ve o da hayatına giren en iyi şeyi kaybedecek. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Kapı çalındığında ter derimden ahşap zemine dökülüyor, son sınavlarımdan dolayı pazularım yanıyor. Kendimi yerden sürüklüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Dün gece bok gibi uyuduğum için vücudum akşamdan kalma gibi hissediyor. Rapsody ona getirdiğim yemeği yemeyi reddetti, zehirlemediğim konusunda bana güvenmediğini söyledi.

Kapımı kırbaçla açıyorum ve Sid diğer tarafta duruyor. İçeri girmek için bir davet beklemeden omzunu omzuma sürterek yanımdan geçti.

Oda.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diyor aldatıcı bir sakinlikle.

Yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak nefes alıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Antrenmanımı bitirmek üzere olduğum için en-suite banyoya doğru yürüyorum.

Beni takip ediyor. "Dün seninle kim geldi?"

Atletik şortumu yere düşene kadar aşağı itiyorum ve duşun suyunu açıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kardeşim çıplaklığım karşısında gözünü bile kırpmadı. "Güvenlik kapıdan biriyle girdiğini söyledi."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Beni takip mi ediyorsun, küçük kardeşim?" İçeri uzandığımda suyun sıcak olduğunu görüyorum ve geniş duşakabinin içine giriyorum. "Kendi evimde misafir kabul etmiyor muyum?"

Sid'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Kasetleri gördüm. Kadın Rapsody'ydi."

Omuz silkip sabun kalıbını alıyorum. "Belki de ona benzeyen kadınları becermekten hoşlanıyorumdur?"

"İkimiz de bunu yapmadığını biliyoruz. Ve o lanet bir gelinlik içindeydi!" Sesi daha da yükseliyor.

Şaşırdım çünkü Obsidian genellikle soğukkanlılığını kaybetmez. Bu onun canlandığı sakini, soğukkanlı, akli başında avukat görüntüsüne uymuyor, her zaman takım elbisesinin altında yatan gerçekleri saklıyor.

Kardeşlerimin Rapsody'yi kaçııp buraya getirdiğini öğreneceklerini biliyordum. Her yerde güvenliğimiz var. Ama bunu onlardan daha uzun süre saklayabileceğimi umuyordum.

"Dün evlenmesi gerekiyordu." Sabun kalıbını vücuduma sürterken sesime herhangi bir duygunun karışmasına izin vermiyorum, onun başka bir adamla evlendiğini düşünmenin beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesin diye.

"Öyle mi?"

Sikimi yıkarken camdan bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Törene gelemedi." Omuz silkiyorum, etkilenmemiş gibi davranıyorum ve vücudumu yıkamaya devam ediyorum.

Sid bizi ayıran cam bariyere bir adım daha yaklaştı. "Kiliseden kendi özgür iradesiyle mi ayrıldı?"

Acaba ailemiz Obsidian isminin ona ne kadar yakışacağını biliyor muydu? Gözleri kömür kadar siyah, ama bunun ötesinde, izin verdiğinde gözlerinin içinden bir karanlık parlıyor.

"Özgür irade tanımınıza bağlı. Kiliseden kendi ayakları üzerinde yürüyerek mi çıktı demek istiyorsunuz? O zaman evet."

Koyu renk gözleri açılıyor ve parmaklarını başının üstünde birleştirip bana bakıyor. "Delirdin mi sen? Olanların seni mahvettiğini biliyordum ama bundan daha mantıklı olduğunu sanıyordum."

"Ne yaptığımı biliyorum."

Ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Sabun kalıbını yere bırakıyorum ve köpükleri durulamak için spreyin altına giriyorum. İşim bittiğinde Sid gitmişti.

Her neyse. Kardeşlerimden birinin ne düşündüğünden daha önemli sorunlarım var. Rapsody ile ne yapacağıma karar vermeliyim. Onu sonsuza kadar burada tutamam ama gururum, duygularımla bu kadar duygusuzca oynamasının bedelini ödemesini gerektiriyor. Ona karşı savunmasız olmama izin verdim ve o da eline geçen ilk fırsatta böbreklerime bir bıçak sapladı. Bu hatayı asla ikinci kez yapmayacağım.

Giyindikten sonra ev yöneticimiz Marcel'e, kardeşlerimle yemek salonunda kahvaltı yapmayı kaçırdığım için bana kahvaltı için iki tabak getirmesini söylüyorum. Neden iki porsiyona ihtiyacım olduğunu sormuyor çünkü cevabı bilmek istemeyecek kadar zeki.

Onları bıraktığında, ona kadın kıyafetleri sipariş etmesini söyledim. Ona aradığım ürünler ve bedenleri hakkında bir fikir veriyorum ve bu geceye kadar hepsini burada istediğimi söylüyorum. Marcel'in kaşları çatıldı ama soru sormadı.

Kahvaltımı birkaç dakika içinde kürekle yiyorum. Silahlı kuvvetlerde geçirdiğim on yılı aşkın süre, başkalarıyla aynı masada oturmadığım sürece yemekle fazla oyalanmadığım anlamına geliyor. İşim bittiğinde Rapsody'nin kahvaltısını kulenin tepesine getiriyorum.

Hızlıca kapıyı çaldıktan sonra anahtarı kullanıyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum. Rapsody yatakta yan yatmış, sırtı bana dönük. Konuşmuyor, hareket etmiyor. Yatağın onun tarafına doğru yürüyorum. Amaçsızca duvara ve kemerli pencereye bakıyor.

Tepsiyi onun yanındaki komodinin üzerine koydum. "Kahvaltını yap."

Bir şeyler mırıldanıyor, gözlerini kırpmadan dümdüz karşıya bakıyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, kan çanağı gibi ve altlarında gri torbalar var. Ona ters ters bakıyorum ama bunu görmüyor çünkü bakışlarını bana doğru çevirme zahmetine bile katlanmıyor.

"Dünkü oyunu oynamıyoruz. Ye, Rapsody." Ellerimi kalçalarımın altına koydum, ondan bir şey, herhangi bir şey bekliyordum. Benimle savaşmasını kabul ediyorum.

Ama bana hiçbir şey vermiyor.

"İyi. Açlıktan geber!" Tepsiyi kaldırdım ve üzerindeki her şeyin takırdamasına ve şıpırdamasına neden oldum.

Kapıyı arkamdan kilitlemek için elimdeki tepsiyi sabitleyerek sinsice odadan çıkıyorum. Kuzey kanadından evin ortasındaki dört kanadı birbirine bağlayan ortak bölüme doğru ilerlerken (her Voss kardeş için bir tane olmak üzere) kendimi içine soktuğum boktan durum aklımdan çıkmıyor ve mutfığa doğru ilerliyorum. Yatak odama geri dönmeyeceğim. Rapsody ve onun lanet olası inatçılığını hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum.

İçeri girdiğimde Bayan Potter, şef ve yardımcı şefle birlikte mutfaktaydı ve tepsiyi düşürerek mermer tezgâha çarpmasına izin verdim. "Bunun imha edilmesini sağla."

Bu sabah neden iki tabak istediğime dair herhangi bir soru sormak isterlerse diye topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hışımınla odadan çıkıyorum. Cinsel iştahımı başka yerlerde tatmin ediyorum, bu yüzden eminim ki hepsi bir tabağım olmasına şaşırmıştır.

Misafirimiz var. Gerçi Bayan Potter muhtemelen ruh halimi sezmiştir ve burnunu sokmaz.

Yemek odasının bitişiğindeki uzun koridorda ilerlerken en büyük kardeşim Asher bana doğru yürüyor. Sanırım o ve yeni karısı Anabelle balayından dönmüşlerdi. Hâlâ evlilik mutluluğu içinde yüzdüğünü düşünebilirdim ama her zamanki kaşlarını çatmış ve ellerini iki yanında kavuşturmuş. Buklelerinin bir kısmı alnına düşmüş, bu da onu dağınık gösteriyor. Hiç de onun gibi değil. Bu, atletik pantolon ve beyaz tişörtle birleşince, aile şirketimiz Voss Enterprises'ın başında oturan adama hiç benzemiyor.

"Bekle! Neler oluyor?" Anabelle kardeşimin arkasından geliyor.

En küçük kardeşim Nero'nun nişanlısı Maude olsaydı, beynimin içini tırmalayan kedi pençeleri gibi hissederdim.

"Asher! Bekle! Neden aceleyle yatak odasından çıktın?" Anabelle sonunda ona ulaşır ve elini kolunun üzerine koyar.

Asher'a doğru yürümeyi bırakıyorum ve iç çekiyorum çünkü gözleri bana kilitlenmiş durumda. Ben akıllı bir adamım, bu yüzden neden yataktan sürünerek çıktığını ve yeni karısını terk ettiğini bildiğimi anlıyorum.

Sid lanet bir ispiyoncu.

Asher benden birkaç santim ötede duruyor, ayı dövme eli yumruk yapıp ileri fırlatıyor ve karnıma bir yumruk indiriyor. "Bu ne lan, Kol?"

Anabelle çığlık atar ve elleri ağzına gider.

Vurmasına izin verdim çünkü ikimiz de biliyoruz ki gerçekten istesem iki saniye içinde boynunu kırabilirim. Ama belayı kapısına kadar getirdim, bu yüzden bir yumruğa izin vereceğim.

"Aklından ne geçiyordu?" Asher homurdanıyor.

Asıl soru bu, değil mi? Keşke cevabını bilseydim.

"Ash, neler oluyor?" Anabella aramıza girip bir ileri bir geri bakarak soruyor.

Asher onu görmezden geliyor, bu da ne kadar kızgın olduğunun bir kanıtı. Anabelle kardeşimi yumuşattı... yani ona karşı. Başka hiç kimse yeni Asher'dan etkilenmedi. "Rapsody'yi kaçırıp buraya mı getirdin?"

Anabelle'in gözleri büyüdü ve başını kaldırıp bana baktı. "Birini mi kaçırdın?"

Cevap vermeyince bakışları Asher'a yöneliyor.

Ellerini önünde havaya kaldırıyor. "Bana sorma." Büyük ağabey bakışlarıyla beni iğneliyor.

Rapsody ile ilgili planlarım hakkında cevap istiyor ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama bunu çözmem gerek. Ve yakında.

"Onu serbest bırakmalısın. Derhal," diyor Asher, sesi duvarlarda yankılanarak.

"Olmaz."

Yutkunuyor ama öfkesi istediğı gibi azalmıyor.

"Kol, bir kadını esir tutamazsın. Eminim bunu biliyorsundur." Anabelle'in mavi gözleri endişeyle dolu. Benim için mi yoksa Rapsody için mi, kim bilir?

Görüşüm Anabelle'inkine kayıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Asher'ın sana yaptığından o kadar farklı mı?"

Yüzü kızarır ve bakışları yere düşer.

Asher göğsünü şişirip bana doğru bir adım attı. "Karımla konuşma şekline dikkat et, pislik." Sonra Anabelle'in omzunu sıktı. "Neden yatak odamıza geri dönmüyorsun? Ben hemen arkanda olacağım."

Başını sallıyor ve emin olmayan gözlerle bir süre bana bakıyor. Kahretsin, bunun suçluluk duygumu yüzeye çıkarmasından nefret ediyorum. Umurunda olmadığında her şey çok daha kolay.

Asher kız biraz uzaklaşana kadar bekler, yavrusunu koruyan bir ayı gibi omzunun üzerinden onu izler. Kız gözden kaybolunca kafasını çevirip

aşına olduğum ölümcül bakışlarıyla bana doğru döndü. "Anabelle'i bir daha gördüğünde ondan özür dileyeceksin."

İsteksizce başımı sallıyorum. Özür dilemeyi zaten planlamadığım için değil, Asher bunu onun talimatı yüzünden yaptığımı düşündüğü için.

"Yıllardır onu arıyordunuz, bu yüzden sonunda izini bulmanıza şaşırmadım, ama bunun onunla konuşup düğünüze neden gelmediğine dair cevaplar almak için olduğunu sanıyordum, onu kaçırmak için değil."

"Onu başka bir adamla evlenmeye hazır görene kadar ben de aynı şeyi düşünüyordum. Sonra..."

Sanki yaptığım şey için yeterince iyi bir mazeret değilmiş gibi dudaklarını büzüyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Anabelle seni terk etse ve sen de onun başka biriyle evlendiğini öğrensen, duruma el koymayacağını mı söylüyorsun?" diye sordum.

Cevap verme zahmetine girmiyor ama ağzının gerilmesinden sinirlendiğim anlaşılıyor. Sert alfa dış görünüşü biraz azalıyor. "Rapsody için planın nedir?"

"Bilmiyorum."

Biraz daha yaklaştı. "Bunu bir an önce çözsene iyi olur, çünkü tahmin etmem gerekirse, kızın resmi tüm haberlerde ve internette yer alacak. Medyanın genç ve güzel bir sarışın kızın kaybolmasına nasıl bayıldığını bilirsin."

Haklı tabii ki. Asher harekete geçmeden önce düşünme yeteneğine sahip nadir türlerden biri. Ulusal haberlere çıkmasa bile, kayboluşu Seattle bölgesinde ses getirecektir.

"Ben hallederim."

"İyi edersin. Yoksa ben yaparım." Parmağıyla göğsümü dürtüyor ve ben de parmağını tutup kırma isteğimi bastırıyorum.

Sonra topuklarının üzerinde dönüp yatak odasına ve küçük güzel karısına geri döner.

Onun için ne güzel bir hayat.

Bölüm ALTI

RAPSODY

T Günler geçti ve tek yaptığım yatağıma uzanıp kaybettiğim hayatımın yasını tutmak ve ona geri dönmeme izin verilip verilmeyeceğini merak etmek oldu. Sonunda Alistair'le evlenerek dünyayı daha fazla görebilecektim.

Elbette hiçbir zaman hızlı ve heyecanlı bir hayat olmayacaktı ama bir kuleye de tıkılıp kalmayacaktım.

Tanrım, Alistair. Ne düşünüyor olmalı? Onu bırakıp kaçtığımı, işte bunu.

O mihrapta bıraktığım ikinci erkek ve nedense Alistair'i orada beklerken, neden gelmediğimi bilmeden ve masum bir şekilde hayal etmek, hayal ettiğim Kol olduğunda hissettiğim acıya kıyasla karnıma daha az yumruk yemiş gibi hissettiriyor.

Hiçbir parçam bunu hangi boktan nedenin açıkladığını araştırmak istemiyor. Tek bildiğim Kol'la birlikte aylarca, hatta yıllarca yas tuttuğum. Alistair, Kol'un beni burada ne kadar tutmayı planladığını ya da nihayetinde bana ne yapabileceğini düşünmediğim zamanlarda aklıma gelen kısa bir düşünce.

Anahtar kilide sokulmadan önce merdivenlerden gelen hafif ayak sesleri duyuluyor. Kapı açılıyor ve beni her ziyaret ettiğinde olduğu gibi onunla yüzleşmiyorum. Bunun yerine, dışarıya ve özgürlüğe açılan cam kapılara bakmaya devam ediyorum. Hayatım boyunca asla elde edemeyeceğim özgürlüğe.

Kol muhtemelen onu kızdırmak için zorluk çıkardığımı düşünüyor ve belki de bunun bir kısmı beni burada bıraktığı için intikam almak, ama ona bakmak bana acı veriyor. Bana bir zamanlar bulduğumu sandığım, ancak hepsinin bir yalan olduğunu öğrendiğim şeyi hatırlatıyor - beni kendi düğünümünden kaçırdığından beri daha da netleşen bir şey.

Aklımda kalan romantik versiyonu yok oldu.

Bu adamı tanımıyorum. Hiç tanımadım.

Kol'un kot pantolon giymiş güçlü bacakları yatağın yanında durduğunda ortaya çıkıyor. "Ayağa kalk."

Gözümü kırpmıyorum, sadece boş boş önüme bakıyorum.

"Kalk, Rapsody. Duş alıp giyinmen ve sonra da yemek yemen gerek." Yine onu görmezden geliyorum.

Boğazından bir hırıltı çıkıyor. Onu kızdırmaktan gerçekten hoşlanmamalıyım ama beni burada çok fazla bilinmeyenle baş başa bırakıyor. "Rapsody, ya kendin kalkarsın ya da seni banyoya sürükler, soyar, yıkar ve zorla beslerim. Seçim senin."

Bir an ona baktım, sonra tekrar pencereye döndüm.

Kol battaniyenin kenarından tutup üzerimden yırttı. Bir kurbanı kurtaran itfaiyeci gibi eğilip beni omzunun üzerinden yukarı kaldırıyor.

"İndirin beni!" Bacaklarımı tekmeliyorum ve kapalı yumruklarımı sırtına vuruyorum ama adımları kesilmiyor.

Başarısız olsam da bir kez olsun mücadele etmek iyi hissettiriyor. Hayatım boyunca, istemesem bile annemin benden istediklerini yaptım. İsteklerimi ve ihtiyaçlarımı sessizce bastırdım. Alistair'le bile, her zaman

Ne isterse sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu; önce sadık bir kız arkadaş, sonra da nişanlı.

Tüm çabalarımın rağmen Kol tepki vermiyor. Beni yere bırakıyor, ayaklarım fayans zemine iniyor.

Gömleğimin eteğine uzanıyor, ben de elini tokatlıyorum. "Kendim yaparım."

"O zaman yap." Gözlerinde yırtıcı bir ışık parlıyor.

"Çık dışarı. Ben duş alacağım."

Sanki bana inanıp inanmayacağına karar veriyormuş gibi bir an beni inceliyor. Ama ben ciddiğim. Hiçbir erkek beni çıplak görmedi. Alistair ve ben en fazla birkaç iffetli öpücük paylaştık ve Kol ile işler daha ileri gitse de, asla birbirimizin önünde çıplak olacak kadar ileri gitmedik. Çok çabuk evleneceğimiz için düğün gecemize kadar beklemeye karar verdik; o gece hiç gelmedi.

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Döndüğümde duş almış ve giyinmiş olsan iyi olur."

Gözlerimi kısıyorum ve banyodan çıkmadan önce hiçbir tepki göstermiyor. Eşiği geçer geçmez kapıyı çarparak kapatıyorum ve kapının kilidini çeviriyorum. O cılız kapı kilidi Kol'u dışarıda tutabilecek gibi değil ama şu anda içimi rahatlatan tek şey bu.

Soyunuyorum ve duşa giriyorum, sıcak su vücudumda cennet gibi bir his yaratıyor. Duş almayalı günler olmuştu, bu yüzden acele etmedim. Bitirdiğimde nedense kendimi daha az yenilmiş hissediyorum. Havluyla kurulandım ve banyoda temiz kıyafetim olmadığını fark ettim, bu yüzden havluyu etrafıma sarıp olabildiğince sıkıca sabitledim ve yatak odasının kapısını açıp Kol'un dönmediğinden emin olmak için dışarı baktım.

Kol geçen gün bana bir sürü kıyafet getirdi ve onları şifonyere ve gardıroba koydu. Bedenime uygun olup olmadıklarına bakma zahmetine bile girmedim.

Çekmeceleri açıyorum, iç çamaşırları, çoraplar, sütyenler, tişörtler, taytlar, shortlar ve pijamalar ortaya çıkıyor. Birkaç çift kot pantolon başka bir çekmecedeki rahatça duruyor. Yürüyorum.

Dolabın kapağını açtığımda gündelik elbiseler, yazlık bluzlar ve elbise pantolonları buldum.

Şifonyer ve gardırop arasında tutarlı bir renk var: mor. En sevdiğim renk ve dört yıl önce Kol'la paylaştığım bir renk. Bunun bir tesadüf olmasına imkân yok ama neden bu kadar nazik davrandığını merak ediyorum.

Her eşyaya bakmak için askılardan birkaçını kaydırıyorum. Her şey pahalı ve tasarım. Annemle benim karşılayabileceğimizin çok üstünde. Kumaşlar lüks hissettiriyor ve dürüst olmak gerekirse, para onun için bir faktör olmasa da, benim için bu kadar para harcama zahmetine girmesine bile şaşırdım.

Anahtarın kilide girdiğini duyuyorum ve başım o yöne doğru savruluyor. Sadece bir havluyla etrafımda dönerken korku beni sarıyor. Kol elinde bir tepsi yemekle eşikte duruyor. Bakışları hızla vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Sanki tek başına gözleri vücut ısıyı yükseltebilirmiş gibi, beni içine çektikçe daha da ısınıyorum.

Havlu fazla bir şey göstermiyor, ama o da dahil olmak üzere herhangi bir erkeğin şimdiye kadar gördüğünden daha fazlası. Bir erkeğin beni ilk kez çıplak gördüğünde gözlerinde aşk ya da en azından şehvet olacağını hayal etmişim. Ama Kol'un gözleri sanki burada üzerimde havlu kumaşla durarak onu kandırıyormuşum gibi kısıldı.

"Banyoda hiç kıyafetim yoktu." Sesim zayıf.

Bir şey söylemeyince şifonyere doğru yürüyorum ve hızlıca çorap, iç çamaşırı ve sütyen alıyorum. Eğilmek istemediğimden, bir çift tayt ve bir tişört almak için alt çekmecelere doğru çömeliyorum. Ayağa kalkıp banyoya giriyorum, ama kapıyı kapatmaya gittiğimde Kol hâlâ beni izliyor, ama bu kez bakışlarında başka bir şey var. Tenimle birlikte kanımı da ısıtan bir şey.

Kapıyı çarpıyorum ve nefesimi toplayana kadar sırtımı tahtaya dayıyorum.

Kol'un bakışlarında gördüğümü sandığım şeyi görmemin imkanı yok. Benden nefret ediyor. Beni kaçırdı. Ama gördüğüm şey hastanede tanıştığım asker adamın bir anlık görüntüsüydü, Alistair'le evliliğimi mahveden pislik milyarderin değil.

Ama Kol'un gerçeği saklamakta ne kadar iyi olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Bu muhtemelen onun oyunlarından biri. Ve ben buna kanmayı reddediyorum.

Giyindikten sonra Kol'un odaya getirdiği ve oturma odasındaki küçük yuvarlak masanın üzerine benim için koyduğu kahvaltıyı yiyorum. O kadar acıkmışım ki her lokmayı bitiriyorum. Kol karşımdaki koltukta rahat bir şekilde oturuyor, ayak bileğini dizine dayamış, tek kelime etmeden beni izliyor. Bana uyar ama aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bana ne düşündüğünü söylemek için fazla beklemiyor. Çatal bıçaklarımı tepsiye koyduktan sonra öne doğru eğiliyor ve tepsiyi masanın diğer tarafına itiyor. "Anneni aramalısın."

Sandalyemde dik oturuyorum. "Gerçekten mi?" Göğsümde umut çiçekleri açarken gözlerim açılıyor. Gitmeme izin mi verecek?

"Ona gitmeyi seçtiğini ve güvende olduğunu söyleyeceksin. Onun seni kontrol etmesinden bıktığını. O pislikle evlenmek konusunda tereddüt ettiğini. Ve kaçtığını."

Tüm umudumu söndürdüğü için kaşlarımı çatarak sandalyeme çöküyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Eğer yapmazsan, benim sorunum olurlar. Ve ben sorunları sevmem. Onları yok etme eğilimindeyim." Viski gözleriyle beni mızraklıyor.

Şaka yapmadığı için kaşlarım daha da çatılıyor ve bir korku dalgası, derimde gezinen milyonlarca kırmızı karınca gibi omurgamda iz bırakıyor. "Eminim ya o ya da Alistair çoktan polisi aramıştır."

Alistair'den ismiyle bahsettiğimde dudakları geriliyor. "İkisi de değil. Kayıp olduğuna dair hiçbir rapor yok."

Alnım kırışıyor. Annem neden şimdiye kadar polisi aramadı ki? Tanrı aşkına, kendi düğünümde ortadan kayboldum. Peki ya Alistair? Kendi başıma gittiğimi mi sanıyor?

Kol kot pantolonunun cebine uzandı ve küçük siyah bir telefon çıkarıp masaya fırlattı. Tahmin etmem gerekirse, kullan-at bir telefon. Gerçek hayatta hiç görmedim ama yeterince televizyon izledim. Daha önce hiç

Kendi cep telefonum vardı. İhtiyacım yoktu. Arayacak kimse yoktu ve evden neredeyse hiç çıkmıyordum.

"İnandırıcı olsun. Eğer seni şifreli kelimeler kullanmaya ya da ona bir mesaj vermeye çalışırken yakalarsam, olaklardan hoşlanmayacaksın."

Telefonu açarken ellerim titriyor. "Ya yapamazsam? Ya bana inanmazsa?"

"Bir yolunu bul."

Öfke karnımda neredeyse boğulana kadar yükseliyor. "Bu o kadar kolay değil. O üzülecek."

Çene çalışıyor ve başını eğiyor, zalim bir gülümseme dolgun dudaklarını eğiyor. "İkimiz de biliyoruz ki yalan söylemekle, önemsedğini iddia ettiğin birini incitmekle bir sorunun yok. Yap o zaman."

Titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sertçe yutkunuyorum, sonra telefonu açıp annemin numarasını çeviriyorum. Telefonu kulağıma götürürken gözlerimde yaşlar birikiyor.

Telefonu açmadan önce sadece bir kez çalışıyor.

"Alo?" Sesi endişeli ve stresli geliyor. Her zaman endişeli biri olmuştur. Endişesinin başına gelenlerden kaynaklandığını düşünmüştüm.

"Anne, benim." Sesim bozuk çıkıyor ve gözyaşlarımı yutuyorum. "Rhapsody!

Oh, Tanrı'ya şükür. Neredesin? İyi misin?"

"Ben... Ben size nerede olduğumu söyleyemem. Ama iyiyim." Gerçeğin dudaklarımdan dökülmesine izin vermeden önce kelimeler ağzımdan fırlıyor.

"Bana söyleyemem de ne demek? Kendi düğününde ortadan kayboldun! Çok endişelendim. Şimdi bana nerede olduğunu söyle." Sesi daha sert ve talepkâr bir hal alıyor.

"Sana söylemeyeceğim. Biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Ben... Alistair'le evlenmek istemedim." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ne yapacağımı bilemedim, ben de kaçtım. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var." Yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

"Rapsody, dışarıda tek başına dolaşamazsın! Bu çok tehlikeli!"

Kol'a bakıyorum. İçinde bulunduğum tehlike hakkında hiçbir fikri yok ve doğrusu, benim de yok.

I. "İyi olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Şimdi bunu yapmayı bırak ve bana nerede olduğunu söyle ki gelip seni alabileyim."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır, anne. Yapamam."

Duraklıyor ve onun telefonda, Kol'un da karşımda öfkeli olması endişemi artırıyor. "Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Kol'dan uzağa bakıyorum. "Yapmayacağım. Kontrol edilmekten ve senin tarafından korunmaktan yoruludm. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum, kendi seçtiğim bir hayatı. Ve eğer hatalar yaparsam, öyle olsun, ama bunlar benim hatalarım olacak ve onlara sahip çıkacağım. İşleri karıştırmadan önce sana bunu söylemenin başka bir yolunu bulamadığım için üzgünüm ama şimdilik böyle olmak zorunda. Lütfen Alistair'e onu tüm bunlara sürüklediğim için üzgün olduğumu söyle. Onu incitmek istememiştim."

Kelimeler dudaklarımdan o kadar kolay dökölüyor ki, sanki biri omuzlarımdan elli kiloyu kaldırmış gibi. Kelimelerimin hepsi yıllardır içimde tuttuğum, bastırdığım gerçekler - pratikte hayatımın çoğu - ama Kol beni zorlayana kadar onları söyleyecek kadar cesur değildim.

"Ben sadece seni sevdim. Sen benim kızımsın, her şeyimsin!" Sözcükleri boğuk bir çığlıkla dökölüdü.

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Yakında seni arayacağım." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum ve ona bakıyorum.

Sanırım bana inandı. Sesi inanmış gibi geliyordu. Alistair mesajımı iletğinde ona inanıp inanmayacağı ayrı bir soru ama ikisinin de polisi arayıp kayıp ihbarında bulunacağını sanmıyorum. Belki de daha önce yapılmadığı için bu bir veriydi.

Odada bir an için sadece sessizlik olur.

"Güzel." Kol avucunu önüme doğru uzattı. "Şimdi bana nişan yüzüğünü ver. Ona ihtiyacım yok."

Başımı kaldırdım ve Kol'un bakışlarıyla yüz yüze geldim. Tanıştığım ve aşık olduğum adamın bu kadar zalim bir piç olabileceğini asla tahmin edemezdim. Ama belli ki bana duygusal karmaşa yaşatmaktan hoşlanıyor.

Yüzüğümü parmağımdan çıkarıp onu bekleyen eline itiyorum. Cebine sokmadan önce tiksintiyle bakıyor.

"Öğle yemeğini daha sonra getireceğim."

O gitti ve ben her zamanki gibi yine yalnız kaldım. Şimdiye kadar tek başıma rahat edeceğimi düşünürdün.

Bölüm

Yedi

KOL

"Y Yumurtalar seni kızdıracak bir şey söylemiş gibi görünüyorsun."

Yanımdaki Sid'e bakıyorum. Her zamanki gibi meyvesinin tadını çıkarıyor.

Kahvaltı.

"Siktir git." Çatalımı yumurtalara batırıyorum ve ağzıma bir kürek dolusu atıyorum.

"Yumurtalar değil. Rapsody'nin nişanlısı. Dün onu araştırmamı istedi," diyor Nero masanın diğer tarafından.

Doğru söylüyor. Rapsody'nin nişanlısı hakkında biraz araştırma yaptım. Aslında, en küçük kardeşim ve bilgisayar ineği Nero biraz araştırma yaptı.

Görünüşe göre Alistair Lewis lise ve üniversite boyunca iyi notlar almış ve şimdi muhasebeci olarak çalışan kiliseye giden bir adam. Hiçbir suç geçmişi yok, hatta hız cezası bile yok. Her hafta yerel gıda bankasında gönüllü olarak çalışıyor ve yıllık maaşının yüzde onunu kiliseye ve çeşitli kâr amacı gütmeyen kuruluşlara bağışlıyor.

Rapsody'nin onunla evlenmek istemesine şaşmamalı. O tam bir aziz.

"Söylemiyorsun." Sid koltuğunda arkasına yaslanıyor ve çevresel görüşümde beni inceliyor.

Asher ve Anabelle bu sabah kahvaltıda varlıklarıyla bizi onurlandırmadılar. Muhtemelen hala yatakta, şu anda oldukları gibi birbirlerinin beyinlerini beceriyorlar.

"Anlatır mısın?" Sid, Nero'ya sorar.

Nero onu bilgilendirirken ben onları engelliyorum. Rapsody'nin nişanlısını düşünmek istemiyorum. Düğünümüzün olduğu gün beni nasıl terk ettiğini ve yine de başka bir adamla evlenmeye hazır görüldüğünü düşünmek istemiyorum. Alistair'in, hilekâr bir yalancı olsa bile Rapsody gibi birini hak edecek türden bir adam olduğunu düşünmek istemiyorum.

Nero sözlerini bitirdikten sonra Sid bakışlarını bana dikeyyor. "Planın ne o zaman?"

Haklı tabii ki. Günler geçti ve genellikle her zaman bir planı olan ben olmama rağmen - genellikle bir planım, bir acil durum planım ve her şeyin başarısız olması durumunda bir yedek planım vardır - onunla ne yapacağıma karar vermeye dün olduğumdan daha yakın değilim.

Onu düğününden çalmak beklediğimden daha az tatmin edici oldu. Neden bilmiyorum. Onun o kulede mutsuz ve ağlıyor olmasından zevk almam gerekirdi ama almıyorum.

Duştan sonra giydiğı küçük havlunun içindeki bacaklarının görüntüsü beynimde uçuşuyor. O kapıyı açtığımda içime dolan şehvet duygusunu inkâr etmeye çalışsam yalan söylemiş olurum ama hemen bastırıyorum. Onun üzerimde böyle bir güce sahip olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim. Duygularımın hiç azalmamış olma ihtimali yok. Son dört yılımı onun doğmuş olduğu gerçeğine lanet ederek geçirdim.

Belki de yeterince derine inmediğim için tatmin olmuyorum. Belki de onu tamamen mahvetmeliyim, ona daha önce hissettiklerimi hissettirmeliyim. O zaman yeterli gelecektir.

"Eee? Ne yapacaksın?" Sid dürtüyor.

İşte o zaman bir fikir tüm açıklığıyla aklıma geliyor. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Sonuna kadar gideceğim."

Nero'nun alnı kırışır. "Bu da ne demek oluyor?"

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Siz ikiniz için endişelenecek bir şey yok."

Bana aşık olmasını sağlayacağım. Onu mahvedeceğim. Sonra da onu bir kenara atıp hayatımdan çıkaracağım.

Sid yanımda kıkırdıyor. "İyi şanslar."

Rapsody için bir kahvaltı tabağı hazırladıktan sonra kuzey kanadına ve kuleye geri dönüyorum. İçeri girdiğimde her zamanki gibi Rapsodi yatağında, cam kapıya bakıyor. Odanın içinde ilerlerken çıkardığım sese tepki vermiyor.

Kahvaltı tepsisini odadaki tek masaya yerleştirdikten sonra yatağa doğru ilerleyip yorganı çekiyorum. Başını bana doğru çeviriyor, gözlerini kısıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Hadi, yemek yemelisin." Şöminenin önündeki masaya doğru başımı salladım. "Ve konuşmamız gerek."

Gözlerinde belli belirsiz bir umut ışığı yanıyor. Mükemmel. Neredeyse hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Eğer umudu olmasaydı, yok edecek hiçbir şeyim olmazdı, ama o umudu sular ve büyümesine izin verirsem, hepsini bir hamlede söküp atmanın en tatlı zevkine sahip olacağım. Sonra da geride kalan yıkıma bakacağım.

Sesimi yumuşatmaya zorluyorum. "Gidelim, Rapsody. Öylece harcanamazsın."

Dramatik bir şekilde oturur pozisyona geçiyor ve yataktan sürünerek çıkıyor. Geri çekiliyorum ve dün oturduğum yere oturuyorum.

"Neden... iyi davranıyorsun?" diye soruyor, metal kubbeyi tabağın üzerinden çıkarıp bir kenara koyarken.

Kullanmak istediği sıfatın kibarlık olmadığı açık ama yine de bunu seçti. Temkinli olmakta haklı. Olayı büyütmemek için yavaş hareket etmek zorundayım.

onun şüpheleri.

Nefesimi üfledim. "İyi davranmıyorum. Pratik davranıyorum. Korktuğun şeye rağmen seni sonsuza kadar burada tutamam."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Beni neden burada tutuyorsun?"

Sesinde göğsümü geren bir yakarış var ama onu susturup sorusuna dürüstçe cevap veriyorum. "Çünkü evlenmemiz gerekiyordu ve sen beni düğün günümüzde hiçbir açıklama yapmadan terk ettin ve ortadan kayboldun. Beni sevdiğini ve hayatını benimle geçirmek istediğini düşünmemi sağladın." Öfke ve ihanetin bir kısmının sesime sızmasına izin verdim.

Bakışları yemek tabağına düşüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Onu hastanenin kafeteryasında ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Işıl ışıl parlayan bir güneş gibiydi. Sanki dünya bunu biliyordu, çünkü pencereden gelen ışık uzun sarı saçlarında parlıyordu. İçten dışa doğru parlıyordu, bu yüzden o boş su şişesi önüme düştüğünde, ihtiyacım olan açılış buydu.

Kadınlara kur yapmadım. Askerdeyken fırsat buldukça birileriyle yattım ama hiç kimseden Rapsody'den etkilendiğim gibi etkilenmemiştim. Sadece birkaç dakikalık sohbetten sonra, ne kadar tatlı ve korunaklı olduğu belliydi. Masumiyetiyle ilgili bir şey beni kendine çekti ve bunu yok etmek istediğim için değil, korumak istediğim için yaptım. Ama o beni aptal yerine koydu. Ve şimdi sonu aptal gibi olacak.

"Bunu neden yaptın, Rapsody?"

Hiçbir şey söylemiyor, tabağına bakıyor.

İçimde öfke kaynıyor. Bunca yıldan sonra, beni neden terk ettiğine dair gerçeği bilecek kadar bile değerli görmüyor mu?

"Neden?" Elimi masaya vuruyorum ve o da irkiliyor. "Bu sadece paramı almak için bir oyun muydu ve sonra bunu yapamadın mı? İnsanların hayatlarını mahvetmekten zevk alan acımasız, kalpsiz bir kaltak mısın? Dolandırıcı mısın? Ailemin düşmanlarından biri tarafından mı gönderildin?"

Aşağı mı? Neden beni seviyormuş gibi yaptın?" Son soru ağzımdan kaçıyor ve ses tonumdaki çaresizlikten nefret ediyorum.

Sandalyeden fırladı. "Ben seni sevdim! Hiçbir şey yapmamış gibi davranmadım. Yalancı olan sensin!"

Sırtışımı geri çekiyorum. Sonunda konuştu.

CHAPTER
SEKİZ

RAPSODY

I Sandalyeye çöktüm, itirafımdan utandım, ne söylediğimden, nasıl söylediğimden ve patlamamın yankılarından korktum. Ama Kol neden onu seviyormuş gibi davrandığımı sorduğunda, bunu düşünmesine izin veremezdim.

Nedenini açıklayamıyorum.

Yüzü acıyla kazınmıştı. Bunca yıldan sonra bu kadar acı çekmesinin nedenini anlamıyorum. Onu tanıdığım adamın, bu haftaki davranışlarıyla bana öyle olduğunu gösterdiği adamın, bunca zaman sonra yaptığım şey hakkında bu kadar derin hissetmesi mantıklı değil.

Kol alaycı bir tavırla, "İkimizin arasında yalancı olan sensin," diyor.

Nasıl tepki vereceğinden korktuğum için ne öğrendiğimi, neden ayrıldığımı itiraf etmekten korkarak başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Söyle bakalım. Neden ben yalancıyım?" Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. Gömleğinin kolları pazılarına dolanıyor. Beni bir daha asla bir zamanlar yaptığı gibi güçlü kollarıyla saramayacak. "Bekliyorum."

Ona bir şey söylemekten başka çarem yoktu. "Bana özel operasyon askeri olduğunu söylemiştin."

Kehribar rengi gözleri kısıldı. "O zamanlar öyleydim."

"*Sadece* öyle olduğuna inanmama izin verdin. Bana bir milyarderin oğlu olduğunu söylemedin. Kendin de bir milyardersin."

Sadist bir kahkaha odanın içinde çınlıyor ve ben bir ürpertiye bastırıyorum. "Çoğu kadın bir milyarderle evlenmekten mutlu olur. Özellikle de evlilik sözleşmesi talep etmeyen ve savaşta öldürölme ihtimali çok yüksek olan aptal biriyle."

Onun bir görevde tehlikede olduğunu düşündükçe midem bulanıyor. Beni esir tuttuğu için bu çok saçma. "Mesele bu değil. Bana yalan söyledin. Kim olduğun hakkında yalan söyledin. Sana nasıl güvenebilirim ki?"

Beni incelerken başını eğiyor. "Yani Tanrı'dan daha çok param var diye kaçak gelin mi oldun, bahanen bu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

Kol avuçlarını masanın üzerine koyarak eğiliyor. "Eğer yarı doğruları söyleyeceksen, çok daha iyi bir iş çıkarmalısın."

Yutkunuyorum, gözlerimi onun bakışlarından ayıramıyorum. "Gerçek bu."

"Gerçeğin bir *parçası* olabilir. O zaman oradan başlayalım. Kim olduğumu nasıl öğrendin?"

Panik damarlarımda alevlendi. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Ya sadece benden intikam almak istemezse? Başım kendi iradesiyle ileri geri sallanıyor. "Önemli değil."

Bir an için beni değerlendirdi. "Senin için önemli, bu da farenin annen olduğu anlamına geliyor. Tabii seni ne kadar koruduğu konusunda bana yalan söylemediysen."

Gözlerim açıldı.

"Bu doğru, tatlım. Sen benim için hâlâ açık bir kitapsın." Doğruldu ve kollarını tekrar kavuşturarak bana baktı.

Dudaklarından çıkan canım kelimesinin zehirli sesi midemi ekşitiyor. Eskiden bu kelimeyi büyük bir sevgi ve saygıyla söylerdi.

"Annen sana başka ne söyledi?"

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama ona söylemezsem, gerçeği itiraf edene kadar beni bu kulede bırakacağından eminim. Belki de en iyisi ona söyleyip ne olacağını görmektir. Belki o gün neden ayrıldığımı öğrenince eve gitmeme izin verir.

Ya da belki seni öldürür.

Dört yıl önceki adamdan herhangi bir kalıntı var mı diye gözlerinin içine bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

"Başka ne var, Rapsody?"

Göğsümü bir gerginlik sarıyor ve gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alarak endişemi yatıştırıyorum. Gözlerimi açtığımda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana babanı öldürdüğünü söyledi."

Kol gözlerini kırpıştırır ve tekrar kırpıştırır. Yüz hatlarında şaşkınlık çizgileri belirliyor ama anında kayboluyor. "Tam olarak ne dedi?"

"Önce, ona zarar vermeyeceğine dair bana söz vermelisin. Bana söz vermelisin." Onun sözüne güvenilebileceğimden bile emin değilim ama bunu istemem gerektiğini düşündüm. Belki en azından bir şey yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlar.

Başını sallıyor.

Sanırım elimden gelen bu kadar.

"Önce bana senin gerçekte kim olduğunu söyledi." Ona acı çektirdiğim için beni azarlamasını dinledim ama bana yaptıklarının -yalanlarının- hiçbir etkisi olmamış gibi davranıyor. Bunun doğru olmadığını anlamasının zamanı geldi. "Hayatımda hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Sadece birkaç hafta sonra seninle evlenmeyi kabul etmişim, kararımdan, bizden o kadar emindim ki, sonra senin gerçekte kim olduğunu bilmediğimi öğrendim. Bana yalan söylediğini ve hikayeni yuttuğumu, bir hayat için, aşk için o kadar çaresiz olduğumu, seni sorgulamaya bile istekli olmadığımı."

Kol bir şey söylemek için ağzını açıyor ama artık onun aptalca bahanelerini duymak istemiyorum, bu yüzden elimi kaldırıp devam ediyorum.

"Bunun bana her zaman söylediği şeyin kanıtı olduğunu söyledi. Dünyanın yalanlar ve aldatmacalarla, sadece başkalarına zarar vermek isteyen kötü insanlarla dolu olduğunu."

Ve ne oldu biliyor musunuz? Onu dinlemedim. Ona senin kim olduğunu bildiğimi ve söylediklerinin bir açıklaması olması gerektiğini söyledim. Seninle konuşup öğreneceğimi ve seninle tanışırsa ne kadar harika biri olduğunu göreceğini söyledim." Kendi saflığımla başımı salladım. Kol hakkında en kötüsünü düşünmeye o kadar isteksizdim ki evliliğimize bir yalanla başlamaya razı olmuştum.

Burada daha fazla oturamam, bu yüzden ayağa kalkıyorum, kollarımı kendime sarıyorum ve Kol'un dikkatli gözleri altında odayı adımlıyorum.

"Beni seni terk etmeye ikna edemeyince, babanın ölümüyle ilgili eski haber makalelerini çıkardı. Hepsi de senin ya da kardeşlerinden birinin onu öldürdüğüne inanıldığını, ancak yetkililerin bunu kanıtlayamadığını ya da satın alındıklarını söylüyordu. Saygın haber ajanslarından gelen makalelerin hepsi aynı şeyi söylüyordu. Google'da Voss ailesini ve Kol Voss'u arattığımda, sizin veya aileniz hakkında çok farklı bir insan resmi çizen hikayelere bağlantı üstüne bağlantı vardı. O zaman hepsinde haklı olduğunu anladım. Ben sadece bana en ufak bir ilgi gösteren ilk erkeğin söylediği her şeye inanmaya hazır, saf ve küçük bir kızdım."

Şifonyere doğru yürüyorum, yeni gardırobumla birlikte aldığım büyük elastik bantlardan birini alıyorum ve saçımı örüyorum.

"Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk ama sana karşı hissettiklerim gerçektir. Var olmayan bir adama aşık olduğumu sanmıştım. Hayatım boyunca annem beni korudu ve bana dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlattı. Yalancılar, hırsızlar ve sadece beni incitmek ve benden faydalanmak isteyen insanlarla dolu olduğunu söyledi. Bana senin hakkında anlattıklarından sonra, uzun zamandır ilk kez haklı olduğunu hissettim." Örgüyü bitiriyorum ve alttan bağlıyorum.

Arkamdan Kol'un ayak sesleri geliyor ve arkamı dönüyorum. "Neden bana sormadın?"

Suçlamaları reddetmiyor, bu yüzden onu terk etmekte haklıyım.

"Çünkü bana senin gibi her istediğini elde etmeye alışmış, tehlikeli ve şiddet yanlısı bir adamın terk edilmeyi kabul etmeyeceğini söyledi. Annem ortadan kaybolmamızın daha iyi olacağını düşündü - isimlerimizi değiştirip

Hayatlarımıza başka bir yerde başlayalım. Kızacağın ve beni aramaya geleceğini biliyordu. Sanırım bu konuda da haklıydı."

Ağzı ince bir çizgi halini alıyor ve bir adım öne çıkıyor. "Seni aramaya geldim çünkü bir açıklama istiyorum."

"Ve şimdi sende."

"Tanrım." Kol ellerini birleştirdi ve traşlı kafasının üzerine koyarak uzun bir nefes verdi. "Bu konuyu benimle konuşmalıydın." Sesi sanki üzgünmüş gibi acılı.

"Artık sana güvenemezdim." Gözlerimde yaşlar birikiyor ama onları geri kırıyorum. Uzun zaman önce onun için ağlamayacağıma dair kendime söz vermişim çünkü o gerçek değildi ve aramızdaki şey de zaten gerçek değildi. "Madem saklayacak bir şeyin yoktu, neden tanıştığımızda bana kim olduğunu söylemedin?"

Ellerini indirdi. "Hayatım boyunca soyadıyla yargıldım. Ama tanıştığımızda bunların hiçbirini görmedin. Sadece karşında duran adamı gördün. Ve ben böyle olmasını sevdim. Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemedim." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama kaşlarını çatıyor. "Sakin bana bunun senin için bir önemi olmadığına dair saçma sapan şeyler anlatmaya kalkma. Sonunda oldu. Dünyada kim olduğumu öğrenir öğrenmez kaçtın."

O haklı. Gerçi bundan daha fazlası vardı. Bir an tereddüt ediyorum ve o günden beri aklımdan çıkmayan soruyu soruyorum. "Babanı öldürmediğini mi söylüyorsun?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

Yüzü bomboş, tüm duygulardan yoksun. Nedense bu, öfkeyle patlamasından daha rahatsız edici. "Babam tartışmaya açık değil."

Gözlerinde dipsiz bir acı kuyusu var. Neden? Babasının onun için kim olduğunu merak ediyorum.

Ona dokunmak için uzandım. Belki onu rahatlatmak için.

Ama o geri adım attı. "Gerçekten sana karşı bir tehdit oluşturduğumu mu düşündün?"

Kalbim hızlanıyor. "Bilmiyorum. Kafam çok karışık. Annem bana bu bilgiyi verdi ve yalan söylediğine dair elinde kanıt vardı. Hayatım boyunca bana söylediği her şey doğru çıktı ve kalbim kırılmış ve kafam karışmış hissettim." Ona gerçeğimi açıklarken yüzüm buruşuyor. Kim olduğumu ve ne hissettiğimi saklamaktan, artık olmadığım biri gibi davranmaya çalışmaktan yoruldum. "Geçtiğimiz dört yıl boyunca her gün doğru kararı verip vermediğimi sorguladım."

Ellerimi yüzüme kapatarak kamburuma çöküyorum. Ona bakmaya dayanamıyorum. Bir zamanlar sevdiğim ama korku ve suçluluk duygusunun içime işlemesine izin verdiğim için bir kenara attığım adama. Bu kararın doğru olup olmadığını asla öğrenemeyeceğim.

Kol uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda ona bakmadan ayağa kalktım. Dönüyorum ve her zaman yattığım pozisyonda yatağa uzanıyorum.

"Annen evleneceğimizi nasıl öğrendi?" Odanın karşısında duruyor, sesi çok uzakta.

"Bilmiyorum. Marketten eve döndüğümde beni pusuya düşürdü. Normalde o giderdi ama birkaç gün önce hastaneden döndükten sonra çok zayıflamıştı, ben de gittim."

Yine sessizlikle karşılaştım. Hiç şüphe yok ki Kol cevaplarımı dikkatle inceliyor ve herhangi bir yalan iması olup olmadığını araştırıyor.

Bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yok, çünkü ayak sesleri zemini geçiyor, sonra kapı açılıp kapanıyor, anahtar kilidin içinde dönüyor.

Neden farklı bir şey bekledim ki?

Bölüm Nine

RAPSODY

I O gece beni neyin uyandırdığından emin değilim ama izlendiğime dair belirgin bir izlenim edindim. Kaskatı kesilip dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

"Kol?"

Cevap yok.

Sertçe yutkunuyorum ve diğer tarafıma dönüyorum. Kapının altından sıcak bir ışık parlıyor. Alnım kırışıyor ve daha iyi görebilmek için yatakta doğruluyorum. Kol bazı geceler kavisli merdiven boşluğundaki aplikleri açık bırakıyor ve kapının altından titreştiklerini görebiliyorum ama bu farklı. Bu parıltı daha sıcak ve daha parlak.

Diğer tarafıma dönerek lambayı yakıyorum. Odanın çoğunu gölgede bırakıyor ama kapıya doğru güvenle yürüyebileceğim kadar iyi görmemi sağlıyor. Yatağı çevreleyen pelüş halıdan iniyorum ve çıplak ayaklarım serin taş zemine basıyor.

Kulağımı kapıya dayayarak dinliyorum ama ses yok. Boşluktan bakmak için yere diz çöküyorum, ama sadece aynı altın ışık var,

başka bir şey yok. Ayağa kalkıyorum ve elim içgüdüsel olarak kapı koluna gidiyor, bunun faydasız bir çaba olduğunu biliyorum. Ama avucumun içinde döndüğünde donup kalıyorum.

Kol yemeğimi bıraktıktan sonra kapıyı kilitlemeyi mi unuttu?

Hayır. Anahtarı takıp kilitlediğini duydum. Sanki hâlâ burada ölmeyeceğime dair bir umut besliyormuşum gibi hep dinlediğim bir ses.

Düğmeyi çevirip ağır kapıyı açıyorum ve merdivenden aşağı bakıyorum. Işığın kaynağı merdivenin daha aşağısında olmalı. Parıltısı önümdeki merdivenleri aydınlatıyor.

Merdiven boşluğunun boş olması için küçük bir dua ettikten sonra, elimden geldiğince sessiz ve hızlı bir şekilde sessizce aşağı iniyorum, yine de hiçbir şey duymuyorum ve ışığın kaynağına rastlamıyorum. Sanki önümde ilerliyor ve benim de onu takip etmemi istiyor.

Ama bunun için zamanım yok. Buradan çıkmanın ve Kol'dan uzaklaşmanın yolunu bulmalıyım.

Bir an için nereye gideceğimi merak ediyorum, ki bu da özgür olduğumda endişelenmem gereken bir şey.

Annemin ve Alistair'in yanına döneceğim elbette. Ama yaşadığım hayata geri dönmek istemediğimi fark ettim. Yepyeni bir hayat istiyorum. Kol'un beni kaçırmaması bir uyanış çağrısı oldu.

Önemli değil, ilk adım buradan uzaklaşmak. Gerisini sonra hallederim.

Merdivenin dibine ulaşıp kapıyı açmaya çalıştığımda neredeyse kilitli olmasını bekliyorum ama kapı da kolayca açılıyor. Eşikten adımımı attığımda ciğerlerime dolan hava beni rahatlatıyor. Sağımda devasa bir koridor parlıyor. Koridorun ilerisinde, sıcak bir ışık topu havada süzülüyor, neredeyse yüzen bir fener gibi.

O şey de ne?

Koridorda yavaşça ilerliyor. Fark edilmemeye çalışan bir hayvan gibi olduğum yere yapıştım.

Rüya görüyor olmalıyım. Gözlerimin aldığı şeyin dünyevi bir açıklaması yok.

Işık, koridorda tekrar ilerlemeye başlamadan önce beni takip etmem için çağırıyormuş gibi duruyor. Az önce geldiğim kapı aralığına bakıyorum, sonra tekrar parlayan küreye.

Beni buradan çıkarıyor olabilir mi? Koridorun sonuna geldiğimde ve dışarıya açılan bir kapı olmadığında bu düşünce uçup gidiyor. Tüm cesaretimi toplayarak ışığın geldiği yöne doğru adım atıyorum.

Koridorda sessizce onu takip ediyorum, vitraylı koridordan evin başka bir bölümüne geçiyorum. Bakışlarım Kol'un kolundaki dövmeye benzeyen bir aslanın resmedildiği pencereye takılıyor. Beni iyice dönmüş halde bırakan daha fazla kıvrım ve dönüşten sonra nihayet dışarı açılan bir kapıya ulaşıyoruz.

Işık tam kapının içinden geçiyor ve ben yine neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Ama ilerlemem gerekiyor. Güvenliğe ulaştığımda bunun ne anlama geldiğini düşünmek için bolca zamanım olacak. Kapıdan içeri daldım ve gecenin serin havasını karşıladım. Yaz henüz tam olarak gelmedi ama günler ya da haftalar içinde her daim var olan nem battaniyesi burayı kaplayacak.

Işık çimlerin üzerinde süzölmeye devam ediyor ve beni evden kurtardığı için beni güvenli bir yere götürdüğüne güveniyorum.

Bilinmeyen bir süre boyunca izini sürdüm. On dakika mı, yirmi mi, yarım saat mi? Kuleden zar zor görebildiğim devasa gölete geldiğimde, çakıl taşları tenimi kaplıyor ve ayaklarım serin zeminde yürümekten üşüyor. Pek bir şey seçilemeyecek kadar karanlık ama uzak taraftaki bir direkte bir ışık parlıyor. Ama bana en yakın kıyıda, çimlerin üzerinde yalnız bir figür oturuyor.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bu silueti nerede görsem tanırım-Kol. Damarlarımda panik ateşi yanıyor ve ışığı bulmak için dönüyorum, ama sanki hiç var olmamış gibi iz bırakmadan kaybolmuş.

Önemli değil. Kol'un gitmediği yöne doğru gitmem gerekiyor, bu yüzden göletten birkaç belirsiz adım geri gidiyorum. Birkaç nefes daha aldıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi Kol'dan ayırmıyorum. Henüz beni fark etmedi, bu yüzden araziden gizlice kaçmak için hala zamanım var.

Ama görünmez ip bizi hâlâ birbirimize bağlıyor ve ben ayaklarımı serin çimenlere dikmekten kendimi alamıyorum.

Gecenin bir yarısı neden burada? Uyuyamaması için onu ayakta tutan ne? İlk tanıştığımızda bana uyumakta zorlandığını söylemişti. Nedenini sorduğumda tek açıklaması "geçmiş" oldu.

Kaderimi düşünerek duruyorum.

Doğru koştüğüm şey, kaçtığım şeyden daha mı iyi? Muhtemelen pek çok açıdan. Bir odaya hapsolmaktan kesinlikle daha iyi. Ama yine de hayatımı dilediğim gibi yaşamakta özgür değildim ve annemin yönetimi altında yaşamaktan, evi yönetecek ve yine de tüm kararlarımı verecek bir adamın karısı olmaya geçiyordum.

Kararları veren ben olsaydım hayatım nasıl görünürdü? Ne olabilirim? Bana çiçek açma özgürlüğü verilseydi kim olurdu?

Beni buraya getirdiğinden beri sadece birkaç kez gördüğüm o hastanedeki gizemli adamın anısıyla birlikte bu düşünceler, nemli çimlerin üzerinde özgürlüğün kapılarına doğru değil, Kol'a doğru yürümemin nedenidir.

Bu bir hata olabilir, hem de çok büyük bir hata.

Yanına oturdum. İrkildi, o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki haberi olmadan kaçmış olabilirdim. Sonra ben olduğumu görünce gözleri büyüdü. "O odadan nasıl çıktın lan sen?"

"Uyandığımda kapı kilitli değildi." Bu yeterince basit bir açıklama. Kendim açıklayamazken ışık olayını gündeme getirmemin imkanı yok.

Yüzü buruşuyor, bakışları suçlayıcı bir hal almadan önce en az benimki kadar şaşkın görünüyor. "Neden buradan kaçıp gitmedin?"

"Seni görene kadar tam da bunu yapmaya niyetliydim."

Hiçbir şey söylemiyor ve rahatsız edici bir süre boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Ama beni kuleye geri sürüklemiyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Sonunda sessizliği bozdum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini benden ayırıp gölete doğru çevirdi. "Seninle ne yapacağımı düşünüyorum."

"Oh."

İkimiz de yine sessiziz ve geldiğimden beri ilk kez bu sefer rahatsız edici değil. Ne söylemem gerektiğini düşünüyorum ve sonunda dürüstlüğü seçiyorum. "Artık kilit altında olmak istemiyorum ama hayatıma da geri dönmek istemiyorum."

Bu gerçeği yüksek sesle itiraf ettiğim için bir nebze rahatlıyorum ama aynı zamanda panikliyorum.

"Peki ya nişanlın?" Sesinde bir öfke notası var, ama onu kontrol altında tutmayı başarıyor.

Dizlerimi kaldırıp kollarımı dizlerime doluyorum ve vücut ısımın bir kısmını korumak için bacaklarımı göğsüme çekiyorum. "Alistair'e değer veriyorum ama onu hiçbir zaman evlenecek birinin sevmesi gerektiği gibi sevmedim. O sadece biraz daha fazla özgürlüğü temsil ediyordu. Ama yine de beni gerçekten mutlu etmeye yetmezdi ve bu ona haksızlık olurdu."

Onu hiç sevmediğime inandığı için Kol'un bu itirafımı nasıl karşılayacağını görmek için bekliyorum. Tüm erkeklere karşı işbirlikçi bir erkek yiyici olduğumu mu düşünecek?

Ama evlenmemiz gerekirken şehri terk ettiğim için bana kızmıyor ya da beni eleştirmiyor. Beni şaşırtarak, "İstersen burada kalabilirsin." dedi. Gölden uzaklaşıp bakışlarımla buluştu. "Kulede kilitli değilsin. Ne yapmak istediğine karar verene kadar benim kanadımdaki diğer odalardan birinde kalabilirsin."

Bunun gerçek olma ihtimaliyle filizlenmek isteyen umudu, sırf zalimlik olsun diye her şeyi yok edeceği korkusuyla eziyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım."

Kollarım bacaklarımın arasından düşüyor ve omuzlarım çöküyor. "Seni bir açıklama yapmadan bırakmamalıydım. Özür dilerim."

Gözleri çözemediğim bir duyguyla titriyor, sonra ayağa kalkıyor. Gitmesini, bana bir kez daha sırtını dönmesini bekliyorum ama elini uzatıyor. Avucumu onun büyük elinin içine kaydırıyorum ve ayağa kalktığımda titriyorum.

Kol'un kaşları çatılır. "İşte."

Ben daha reddedemeden uzun kollu Henley'sini başının üzerinden çekerek çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce hiçbir erkeğin çıplak göğsünü şahsen görmemiştim ve Kol'un ki mükemmeldi. Avuçlarımı sert kaslarının üzerinde gezdirmek istiyorum. Üzerine ay vururken ona gömleksiz bakmak onu erkeksi, güçlü ve ölümcül gösteriyor.

Aslan dövmesi tamamen görünür durumda. Bir keresinde tişört giyip bana göstermek için yukarı çektiğinde çoğunu görmüştüm ama tamamını hiç görmemiştim. Aslanın ağzı omzunun üzerinden kükreyerek açılıyor ve gövdesi kolunun etrafında dirseğine kadar kıvrılıyor.

Gömleğini bana uzatırken bakışlarımı kaçırıyorum. "Bunu giy." "Bunu yapmak zorunda değilsin." Uzuvlarım bir ürpertiyle titriyor.

"Rapsody." İçime giriyor, gömleği başımdan çekmeden önce vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyor.

Etek dizlerime kadar iniyor ve ellerimi kollarının arasından geçirirken vücut ısınısını hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan çok iyi hatırladığım kokusu etrafımı sarıyor. Bana her zaman bir kış ormanının nasıl kokabileceğini hayal ettiğimi hatırlatırdı - çam, kar ve berrak hava.

"Teşekkür ederim." Ona bakıyorum ve bakışlarımız kilitleniyor.

Aramızdaki hava karışıyor ve az miktardaki boşluk tıpkı ilk karşılaşmamızdaki gibi enerjiyle çatırdıyor. Bakışları dudaklarıma kayıyor ve ofluyor. Dilim dışarı kayıyor, dudaklarımı yalıyor. Tam gerginliğe daha fazla dayanamayıp sabrım taşmak üzereyken Kol boğazını temizliyor ve geri adım atıyor.

"Yatma vakti," diyor.

Onu eve kadar takip ediyorum ve tekrar uyumak için uzandığımda, geldiğimden beri ilk kez içimde gerçek bir umut canlanıyor.

Bölüm

On

KOL

I Rapsody'nin dün gece neden koşmadığını hâlâ anlayamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Gidebilirdi ve sabaha kadar haberim olmazdı. Benden çok ileride olurdu. Onu bulmak için dört yıl daha.

Ama yanıma oturmaya geldi. Neden, ona yaptığım onca şeyden sonra?

Aklım karmakarışık, ufukta daha büyük bir planı olduğunu varsayıyorum. Nasıl olabilir anlamıyorum. Amacı ne olabilir ki? Ne kazanacak ki?

Bu da bana belki de doğruyu söylediğini ve eve, annesinin ve o hıyarın yanına dönmek istemediğini düşündürüyor.

Sorun değil. Zaten hepsi planıma uyuyor. Ve şimdi bu onun fikriydi, bu yüzden onu bana tekrar aşık ederken nedenlerimden şüphelenmeyecek.

Sadece bana aşık olmayacak, Geceyarısı Malikanesi'ne de aşık olacak. Masumiyetini çalacağım, sonra da dizlerini kesip onu kapı dışarı edeceğim. O zaman bana ne yaptığına dair bir fikri olacak.

En çok değer verdiğiniz kişinin size bir seksenlik çekmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek.

Avuçlarımı birbirine sürttüm. Bugün planımın uygulanmasının ilk günü ve kahvaltıda aileye katılmasıyla başlıyor. Anabelle'in Rapsody'yi kanatları altına alacağına ve onun uzun zamandır kayıp olan yeni arkadaşı olacağına şüphe yok.

Güzel. Artık burada istenmediğinde özlenecek bir şey daha olacak.

Dün gece Rapsody'yi spire'a geri götürdüğümde kapısını kilitlememiştim, bu yüzden kapıyı çalıyorum ve beni içeri davet edene kadar bekliyorum. Marcel'in onu bugün yatak odamın hemen yanındaki misafir odasına taşıması gerekecek.

Kapı açılır ve kadın çerçevenin içinde durur, parlak gözlü ve taze yüzlü görünmektedir. Dün bu odada ikamet eden asık suratlı kadından çok az iz var.

"Keyfin yerinde gibi görünüyorsun," diyorum.

Gülümsüyor ve ben karnımın şişmesinden nefret ediyorum. Her zaman en güzel gülümsemeye sahipti. Tüm yüzünü masumiyet ve neşe ile aydınlatırdı. Benim gibi bir adam için iki yabancı özellik ve bu onun o parçalarına imrenmeme neden oluyor.

"Uzun zamandır ilk kez özgür olduğumu hissediyorum. Günün ne getireceğini bilmiyormuşum gibi."

"Önce kahvaltı. Git üstünü değiştir, biz de yemek odasına gidelim."

Gülümsemesi büyüyor, ki bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. "Benim odamda değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Şimdi

git, yoksa geç kalacağız."

Başını yana eğiyor. "Orada başka kim olacak?"

"Kardeşlerim ve belki de en büyük kardeşimin karısı Anabelle." Başını eğiyor.

"Anabelle baldızın mı?" Başımı

salladım.

Rapsody sanki yapbozun son parçasını yerine koymuş gibi gülümsüyor.

Parmaklarını önünde birleştiriyor ve kıpırdanıyor. "Ne giymeliyim? Bir sürü insanla tanışmaya hazır değilim. Başkalarının yanında hep çok gergin olurum. Kiliseye ilk gitmeye başladığımda neredeyse panik atak geçiriyordum çünkü aynı anda bu kadar çok insanın arasında nasıl bulunacağımı bilmiyordum. Bazen düşünüyorum da-"

"Rapsody." Omuzlarını kavriyorum, çenemi indirip gözlerinin içine bakıyorum. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. O masadakilerin ne düşündüğü önemli değil. Seni davet ettiğim için buradasın."

Ben doğruları söylerken, ona güven vermek beni rahatsız ediyor. Yine de amacıma ulaşmak için oynamam gereken rol bu.

Vücudu ellerimin altında biraz gevşiyor. "Tamam. İçeri gelsene. Bir dakikaya geliyorum."

Onu odaya kadar takip ediyorum ve oturma alanındaki sandalyeye oturuyorum. Rapsody odanın içinde aceleyle kıyafetlerini topluyor ve üstünü değiştirmek için banyoya yöneliyor ama o kadar acelesi var ki banyo kapısını tamamen kapatmıyor. Aralıktan çıplak tenine bir göz atıyorum ve sikim seğiriyor.

Kendime bunun doğal bir fiziksel tepki olduğunu söylüyorum. Onunla özel bir ilgisi yok.

Ayak bileklerine kadar uzanan çiçek desenli soluk mor bir yazlık elbise ve altın rengi sandaletlerle dışarı çıkıyor. Uzun sarı saçları, omurgasının sütununa yaslanan bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmış. Yeşil gözleri sabahları çimenlerin üzerindeki çiğ kristalleri gibi parlıyor.

"Ailenle tanışmak için uygun mu?" Rapsody mütevazı elbisesinin önünü düzelterek beklentiyle bana bakıyor.

Başkalarıyla biraz etkileşime girme fırsatıyla tavırlarının ne kadar değiştiği şaşırtıcı ve içindeki kabarmayı görmezden gelmek zor

Onun mutluluğundan sorumlu olduğum için göğsüm kabarıyor. Dikkatli davranmalıyım. Bu duygu bağımlılık yaratabilir ve oyunun sonunu unutursam aptallık etmiş olurum. O zaman kalbi kırılan ben olurum ve bu bir daha asla olmaz.

"Hadi gidelim." Sandalyeden kalktım.

Ona gerçekten ne düşündüğümü söyleyemiyorum - bana o ilk gün tanıştığım kadını hatırlatıyor. O kadar güneş ışığı ve ışıkla doluydu ki gözleri kamaştırıyordu.

Merdivenlerden inerken beni takip ediyor ve sessizce yanımda yürüyor, ancak mağara gibi koridorda ilerlerken adımları neredeyse sekiyor. Bakışları duvarlarda geziniyor, her yeni eşyada gözleri büyüyor. Kuzey kanadından çıkana kadar konuşmuyor bile.

"Burası ne kadar eski?" Sesi sanki bu malikâne kadar eski bir şey görmemiş gibi huşu dolu.

Kendi evinde tutsak olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen yapmamıştır.

"Yaşlı." Hızımı artırıyorum, onunla olması gerekenden daha uzun süre yalnız kalacağıma güvenmiyorum.

Tanrım, onunla koridorda yürümeyi bile beceremiyorsam, ona aşık olmuş gibi davranmayı nasıl başaracağım?

"Burası hep ailenizin evi miydi?" Odalardan geçerken özellikle duvarlardaki sanat eserleriyle ilgileniyor gibi görünüyor. Rapsodi bunların ne kadar değerli olduğunu bilseydi muhtemelen yine anksiyete nöbetlerinden birini geçirirdi.

"Atalarım burayı nesiller önce inşa etti. Voss ailesi o zamandan beri burada ikamet ediyor."

Ses tonumdan ailemin geçmişi hakkında konuşmak istemediğimi anlamış olacak ki dudaklarını büzüyor ve yemek odasına kadar olan yürüyüşün geri kalanında sessiz kalıyor.

Bu sabah bize katılacağını kimseye söylemedim. Planımı uygulayabileceğimden emin değildim. Bu yüzden yan yana yürüdüğümüzde sürpriz olmadı.

Dört çift göz şok içinde bize bakarken, konuşma aniden durur, çatal bıçak tabaklarda şingırdar.

Eğer işler planladığım gibi giderse, Rapsodi masada oturan üç adamdan korkup ürkecek ve burada gerçekten tanıdığı tek kişi olan benden teselli ve güvenlik isteyecek. Anabelle besleyici yönüyle benim için bir meydan okuma olabilir ama Rapsodi'nin benimle teselli bulacağına inanıyorum.

Bu sadece bir yapboz parçasının daha yerine oturması ve onun kaderini yıkıma sürüklemesi.

Bölüm

ELeVen

RAPSODY

I Üç adam ve bir kadın gözlerini dikmiş bize bakarken zor yutkunuyorum. Adamlardan birinin ağzının önünde donmuş bir çatalın üzerinde bir parça kavun vardı. İnsanlarla biraz etkileşim kurmak ve o Allah'ın belası kuleden çıkmak için o kadar heyecanlıydım ki kim olduğumu düşünmemiştim. ve nasıl karşılanacağımı merak ediyordum.

"Bu Rapsody." Kol başparmağıyla bana doğru işaret ediyor ve masanın sağ tarafına doğru ilerliyor. Ben yerimde sabit dururken o oturuyor.

Ortaya çıkan sessizliği ilk bozan kadın oldu ve masadan kalktı. "Rapsody, seninle tanışmak harika." Bana doğru yürüdü ve beni kucakladı. "Ben Anabelle, Asher'ın eşiyim."

Anabelle kilisedeki varlıklı kadınlar gibi kokuyor ve bana gülümsemek için geri çekildiğinde, büyük kahverengi gözlerinin beni nasıl incelediğini izliyorum.

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Üzerinde bir ofiste giyilebilecek sofistike bir elbise var ve kahverengi saçları dalgalı bir şekilde göğüslerine doğru sarkıyor ama benim yaşlarımda

görünüyor. Gerçi ben

Kendini nasıl taşıdığından, yirmi üç yaşının benimkinden çok daha dünyevi olduğunu söyleyebilirim.

"Rapsody, senin hakkında çok şey duyduk," diyor Kol'un yanında oturan adam.

İnsanların bana hiçbir zaman doğru gelmeyen Lillian yerine gerçek adıyla seslendiklerini duymak güzel.

Oturduğu yerden kalkıp bana doğru geliyor ama Anabelle gibi bana sarılmak yerine elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Onun karanlık, delici bakışlarıyla karşılaştığımda yüzüm ısınıyor. Elbise gömleğinin yakasından bir kurt dövmesi görünüyor ve koyu dalgalı saçları yüzünden uzakta şekillendirilmiş.

Kol'un benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini ancak hayal edebiliyorum, bu yüzden "İyi şeyler değil, sanırım" diye cevap veriyorum.

Tüm oda kahkahalara boğuluyor - soru dolu bakışlarını yakaladığım Kol hariç herkes. Sanki kahvaltıda konuşmamı beklemiyormuş gibi bu yorumdan tedirgin olmuş görünüyor.

O zaman neden beni getirdi?

Sosyal olmaya alışık olmayabilirim, ama şimdi bana diğer insanlarla etkileşime girme şansı verildiğine göre, bunu yapacağıma inansanız iyi edersiniz. Bir daha ne zaman şansım olur kim bilir?

"Ben Obsidian, ama herkes bana Sid der. Bugün bize katılacak olmana sevindim." Gülümsedim ve başımı salladım.

"Ben Nero," diyor masanın karşı tarafında oturan bir adam, selamlamak için elini kaldırarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Kardeşlerin en küçüğü olduğu çok açık ve daha önce tanıştığım iki kardeşten farklı olarak Nero'nun koyu renk saçlarıyla tezat oluşturan mavi gözleri var.

"Rapsody, ben Asher," diyor son adam. "Neden Kol'un yanına oturmuyorsun?" Anabelle solundaki koltuğa dönerken masanın diğer tarafını işaret ediyor.

"Teşekkür ederim." Başımı sallıyorum ve Sid'i masanın o tarafına doğru takip ediyorum, kahvaltı tabağını sola kaydırıyor.

"Benim yerime oturabilirsin, Rapsody." Sonra Sid köşedeki temizlikçi üniforması giymiş bir kadını işaret etti ve kadın onun aklından geçenleri okumuş gibi uzaklaştı. Onu fark etmemiştim bile.

Sid sandalyeyi benim için çekti, ben de Kol'un yanına kaydım. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye sonra kadın geri dönüyor ve önüme temiz bir tabak ve çatal bıçak koyuyor. Gülümsüyorum ve bir teşekkür mırıldanıyorum.

Konsantre olmakta zorlanıyorum, gözlerim geniş odanın farklı yerlerinde geziniyor. Uzun, koyu ahşap masanın üzerinde asılı duran kristal avizeye bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar çok sandalyesi olan bir masa görmemişim. Avizeye ve duvarlardaki titrek apliklere rağmen oda hâlâ loş ve duvarlardaki boyanın siyah mı yoksa koyu mavi mi olduğunu anlamak zor. Duvarlarda süslü altın çerçeveli tablolar sıralanıyor ve büyük şöminenin üzerinde büyük bir ayna asılı.

Masanın başının arkasındaki duvara uzun bir büfe masası yerleştirilmiş ve üzerinde uzun, dalgalı siyah saçları ve masmavi gözleri olan güzel bir kadının büyük bir resmi var. Dudaklarının yukarı doğru kıvrımına rağmen hüznü barındıran gözler. Sanatçının kadının gözlerinde böylesine derin bir duyguyu yakalayabilmesine hayranım, ki bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.

"Kim bu kız? Çok güzel," diye sordum.

Sessizlik beni karşılıyor ve istenmeyen bir bölgeye girdiğimden korkarak hareketsiz kalıyorum.

Nero boğazını temizler. "O bizim annemiz... annemizdi."

Çenem düşüyor ve boş tabağa bakıyorum. "Özür dilerim."

Kol'un benimle paylaştıkları dışında hiçbir detay bilmiyorum - annesi öldürülmüştü. Kaçtıktan sonra Kol Voss'la ilgili bir sürü araştırma yaptım ama annesini hiç araştırmadım. Doğru gelmedi.

"Bilmiyordun," diyor Asher masanın karşısından. "Şimdi, bu üçü bitirmeden önce istediğinizi alın." Eliyle masadaki

Masanın ortasına ve yemek tabaklarına.

Israr ettiği gibi yapıyorum, tabağıma pastırma, yumurta, meyve, yoğurt ve granola ekliyorum. "Bizimle uzun süre kalacak mısınız?" Sid sol tarafımdan soruyor.

Kol'a bakıyorum, sadece izin verdiği için burada olduğumu biliyorum ve bana ne kadar izin vereceğinden emin değilim. "Emin değilim."

"Batıya dönmen gereken önemli bir şey yok mu?" diye soruyor. "O lanet olası bir duruşmada mı?" Kol tersliyor.

Sid göğsünün altından kıkırdar. "Özür dilerim, Rapsody. Bazen bir mahkeme salonunda olmadığımı unutuyorum." Gülümsüyor. Görünüşte samimi görünse de, altında yırtıcı bir şey var.

Anabelle beni bir yanıt düşünmekten kurtardı. "Ne iş yapıyorsun? Hâlâ okula gidiyor musun?" Sıcaklık yayıyor ve gülümsemesi misafirperver.

Beni kurtarmaya çalışmasını takdir etsem de, nasıl cevap vereceğinden emin değilim. Belli ki Kol nasıl büyüdüğümü kimseye anlatmamış.

"Aslında ben... Ben buraya gelmeden önce çalışmıyordum. Ben..." Kol'a döndüm ama kafası tabağına gömülmüştü. "Evlenmem gerekiyordu ve ben evde kalıp evi idare edecektim. Onun istediği buydu."

Utanç omuzlarıma ağır geliyor ve ben yumurtalarımı çatalla tabağımda gezdirirken omuzlarım çöküyor.

"Bunda yanlış bir şey yok," diyor Anabelle, rahatsızlığımı açıkça hissederek. "Bence bir evi geçindirmek dokuzdan beşe çalışmaktan bile daha zor, özellikle de işin içine çocuklar girince." Nazıkçe nişanlım, düğün ya da evli olup olmadığım hakkında hiçbir şey sormuyor.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"Düğünlerden bahsetmişken..." Anabelle öne doğru eğiliyor ve kocasının etrafından Nero'ya bakıyor. "Büyük gününüz için hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Evleniyor musun?" Heyecanla söylüyorum, kendim ve hüznü varlığım dışında herhangi birinden bahsetmekten mutluyum.

Nero sırtıyor. "Sonbaharda. Şu anda her şeyin son rötuşlarını yapıyoruz."

"Bu harika. Nişanlının adı ne? Nasıl tanıştınız?" Heyecanımı bastırmam gerektiğini bilerek arkama yaslanıyorum.

Masadaki diğer üç adam inliyor.

"Adı Maude ve lastiği patladığında ona yardım etmek için durduğumda tanıştık."

Yanağımı elime yaslıyorum. "Ne kadar centilmence."

Bana kızın onun için ne kadar mükemmel olduğunu anlatmaya ve düğün için vizyonunun ne olduğunu açıklamaya devam ediyor. Çok büyük bir olay olacakmış gibi geliyor.

"Kulağa çok heyecan verici geliyor," diyorum sözünü bitirdiğinde.

"Peki ya sen, Rapsody? Nero'nun gelini gibi yılın partisini mi istersin, yoksa daha sakın bir şeyle mi tatmin olursun?" Sid gözlerinde bir parıltıyla bana soruyor. Bakışları yanımdan geçip Kol'a yöneliyor ama sanki ben fark etmeyecekmişim gibi tekrar bana doğru dönüyor.

"Ben mi?" Kaşlarım kalktı. "Hayır, evlendiğimiz anlamına geldiği sürece belediye binasında bir düğünle mutlu olurum." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Kol hâlâ yanımda duruyor, çatalının yarısını ağzına götürmüş.

Nefes alışım kafamın içinde gürültülü bir hal alıyor ve insanlar sandalyelerinde kayarken ahşabın her gıcirtısı büyüyor.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Özür dilerim, ben-"

"Sorun yok." Kol elini ön koluma koydu.

Panik atak geçirdiğimde sırtımı ovmasının ötesinde, bu bana yapmasına izin verdiği ilk rahatlatıcı jest. Avucunun sıcaklığının içime işlemesine izin verdiğimde tedirginliğim buharlaşıyor.

Ama dokunuşu çok çabuk geçti. Sanki tenim kaynar yağ kadar sıcakmış gibi elini çekip gidiyor. Parmaklarının yumruğa dönüşmesini izliyorum.

Tabak.

"Ben de senin gibiyim Rapsody. Asher ve ben burada, malikane arazisinde küçük bir tören yaptık." Anabelle bir kez daha imdadıma yetişiyor.

Bana attığı cankurtaran halatını alıp kendimi fırtınalı denizden kurtarmaya çalışıyorum. "Ah, nerede? Bahse girerim aralarından seçim yapabileceğin yüzlerce güzel yer vardır."

"Çit labirentinin tam ortasında aslında. Asher ve benim için özel bir yer sayılır." Kocasına hayranlıkla bakıyor.

Kol'un yanımda ölüm kadar hareketsiz kaldığını hissediyorum ve sanki odanın köşelerindeki gölgeler daha da yaklaşıyor. Başımı Kol'a doğru çevirdiğimde masadan kalkıyor ve peçetesini yarım kalmış tabağının yanına fırlatıyor.

"Bitirdin mi?" diye sordu bana.

"Tabii. Evet." Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum ve masanın etrafına bakıyorum. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Anabelle gülümseyerek, "Yakın bir zamanda kızlar gecesi yapmalıyız," diyor ve Kol'a doğru bakıyor.

"Bu harika olur." Ve ciddiyim. Daha önce hiç kızlar gecesi yapmamıştım.

Kol beni beklemeden yemek odasının çıkışına doğru ilerliyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum.

Anabelle'in söylediklerinin onu neden bu kadar üzdüğünü bilmiyorum, ama tüm sağduyuma rağmen, onu daha iyi hissettiren kişi olmak istiyorum. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Bölüm

TWeLVe

RAPSODY

I Kol evin içinde fırtınalar estirirken onu takip ediyorum, omuzları gergin, adımları uzun. Malikânenin içinde, antika mobilyaların ve büyük boy tabloların yanından geçerken tek kelime etmeye cesaret edemiyorum. Her oda daha sönük, gölgeler köşelerde gizleniyor.

Sonunda Kol bir bahçe kapısına ulaştı ve iki eliyle iterek açtı, dışarı fırladı ve sanki evin içindeki hava onu boğuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Hâlâ arkasında olup olmadığını görmek için bakmıyor.

Arkadaşlığımı isteyip istemediğinden bile emin değilim, ama belli ki bir sebepten dolayı acı çekiyor ve onu bu durumda bırakıp gidemem. Ne yapmış olursa olsun, kalbimin büyük bir kısmı ona ait, ilk tanıştığımızda olduğunu düşündüğüm adam olmasa bile. Yapamam... Öylece çekip gidemem. Dün gece kaçma şansım varken onun yerine kalmam bunu kanıtladı.

Kapıları arkamdan kapattıktan sonra ona dönüyorum ve taş bir verandadaki revakın altında durduğumuzu görüyorum. Bunun ötesinde büyük bir yüzme havuzu var ama suyun üzerinde parıldayan bir güneş yok. Sabah hava kapalıydı ve ince bir

Sis yere doğru alçaktan sarkıyor ve yaza bu kadar yakınken sıcaklığı olması gerekenden daha serin hissettiriyor.

Kol sırtı bana dönük, elleri tıraşlı kafasının üzerinde kenetlenmiş bir şekilde duruyor.

Ne söyleyeceğimden ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. En bariz soruyu seçiyorum. "İyi misin?" Sesim yumuşak ve kararsız.

Bir hava akımı üflüyor. "Ben iyiyim."

Ses tonunda bir ısırik var ama yine de devam etmeye karar veriyorum. "Anabelle'in söyledikleri nedense seni üzdü. Anlamıyorum."

"Onu rahat bırak, Rapsody."

"Benimle konuşamıyorsan, biriyle konuşmalısın." Onu rahatlatacak kişi olmak istiyorum ama bu kişi ben olamayacaksam, tek umursadığım birini bulması.

"Git dedim. O. Yalnız." Bana doğru döndü ve öne doğru bir adım attı. Kollarını başımın iki yanına koyarak beni kapıya doğru hapsetti.

Bana bakıyor, bir zamanlar bana yumuşaklık ve sevgiyle bakan karamel gözleri şimdi kargaşayla dolu. İkimizin de göğsü nefes almak için kabarıyor. Gözlerinde bir panik parıltısı alevleniyor. Resimde annesinden bahsettiğim için öfkesinden benim sorumlu olduğum düşüncesi boğazımdaki tellerin gerilmesine neden oluyor.

"Resmi sorduğumda seni üzdüysem özür dilerim."

Yüzünde saf bir acı belirdi. "Bilmiyordun."

"Yine de..." İçgüdüsel olarak yüzüne doğru uzanıyorum ama tenine değmeden elimi bırakıyorum. Aramızda sadece birkaç santim mesafe olmasına rağmen ona dokunmamı istediğini sanmıyorum. Yüzündeki ifade bana avını köşeye sıkıştırmış ve saldırıp saldırmamaya karar veren bir hayvanı hatırlatıyor.

"Annemi özlüyor musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve cevap vermem biraz zaman aldı. "Ben... Yani, biraz. Onun yanımda olmasının rahatlığını özlüyorum, beni sevdiğini ve

Beni önemsiyor ama ondan biraz ayrı kalmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Tanrım, benim için yaptığı onca şeyden sonra bunu söylemek omuzlarıma ağır bir suçluluk yüklüyor, ama bu doğru.

"Her lanet gün benimkini özlüyorum." Sesi, sanki ondan yüksek sesle bahsetmek ona acı veriyormuş gibi sessiz bir törpü. "Onu bulan bendim."

Tüm vücudum geriliyor. Annesi öldüğünde kaç yaşındaydı bilmiyorum ama genç olduğunu söylediğini hatırlıyorum. "Daha çocuk olmalısın."

"On." Bir an için gözlerini sıkarak kapattı. "Onu bahçede, göğsüne bir bahçe makası saplanmış ve kan sızarken bulduğumda on yaşındaydım."

Dudaklarımdan acı dolu bir ses çıkıyor ve ellerimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum, gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. O çok gençti. Annesine böyle bir şey yapıldığını görmek için çok gençti. "Kim... kim yaptı bunu?"

"Uzun süreli bir ilişkisi olan bir adam. Babamı onun için terk etmeyeceğini söyleyince onu öldürdü. Onu bıçakladı ve ölüme terk etti. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Ama o benim ve kardeşlerimin her şeyiydi."

"Kol..." Söyleyecek söz yok. Yaşadıkları travma için üzgün olmak çok küçük bir kelime.

"Her zaman bunu düşünüyorum. Son anları nasıl olmuştur diye. Ne kadar acı çekmiş olmalı. Acısı yavaş mıydı ve öleceğini biliyor muydu? Yoksa aniden mi öldü?"

Ellerim çekingen bir şekilde onun gergin beline dolanıyor. Aramızda hiç boşluk bırakmadan ona doğru adım atıyorum ve yanağımı göğsüne bastırarak onu kucaklıyorum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Beni itmesine hazırım ama itmiyor. Bunun yerine kollarıyla beni sarıp kendine çekiyor ve yanağını başımın üstüne koyuyor. Bir nefes titriyor ve yüzünü boynuma gömüp beni içine çekiyor.

Soğuk, hesapçı milyarderin tüm izleri silinir ve onun yerine savunmasız bir oğul, annesi öldürülmemiş olsaydı neler olabileceğini özleyen bir adam gelir.

"O artık huzur içinde, Kol. Buna gerçekten inanıyorum." Kiliseye gittiğimde, ruhlarımız bedenlerimizi terk ettiğinde daha iyi bir yere gittiğimize inandığımı öğrendim.

Beni daha sert sıkıyor ve keşke onu hiç terk etmeseydim diyorum. Keşke kalıp onunla yüzleşseydim ve belki de bu anlardan daha fazlasını yaşardık. Belki de dizginlenmiş dış görünüşünün altındaki gerçek Kol Voss'u tanırdım. Onunla konuşmuş olsaydım, belki de şu anda olduğumuzdan daha fazlası olurduk - yabancılar, düşmanlar, kesinlikle arkadaş değiller.

Ama bu şekilde düşünmenin bir faydası yok. Kol, kendimi bulana kadar burada kalmama izin veriyor olabilir ama kaçmaya karar verdiğim gün romantik ilgisi yok oldu. Bana asla başka bir şans vermeyecek.

"Umarım haklısındır," diyor ve elleri iki yanında kenetlenmiş bir halde benden uzaklaşıyor.

Bana bakıyor, bakışları yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Sanki ikimizde de ayrılmak için enerji ya da istek yokmuş gibi aramızdaki ip geriliyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve dudaklarım karıncalanıyor, karnım aşağı doğru iniyor. Dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğine dair mutluluk verici anılar yüzeye çıkıyor. O olmayan her şeyin izini nasıl kaybettiğimi. Onu daha fazla arzulayışım. Daha önce hiç düşünmediğim kirli şeyleri düşünme şeklim.

Nefes alışım hızlanıyor ve başını yavaşça, çok dikkatli bir şekilde benimkine yaklaştıırken sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yaklaştıkça neredeyse onun tadını alabiliyorum ve dudaklarım beklentiyle acıyor. Sıcak nefesi yüzümde geziniyor ve meme uçlarım sütyenimin içinde titriyor. Bekliyorum, dudaklarını dudaklarıma koymasını bekliyorum.

Ağızlarımız birbirinden milimetrelerce uzakta ve boğazımdan bir inilti kayıyor, beni bu ıstıraptan kurtarması için ona yalvarıyorum. Kehribar rengi gözleri göz kapaklarının altında kayboluyor ve benden uzaklaşıyor. Soğuk bir hava dalgası içime doluyor.

Neredeyse açığa çıkmaya can atan hayal kırıklığı sesimi bastıramıyorum.

"Bir hafta kadar yokum. Voss Enterprises için halletmem gereken bazı işler var." Yüzündeki tüm şehvet silinmişti. Kol, sanki sadece bir anı paylaşmamışız gibi, Seattle'a beni almaya gelen adam olmaya geri döndü.

"Oh. Tamam." Onsuz burada tek başıma kalacağım için umutsuzluk damarlarımı dolduruyor. "Ben yokken mülkten ayrılmanı istemiyorum."

Kollarımı kendime doluyorum. "Yani bir kez daha tutsak mıyım?"

"Evet. Hayır." Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Annenden uzakta geçirdiğin bu süre boyunca daha çok yaşamak istediğini biliyorum. Ama sana dünyayı gösterecek kişi ben olmak istiyorum. O anları benim için saklamamı istiyorum."

Sözleri bana ilk tanıştığımız zamanları, yapmaktan bahsettiğimiz şeyleri ve beni götürmek istediği yerleri hatırlatıyor.

Başımı salladım. "Tamam."

"Emin misin?" diye soruyor, sanki yine gecenin karanlığına karışmaya çalışacağımı düşünüyor gibi.

"Eminim."

"Eşyaların bugün benimkinin yanındaki odaya taşınıyor. Sizin için getirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Eski hayatımda özlediğim tek şeyi istiyorum. "Biraz boya ve tuval almam mümkün mü?" Cevap vermesini beklerken nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor.

"Hâlâ resim yapıyor musun?"

Başını eğiyor. "Evet. Zaman geçirmeme yardımcı oluyor."

Büyürken resim yapmak, evde ders yapmadığım zamanlarda zamanımı geçirmenin en sevdiğim yollarından biriydi. Annem evdeki ofisinde çalışırken, kendi resim tarzımı geliştirmeden önce internette yüzlerce video izlemiş olmalıyım.

Artık sadece zaman geçirmenin bir yolu olmaktan çok daha fazlası. Beni merkeze alıyor, duygularımı anlamlandırmama yardımcı oluyor ve zihnimde yarattığım dünyaları resmetmemi sağlıyor, çünkü kapımın ötesini pek bilmiyorum.

"İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan

emin olacağım." "Teşekkür ederim."

İkimizin bir daha bir araya gelebileceğine dair hiçbir umut yok, ama bana bakışını görünce, bunu dilediğim için sefil kalbime lanet ediyorum.

CHapTer

THIrTeen

RAPSODY

Kol, Geceyarısı Malikanesi'nden ayrılalı bir haftadan fazla oldu ve her geçen gün daha da yalnızlaşıyorum. Anneme ulaşmak için bir telefon bulmam gerektiğini düşünüp duruyorum. her seferinde kendim.

Yatakta dönüp duruyorum, uyuyamıyorum.

Yatak odasını dolduran karanlık daha ağır, neredeyse baskıcı hissettiriyor. İç çekerek komodine doğru uzanıyorum ve lambayı yakıyorum. Bunun tek yaptığı ışığın giremediği her köşedeki gölgeleri daha da belirginleştirmek.

Kol gittiğinden beri içime kapandım. Gitmeden önce, ev müdürü Marcel'in her türlü ihtiyacımla ilgilenebileceğini söyledi, ben de yemeklerimin odama getirilmesini istedim. Kol burada değilken ailesinin geri kalanıyla yemek yemek bana doğru gelmiyor.

Anabelle bir gün beni arayacak kadar nazikti ve o akşamı havuzun yanındaki koltuklarda sohbet ederek geçirdik. Ancak yeni kocası ve onun asistanı olarak yaptığı işle meşgul, bu yüzden geri dönmediği için onu suçlamıyorum.

Gerçek şu ki, Kol'un geri gelmesini istiyorum. Bu devasa malikânedeki en tanıdık şey o ve çoğu zaman bana kırsa da yakınımda olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlık var.

Oflayıp pufluyorum ve battaniyeleri üzerimden çekerek yataktan kayıyorum. Burada uzanıp karanlık uçuruma bakmanın bir faydası yok. Gidip biraz resim yapacağım ve yorgunluğun geçmesini bekleyeceğim.

Ayaklarımı terliklerin içine kaydırıyorum ve yatak odasının büyük kapısını açıyorum. Koridordaki aplikler yanıyor ve geniş koridora loş bir ışık yayıyor. Koridorda ilerlerken sanki karanlık beni kovalıyormuş gibi hissetmemek elde değil.

Malikânede ilerlerken sık sık izlendiğim hissine kapılıyorum ve bu gece de bir istisna değil. Terliklerimin yerde sürünürken çıkardığı ses dışında ortalık tamamen sessiz ama yemin ederim ki hareketlerimi takip eden bir şeyin ya da birinin delici bakışlarını hissediyorum.

Konservatuvara ulaşana kadar hızımı artırıyorum. Çok büyük, bitkilerle ve bazı çiçeklerle dolu, yüksek cam duvarları ve siyah demirle desteklenmiş bir tavanı var. Marcel bana Kol'un tüm resim malzemelerini buraya kurmasını istediğini çünkü bol ışıktan hoşlanacağımı düşündüğünü söyledi. Haklıydı da.

Ama bu gece, gece yarısı olduğu için fazla ışık yok.

Kafamda bir fikir kıvılcımlanıyor, annemle yaşarken pencerelerimizin kısıtlı manzarası nedeniyle asla yapamadığım bir şey. Her zaman ay ışığında bir gece manzarası resmetmek istemişimdir. Dolunay değil, ama yakın, bu yüzden taze bir tuval ve ihtiyacım olan bazı boyaları alıyorum. Gizlice çıktığım geceden hatırladığım kadarıyla malikânenin etrafı ışıklarla çevrili, bu yüzden binaya yakın durursam resmettiğim şeyi görmek için yeterli ışık olacaktır.

Yeni bir meydan okuma için heyecanla, daha önce hissettiğim ürkütücü duygudan kurtuluyorum ve malzemelerimi topluyorum. Bir süveter almak için odama dönmeyi düşünüyorum ama üzerimde uzun kollu düğmeli bir pijama gömleği ve pijama pantolonu var, bu yüzden dışarıda üşüyeceğimi sanmıyorum. Günler gittikçe ısınmaya devam ediyor.

Malikânenin dışında fazla zaman geçirmediğim için hangi yöne gideceğimden biraz emin değilim ve biraz dolaşıyorum, geçtiğim yerlerin çoğu tanıdık gelmiyor. Dışarıya açılan bir kapı bulduğumda, onu kullanıyorum. Tam olarak nerede olduğumdan emin değilim ama karanlık olsa da manzarayı tanımadığım için diğer kanatlardan birinden çıktığımı anlıyorum.

Ay parlıyor ama dışarıyı daha iyi görebilmek için biraz daha yürümeye devam ediyorum. Çimlerin arasından geçip büyük yeşilliklerin etrafından dolaşıyorum ama mırıldanan sesler duyunca duruyorum.

Gecenin bir yarısı burada kimin olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Belki de peyzaj çalışanlarından bazılarıdır, ama nedenini hayal bile edemiyorum. Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi ilgimi çekiyor ve ne duyduğumu görmek için başka bir büyük çalının yanından geçiyorum.

Malikânenin iki kanadı arasındaki duvarda bir kapı var ve kapının dışında park etmiş bir sürü cip var. Hepsi karanlık ve camları karartılmış ve bana izlediğim bazı TV programlarında ünlüleri ve politikacıları içinde gördüğüm türden araçları hatırlatıyor.

Kapı açılıyor ve maskeli birkaç kişi -iki erkek ve bir kadın- dışarı çıkıyor. Bulduğum açının nedeniyle kapının ardında ne olduğunu göremiyorum ama yüzlerindeki maskeleri fark ettiğim anda, burada yakalanırsam bunun iyi bir şey olmayacağını içten içe biliyorum, bu yüzden büyük çalının gölgesine girip etrafını gözetliyorum.

Üçü bir cipin arkasına biniyor ve cip uzaklaşıyor, çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi geceyi dolduruyor. Arka lambalar malikânenin diğer tarafında kaybolana kadar izliyorum.

Neden maske takıyorlardı? Neden burada bu kadar çok araç var? Bir parti falan mı var?

Kapıdan başka biri çıkıyor ve boynundaki kurt dövmesini fark edince nefesimi tutuyorum. Sid. Altın bir kurt maskesi takıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Adamın yanında kırmızı elbiseli, siyah maske takmış, siyah saçları sırtından aşağı dökülen bir kadın var. Adam kadına ciplerden birinin arkasına kadar eşlik ediyor ve cipe ulaştıklarında adam kadının çenesini sertçe kavrayıp şöyle diyor

Duyamadığım bir şey. Kadın sırtıyor ve tırnağını adamın göğsünde gezdiriyor, adam geri çekilip kapıyı açmak için kadının etrafından dolaşıyor.

Kadın içeri kayar ve adam kapıyı kapatır, araç hareket etmeden hemen önce geri çekilir. Araç gözden kaybolduğunda, maskeyi başının üstüne gelecek şekilde yukarı kaydırıyor ve ellerini ceplerine sokarak kapı aralığına bakıyor.

Gözlerimi aynı yöne çeviriyorum ve nefesim kesiliyor. Kol, parmaklarından sarkan altın bir maskeyle kapının hemen dışında duruyor.

Geri döndü.

Geri döndü ve bana söyleme zahmetine bile girmedi.

Sid, Kol'a bir şeyler söyler ve Kol'un kaşları aşağıya iner. O da Sid'e bir şeyler söylüyor, Sid de kısık bir kıkırdama çıkarıyor. Kol bana doğru dönüyor ve ben de kalbim küt küt atarak çalının arkasına doğru kayıyorum. Beni gördü mü?

Bir dakika beklerim. Sonra iki. Bir süre hiçbir şey duymadıktan sonra, çalılının arkasından bir kez daha bakmayı göze alıyorum ve ikisinin de gitmiş olduğunu görüyorum.

Şansımı zorlamak istemediğimden, Gece Yarısı Malikanesi'nin sakladığı sırlar hakkında her zamankinden daha fazla soruyla çıktığım kapıya geri dönüyorum.

ChapTer

FOUrTeen

RAPSODY

Tertesi sabah, gecenin yarısını uyanık geçirdikten sonra ancak kuşluk vakti uyanabiliyorum. Tavana bakıyorum, dün geceki olayları gözden geçiriyorum ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Belki kostümlü bir partiydi, ama öyleyse konuklar neden ön kapıyı kullanmadı?

Yataktan kalkıp bir çift tayt ve kısa kollu bir tişört giydiğimde hala düşünüyorum. Sonra karnım gurulduyor, saçlarımı örüyorum ve yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağımı görmek için mutfığa gitmeye karar veriyorum.

Marcel, benim yerime halletmesi için onu çağırmak yerine kendi başımın çaresine baktığımı görürse beni azarlayacak ama mutfak personelinden sorumlu Bayan Potter buna aldırıyor gibi görünüyor. Odamdaki telefonu açıp, her şeyi yapabilecek durumdayken birinden benim için bir şey yapmasını istemek hâlâ tuhaf geliyor. Sadece bu da değil, yapacak daha iyi bir şeyim yok. Kol dönmüş olabilir ama beni görmeye gelmeye zahmet etmedi.

Mutfağa doğru uzun bir yürüyüşe başladım. Odamdan sadece birkaç adım uzaklaşmıştım ki metalin metale çarpması gibi bir ses duydum. Yürümeye devam ettiğimde solumdaki kapılardan birinin açık olduğunu görüyorum.

Yaklaştıkça ses daha da yükseliyor ve sonunda kapıya ulaştığımda içeri bakıyorum.

Odada aynalarla kaplı bir spor salonu görmek beni şaşırttı. Malikânenin yaşıyla tezat oluşturacak şekilde oda son teknoloji ekipmanlar, serbest ağırlıklar ve kardiyo aletleriyle dolu. Odanın bir tarafı açık ve zeminde kalın bir paspas var.

Odanın ortasında tişörtsüz Kol'un teni terden boncuk boncuk olmuş. Çömelirken büyük dambıllar tutuyor. Göğüs kafesindeki başka bir dövmeyle birlikte aslan dövmesi de sergileniyor. Kafasını kaldırıp aynadan benimle göz teması kuruyor ama tekrarlarını bitirip bana bakmadan önce ağırlıkları bırakıyor.

Odaya doğru bir adım daha atıyorum. "Dönmüşsün."

Bankın üzerinden beyaz bir havlu alıyor ve yüzünü siliyor. "Birkaç saat önce döndüm. Seni uyandırmak istemedim."

Yalancı.

Neden yalan söylüyor?

"Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"İyi. Yapmam gerekeni yaptım." Havluyu tekrar bankın üzerine atıyor ve ellerini kalçalarına dayıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Parmağımla arkamı gösterdim. "Ben de tam yiyecek bir şeyler almaya gidiyordum." "Marcel senin için bunu yapabilir."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama bunu tek başıma yapmaktan memnunum. Yapacak başka bir şeyim yok." Dalga geçiyor ama yalan söylediği için üzülüyorum. Dün gece evde olduğunu neden saklıyor? Yoksa daha uzun süredir evdeydi ve benden kaçıyor muydu? Bu kadar büyük bir malikanede zor olmasa gerek.

Kol kaşlarını çatar. "Uzakta olacağımı açıkladım."

"Döndün. Ama bu eve ne zaman döndüğün konusunda neden yalan söylediyini açıklamıyor. Dün gece burada olduğunu biliyorum Kol. Seni gördüm."

Tüm vücudu donar. "Beni gördüm de ne demek?"

Bir kaşını kaldırıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. O yaklaştıkça nefesim daralıyor. Dokunabileceğim kadar yakınımda duruyor ve öfkeme rağmen parmağımı karnının alt kısmındaki dalgalanmaların üzerinde gezdirmeyi çok istiyorum. Daha önce hiçbir erkeğin çıplak vücuduna dokunmamıştım ve Kol'un parmak uçlarımla altında nasıl hissedeceğini bilmek istiyorum.

"Beni nerede ve ne zaman gördün, Rapsody?" Eğiliyor ve erkek kokusu beni bir şimşek gibi çarpıyor.

"Seni kapının önünde Sid'le, maske takmış insanlarla gördüm," diyorum yavaşça, nasıl karşılanacaklarından emin değilim.

Başını eğiyor. "Beni mi gözetliyorsun?"

Başımı sallarken gözlerimi onun bakışlarından ayırmıyorum. "Hayır. Uyuyamadığım için resim yapmak için dışarı çıktım ve... ve bazı insanların malikaneden ayrıldığını gördüm. Burada ne yapıyorlardı?"

Sanki biri tüm duygularının üzerindeki perdeyi çekmiş gibi yüz hatları kararıyor. "Endişelenmen gereken bir şey yok." Sonra yere koyduğu ağırlıkların yanına geri dönüyor.

Takip ediyorum. "Sadece bana ne olduğunu söyle. Parti falan mı verdin de beni davet etmek istemedin? Bu yüzden mi ne zaman döneceğin konusunda yalan söyledin? Katılmak için yeterince yüksek sosyal statüye sahip değil miydin?"

Saf ve aşırı hevesli olduğum ve insanlara tonlarca soru sorduğum için utanıyor mu? Yine de sormuyorum, çünkü bu beni ona karşı savunmasız gösterir ve bunu bana karşı kullanmasını istemiyorum.

Dönüp bana bakıyor, yüz hatları soğuk bir öfke maskesine dönüşmüş. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bırak onu."

"Belki de buradan ayrılıp Seattle'a ya da başka bir yere dönmeli ve her şeye yeniden başlamalıyım. Belli ki geri döndüğünü bilmemi istememişsin." Döndüm.

ve kapıya doğru yöneliyorum, ama Kol dirseğimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

Herkesin bana ne yapacağımı söylemesinden bıktım. Önce annem, sonra Alistair, şimdi de Kol. Herkes korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor ama benim her şeyden çok istediğim şey kendi kararlarımı kendim verebilmek, insanların gerçeklerin canımı yakacağını düşündükleri için benden bir şeyler saklamamaları.

"Düşündüğünün aksine, bana sahip değilsin Kol."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve çenesindeki kaslar esniyor. "Haklısın. Bir daha asla sana sahip olma hatasına düşmeyeceğim."

"Beni burada istemiyorsan, söyle gitsin. Buradayım çünkü kalabileceğimi ve kendimi toparlayabileceğimi, hayatımda ne yapmak istediğime karar verebileceğimi söyledin. Ama eğer hoş karşılanmıyorsam, söyle."

"Gitmelisin. Gitmelisin." Kızgın gözlerimiz birbirini sınıyor. İlk kim pes edecek? Ama enerji değişiyor ve tansiyon yükseliyor. Bacaklarımın arasında bir ağrı oluşurken dirseğime dokunuşu gevşiyor. "Ama bu yapmanı istediğim anlamına gelmiyor."

"I-" Onu bir kez daha hissetmek istiyorum, sonuçları ne olursa olsun.

Bedenlerimiz birbirine yaslanıyor. Beni bir kez daha itip uzaklaştırması için kendimi hazırlamaya çalışıyorum ama beni terli bedenine çekiyor ve dudakları dudaklarıma yapıyor. Dili kabaca ağzıma girerken, tanıdık tadı vücuduma sızıyor. İçgüdülerimle hareket ederek kollarım boynuna dolanıyor ve sadece gömleğimin ve pamuklu sütyenimin ince kumaşıyla ayrılmış göğüslerimizi birbirine bastırıyor.

Elleri belime dolanırken Kol inliyor ve kıcımlı sıkırmak ve beni içine çekmek için aşağı iniyor. Sert boyu içime doğru bastırıyor. Nefesim kesiliyor. Bacaklarımın arasındaki boşluk zevkle mırıldanıyor.

Aramızdaki her şey yok olur - geçmişimiz, verilen ve tutulmayan sözler, düşmanlık ve incinmişlik. Hepsi buharlaşıyor ve geriye sadece biz kalıyoruz.

Dilinin benimkine karşı hissi. Sert meme uçlarım onun sıcak göğsüne bastırıyor. Elimin altındaki kirli sakal, başının arkasında tepe yaparken. Her his büyütülmüş ve mükemmel hissettiriyor. Daha fazlasını isteyerek öpüşmemizin içinde eriyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece... daha fazlasını. Bana ne verirse.

Ama öpüşme başladığı gibi biter.

Kol beni itiyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, gözlerim kocaman, bir elimin parmakları şişmiş dudaklarıma bastırıyor.

Gözleri şimdi dehşetle dolu. "Bana bir daha dün geceyi sorma."

Tavrındaki değişimden ve öpücüğe bu kadar kolay teslim olmamdan utanarak odadan fırlıyorum.

Sonrasında bu kadar iğrendiyse neden beni öptü ki? Daha fazla soru sormayayım diye beni susturmanın bir yolu muydu bu? Tanrım, bu adam çok zalim.

Gözyaşlarımı emiyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. Dün gece hakkında soru sormamı neden bu kadar garip karşıladığını anlamıyorum. Beni neden öptüğünü anlamıyorum. Neden beni burada istiyor gibi görüldüğünü anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum.

"İyi misin?"

Bir kadın sesi duyunca gözlerimi kırptırdım ve şaşkınlığımı üzerimden attım. Malikânenin ortak kullanım alanındaki çok sayıda oturma odasından birinde durduğumu fark etmemiştim bile.

Anabelle yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru yürüyor. "Sen iyi misin?"

"Üzgünüm, evet, evet. Ben iyiyim." Ona toplayabildiğim kadar büyük bir gülümseme veriyorum.

Bana ulaştığında bir elini omzuma koydu. "İyi görünmüyorsun, Rapsody. Ne oldu?"

Yüzündeki gerçek endişe gözyaşlarına yeniden hayat veriyor, ama bir şekilde onları geri itiyorum. "Az önce Kol'la bir tartışmaya girdim. Sayılır. Öyle bile denebilir mi bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne hakkında?"

Belki Anabelle dün gece olanlar hakkında bir şeyler biliyordur.
Muhtemelen biliyordur, değil mi? Yani, o en büyük Voss kardeşle evli.

"Ona dün gece burada neler olduğunu sordum. Evin yan tarafından maskeli bazı insanların çıktığını gördüm."

Eli omzumdan düştü ve yüzünü buruşturdu. "Oh."

"Neler olduğunu biliyor musun? Kol sorduğum için neden bana bu kadar kızgın?"

Anabelle iç geçirir. "Bu Kol'la konuşman gereken bir konu." "Ama denedim ve-"

"Üzgünüm Rapsody, ama bunu seninle tartışamam." Gerçekten kötü hissediyor gibi görünmesi küçük bir teselli.

"Doğru. Tamam, anladım." Başka bir şey söylemeden yanından geçip gidiyorum.

Mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Ben onlardan biri değilim. Asla da olmayacağım. İlk gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Ait olduğum bir yer bulabilecek miyim?

ChapTer

FIFTeen

KOL

TÇakmaktaki kıvılcım parlıyor ve elimdeki esrarı yakıyor. Bir nefes çekiyorum ve nefesimi vermeden önce dumanı bir süre içimde tutuyorum. Bulutların arasından sızan güneş ışığına karşı gözlerimi kapatıyorum. tepeden.

Solumdaki çimlerin üzerine oturan Nero, "Uzat şunu," diyor.

Esrardan bir nefes daha çekip uzatıyorum. Tanrı biliyor ki onun unutmak istediği şeyler bugün benim bile unutmak istediklerimden daha fazla.

Zihnimi boşaltmak istediğimde her zaman geldiğim bir yer olan göletin kenarında oturuyoruz. Nero bana daha önce nişanı attığını söylediğinde, buraya birkaç cigara ve bir şişe viski getirip birlikte kafayı bulmayı önerdim. Bugünün var olduğunu bile unut, başarısız ilişkisinden daha fazla sebepten dolayı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hayır."

"Yeterince adil."

Teklif ettiği cigarayı ondan alıyorum, sessizce oturmaktan ve söylemediğimiz her şeyi düşünmekten memnunum. Çoğunlukla da yaklaşık on dokuz yıl önce bu gün neler olduğunu.

Şimdiki zamana gelince, Nero'nun nişanını neden iptal ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama açıkça kızgın ve bunun üzerine düşünüyor. Bana sorarsan en iyisi bu. Maude'u hiç sevmedim. Kağıt üzerinde iyi görünüyordu ama... onda beni hep rahatsız eden bir şey vardı. Sanki sakın, dingin yüzeyinin altında yağlı bir şey varmış gibi.

"Rapsody için planınız nedir?"

Dumanı üflüyorum ve esrarı ona geri veriyorum. "Plan yok."

Alay eder, bir nefes çeker, önündeki çimlerin üzerine atar ve botunun topuğuyla ezer. "Saçmalama, kardeşim. Senin her zaman bir planın vardır."

"Her neyse." Pahalı viski şişesini elime aldım ve bir yudum aldım.

"Bu özel kuvvetlerle ilgili bir şey mi yoksa sadece sana mı özgü bilmiyorum ama her zaman bir planın var. Nedir peki?"

Gerçek şu ki, Rapsody söz konusu olduğunda aklım karmakarışık oluyor. Bir an onu yok etme planımın bir parçası olarak kendime çekmeye çalışıyorum, sonra bana yaptıklarına, hissettirdiklerine duyduğum öfke su yüzüne çıkıyor ve onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Gittiğim süre boyunca aklım ondaydı ve Cumartesi akşamı döndüğümü ona söylemememin tek nedeni o günün hangi gün olduğu ve ne yapmam gerektiğiydi. Spor salonunda benimle yüzleştğinde beni şaşırttı. Rapsody'nin sakladığı bir dizi pençesi var ve kendimi onun bu yönüne de en az masum yönüne olduğu kadar hayran buldum. Bilmeye hakkı olmadığı şeyler hakkında beni sorgulamasına bu kadar sinirlenmeseydim etkilenebilirdim.

"Maude'la aranızda neler geçti bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse, dört yıl önce Rapsody beni terk ettiğinde neler hissettiğimi şimdi biraz olsun anladığımı söyleyebilirim."

Nero'ya bakıyorum ve şişeyi uzatmam için elini uzatırken çenesi sıkılıyor.

"Demek bir planın var." Şişeyi geri uzatıyor.

"Tabii ki var."

Kıkırdar ve bir yudum daha alır.

"Onu tekrar kendime aşık edeceğim. Her şeyin affedildiğini ve Atlanta'da tanıştığı adam olduğumu düşünmesini sağlayacağım. Ona birlikte hayatımızın ne kadar harika olabileceğini göstereceğim. Onu her yönden mahvedeceğim ve beni terk ettiği gibi onu da terk edeceğim."

Yapabilirim. Yapmak zorundayım. Hayatıma devam edebilmemin ve Rapsody'yi zihnimden ve hayatımdan sonsuza dek çıkarabilmemin tek yolunun intikamımı almak olduğuna inanıyorum.

Nero şişeyi geri uzatıyor ama ben onu çimlerin üzerine bırakıyorum. Ot beni etkilediği için kendimi iyi hissediyorum ve bir süre kafamın güzel olmasının tadını çıkaracağım.

"Ona aşık olmadan bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

diye sorar. "Elbette yapabilirim." Ona ters ters bakıyorum.

Kendi korkumu dile getirmeyi Nero'ya bırakın.

"Senin umursadığını gördüğüm tek kadın o. Bundan daha fazlası -Onunla evlenecektin Kol. Ondan başka biriyle çıkma zahmetine bile girmedin. Onlarla biraz sevişip yoluna devam ediyorsun, hiçbirimizle kadınlar hakkında konuşmuyorsun bile."

"Hepimiz beyaz atlı prens olamayız, evlat." Saçlarını karıştırdım, bunun ve ona çocuk demenin onu kızdıracağını biliyordum.

"Siktir git." Elimi itti. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştığın iyi oldu ama işe yaramayacak."

Denemeye değerdi. "Ona bir kez aşık olma hatasını yaptım. Bir daha yapmayacağım."

Başını sallar ve çimenlere sırt üstü düşer. "Bilgin olsun, bence planın boktan."

"Senin lanet fikrini sormadım."

Nero neden bahsettiğini bilmiyor. Bunu kesinlikle yapabilirim. Bana yaptıklarını düşündüğümde ve öfkem su yüzüne çıktığında Rapsody'yi kendimden uzaklaştırmak yerine onu kendime çekmeliyim. Tüm koruyucu içgüdülerime aykırı ama onu tekrar kendime aşık edebilirim. Sonuçta o da beni öptü ve bir öpücükten çok daha fazlasını istedi.

Tanrım, o öpücük.

Hayır, lanet olsun. Hiçbir anlamı yoktu. Bu sadece planımın ilk adımıydı. Ve bundan zevk aldığım gerçeği -tamamen- sadece Rapsody'nin masumiyetini ondan çalmaktan zevk alacağım anlamına geliyor. Hepsi bu. Bu ona aşık olacağım anlamına gelmiyor.

İçimden bir ses Cumartesi gecesi gördüklerinin peşini bırakmayacağını söylüyor. Onu yatıştırmak için anlatacak bir hikaye bulmam gerekecek... tabii... düşüncelerim seyahat etmezse.

Evet, belki de budur. Belki de onu tamamen yok etmenin mükemmel yolu budur. Dudaklarımın kenarı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Lanetli olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Nero beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kendini dirsekleri üzerinde destekliyor, böylece sadece yarı uzanmış oluyor. "Bu aile. Bu malikâne. Sence lanetli mi ve bu yüzden mi başımıza bunca şey geldi, yoksa sence tüm bu kötü şeyler için karma falan mı?"

Önümdeki bir çimen parçasını çekiyorum. "Çoğu insan milyarder bir ailede doğduğumuz için şanslı olduğumuzu söyler."

Nero bana kesik bir bakış attı. "Belli ki babamızı tanımıyorlardı."

Babamızdan bahsetmek, özellikle de bugün, ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. On dokuz yıl önceki o güne ait görüntüler beynimde bir slayt gösterisi gibi oynatılıyor.

"Bence bazı insanlar sadece kötüdür ve biz de o insanlardan birinin oğulları olduk. Ama sonra annemiz oldu ve o... o her şeydi." Viskiye uzandım ve bir yudum daha içtim. "Belki de karma teraziyi dengeleyen şeydir. Annemiz vardı ve biz paranın içinde doğduk, o da bize babamızı verdi. Bilmiyorum." Şişeyi ona uzatıyorum.

Biraz içmek için doğruluyor, sonra elinin tersiyle ağzını siliyor. "O gün ne oldu-"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Bu konuda konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Asla."

Tam anlamıyla azarlanmış görünüyor, ama sonra omzumun üzerinden baktığında ağzının kenarlarında bir sırıtma oynuyor.

"Hey, Rapsody," diye sesleniyor Nero, el sallayarak. "Neden bize katılmıyorsun?"

ChapTer

SIXTeen

RAPSODY

WElimde küçük bir tuval ve biraz boyayla, göleti aramak için Geceyarısı Malikânesi'nin arazisinde dolaşıyorum. Resim yapmak için güzel bir yer olurdu ve daha da önemlisi, Kol'la olanlardan sonra kafamı boşaltmam gerekiyor.

Belki de burada kalmak benim için en iyisi değildir. Kafam her zamankinden daha karışık. Belki de annem bana gerçek dünyayla başa çıkamayacağımı söylediği onca yıl boyunca haklıydı.

İnişli çıkışlı bir tepenin zirvesine geliyorum ve aşağıdaki göleti görüyorum. Ama anlaşılan bugün burada takılmak isteyen tek kişi ben değilmişim. Güneş bir bulutun arkasına geçiyor ve ben ürperiyorum. En azından kendime söylediğim sebep bu. Kol ve Nero'nun göletin kenarında oturmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Lanet olsun. Kol'u kesinlikle görmek istemiyorum. Bugünkü ruh halini kaldırabileceğimi sanmıyorum ve onun etrafında olmak duygularımı çözmeme kesinlikle yardımcı olmayacak.

Geriye doğru adım atıyorum ama gözden kaybolmadan önce Nero beni fark ediyor. Elini kaldırıp el sallıyor. "Hey, Rapsody. Neden bize katılmıyorsun?"

Kol'un vücudu sertleşiyor. Bana bakmak için arkasını dönmüyor.

Kaba olmak ve Nero'nun davetini geri çevirmek istemediğim için yavaşça oraya doğru yürüyorum. Yaklaştıkça bir karar vermem gerektiğini fark ediyorum. Kol'un yanına mı yoksa Nero'nun yanına mı oturacağım?

Beni davet eden o olduğu için Nero'yu seçiyorum ve Kol varlığını kabul etmedi. Onlara ulaştığımda gülümsüyorum ve elbisemin uzun kumaşını çıplak bacaklarımın üzerine dikkatlice yerleştirerek oturuyorum.

Boyaları sol tarafıma koyduğumda Nero onlara bakıyor. "Ressam mısın?"

Yanaklarım kızarıyor. "Kendime ressam diyebilir miyim bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı buluyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

Kol alay ediyor ve oturduğumdan beri ilk kez gözlerimiz birleşiyor. "Ne?"

Jekyll ve Hyde gibi davranmasından bıkmış bir şekilde tersliyorum.

"Kabul et. Sen yetenekli bir ressamsın."

Alnım kırılıyor. "Nereden biliyorsun ki?"

Görüşüğümüz kısa süre içinde ona resimlerimden hiçbirini gösterme fırsatım olmamıştı.

"Bu sabah konservatuardaydım ve resimlerinizi gördüm."

Birkaç kez göz kırpyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden bana iltifat etme zahmetine girdiğinden emin değilim.

Nero güler ve başını sallar. "Haklı olmayı

seviyorum." Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver onu. O sarhoş. Ve kafası güzel," diyor Kol.

Sonra çimlerin üzerindeki içki şişesini gördüm. "Bir şey mi kutluyorsunuz?"

Yakıcı bir kahkaha Nero'yu terk eder. "Kesinlikle hayır. Biz Voss'lar için boktan bir gün, annemizin öldürüldüğü günden sonra ikinci sırada. Ve bugün..." Eğildi ve gözlerimin içine baktı. Bakışlarında cam gibi bir parıltı var. "Bugün benim için özellikle boktan bir gün."

"Ne oldu?"

"Düğünümü iptal ettim." Elini dizime koydu.

"Özür dilerim." Elini onunkinin üzerine koyup sıkıyorum. Sarhoş olmasına şaşmamalı.

"Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olabilirsin, Rapsody. Tüm bunları unutmama yardımcı olabileceğin bazı yollar düşünebilirim-"

"Kes şunu, çocuk." Kol'un sesi kışın Rocky Dağları'nın uçları gibi buz gibi.

Nero gülüyor ve elini benimkinin altından çekiyor. Sonra elini cebine attı ve bir esrar çıkardı. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Keyfin bilir." Elini Kol'a uzatıyor, o da avucuna bir çakmak koyuyor, ardından Nero esrarının ucunu yakıyor.

Kokarcanın küf kokusu yanımdan geçiyor.

Nero nefes alır, sonra verir ve onu el sallayan Kol'a uzatır.

"Siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz. Gidip biraz bela bulabilir miyim diye bakacağım. Kafamı dağıtacağım." Nero çimlerin üzerinden kalkıyor ve dengesini bulmadan önce biraz sallanıyor. "Görüşürüz aşkım... sonra görüşürüz."

Tepeye çıkarken tökezlemesini izliyorum. "Yalnız kalması iyi mi?"

"İyi olacak. Muhtemelen gidip bir yerde sızar ve uyur."

Atlanta'dan ayrıldığım gün ne kadar dağınık olduğumu düşünüyorum.

"Nişanı bozan o olsa bile, nişanı bozduğu için üzgün olmalı."

"Bunun nasıl bir his olduğunu sen benden daha iyi bilirsin." Kol bakışlarımı karşılıyor. Görmeye alışık olduğum nefret yerine, bu kez sadece acı var.

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Geriye bakmaktan yoruldum, Kol. Geçmişî senin değıştirmeyeceğın kadar ben de değıştirmem. Belki bana en başından beri gerçeğı söyleseydin, şu anda mutlu bir evliliğımız olurdu. Belki annemin bana anlattıklarını sana sormaya gelseydin, kaçmazdım. Bilmiyorum. İkimiz de bilmiyoruz. Seni incittiğım için üzgünüm ama bu süreçte kendimi de incittim. Bu kısmı unutmuş gibisin."

Kol yanındaki otları koparıp öne doğru fırlatıyor. "Haklısın. Sanırım ikimiz de bazı şeyleri daha farklı yapabilirdik."

"Sadece ileriye bakmam gerektiğini biliyorum. Bana hayatım için ne istediğimi bulma şansı verdin ve bunu yapmak için geçmişe bakmaya devam edemem. İleriye bakmalı ve ne istediğimi bulmalıyım. Bunu yapamazsan anlarım, ama durum buysa, o zaman muhtemelen gitmeliyim."

Delici bakışları benimkilerle buluşuyor. "Nereye gideceksin? Alistair'e mi?" Kol onun adını sanki bir lanetmiş gibi söylüyor.

Başımı salladım. "Hayır. Sanırım beni kaçırmanın tek iyi yanı bu. Onunla evlenmeye asla evet dememeliydim. Onun hakkında hissettiklerim..." *Senin hakkında hissettiklerim.* "Onunla yanlış nedenlerle evleniyordum ve bu onun için adil değil. Yine de bir noktada bazı şeyleri çözmek için onu aramalıyım."

Kol'un kaşları bu öneri karşısında birbirine yaklaşıyor, ben de şimdilik konuyu kapatıyorum. "Burada istediğın kadar kalabilirsin, Rapsody. Geçmişten bahsetmeyi bırakacağım. Yeni bir başlangıç yapalım."

Umut, suyun üzerinde yüzen bir cankurtaran salı gibi göğsümde kabarıyor. "Gerçekten mi? Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Nefesimi tutuyorum, cevabı bekliyorum, her şeyden çok istediğım şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarının kenarları içeri doğru bastırıyor ama başını sallıyor. "Evet, sanırım sonunda yapabilirim." Hiç düşünmeden ona sarılıyorum.

"Teşekkür ederim, Kol."

Vücudu ilk başta sert ama kollarını yavaşça bana doluyor ve sarılmaya karşılık veriyor. Güneş bir bulutun arkasından çıkıp başımın üstünü ve omuzlarımı ısıtıyor. Geri çekiliyoruz ve ışık gözlerindeki kehribar rengi benekleri parlatıyor.

Aramızdaki gerilim artıyor ve boğazımı temizleyip bacaklarımı önümde çaprazlayarak ellerimin üzerine yaslanıyorum.

"Peki, bundan sonra ne istediğine karar vermek için ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

Yüzümü güneşe doğru kaldırıp gözlerimi kapatıyorum. "Tam olarak emin değilim. Daha önce hiç yapmadığım şeyleri denemek sanırım. Hayatı deneyimlemek. Muhtemelen kulağa aptalca geliyor ama benim yaşımdaki çoğu insanın yaşadığı deneyimlerden hiçbirini yaşamadım. Onları sadece TV şovlarında ya da filmlerde gördüm." Güneş bir bulutun arkasına geçtiğinde çenemi indiriyorum ve dikkatim viski şişesine takılıyor. "Mesela bunu ele alalım. Daha önce hiç içki içmedim bile."

Kol'un gözleri inanamayarak açılır. "Hayatında bir damla bile alkol almadın mı?"

Başımı sallıyorum. "Annem evde hiç içki bulundurmazdı. Eğer olsaydı, muhtemelen sarhoş olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için gizlice biraz içerdim." Kıkırdıyorum.

Kol şişeyi boynundan tutup kaldırıyor ve bana uzatıyor. "Muhtemelen karışık bir içki yerine doğrudan şişeden içmek en iyi deneyim değil, ama işte."

Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. "Yapmamalıyım..."

"Ama istiyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor. "Artık hiçbir şey seni istediğin şeyi yapmaktan alıkoyamaz. Kendin söyledin, nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordun." Gözlerinde sanki bana meydan okuyormuş gibi bir parıltı var.

Ama o haklı. Artık sinmiş küçük bir kız olmak zorunda değilim. İyi ya da kötü, kendi kararlarımı verebilmek için burada kalıyorum, öyle olsun. Bir içki dünyanın sonu değil, değil mi?

Şişeyi ondan alıyorum, tereddütle dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum yutuyorum ve hemen öksürüyorum, gözlerim sulanıyor. Kol gülüyor ve şişeyi benden alıp bir yudum da kendisi içiyor.

"Bu korkunç!" Elimi boğazıma götürüp yanma hissinin geçmesini diliyorum.

Omuz silkiyor ve şişeyi bana geri veriyor. "Dediğim gibi, muhtemelen alkolle tanışmak için iyi bir başlangıç değil ama kararı kendin verdin."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı çünkü o haklıydı. Kimse bana ne yapacağımı söylemedi, kimse şu ya da bu şeyi yapmam için ısrar etmedi. Kararı ben vermeliyim. şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp bu sefer daha küçük bir yudum aldığımda sırtış yüzümde kalıyor.

En kötü ne olabilir ki?

ChapTer

SeVenTeen

RAPSODY

S Bir süre sonra, ne kadar sürdüğünden bile emin değilim, gülmeden duramıyorum. Gerçek bir neden olmaksızın, kahkahalar bir duman bulutu gibi içimden yükseliyor.

"Sanırım sarhoş olmayı listenden çıkarabilirsin." Kol elini uzattı. "İşte, neden şimdi şişeyi bana vermiyorsun?"

Sırıtarak şişeyi başımın üzerine kaldırıyorum. "Yok artık! Bu çok eğlenceli."

Başını sallar. "Belki öyle, ama içtiğinden daha fazla içersen pişman olursun, inan bana."

Gülerek gülüyorum. "Bence sen nasıl eğleneceğini bilmiyorsun."

Kol bana "gerçekten" der gibi bakıyor. "Senden on iki yaş büyüğüm, orduda on yıldan fazla zaman geçirdim ve bir milyarder tarafından yetiştirildim ve sen nasıl eğlenileceğini bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Kara bir kaşını kaldırıyor.

Kıkırdama krizine girdim. "Sanırım sen öyle söyleyince."

Başını sallıyor ve şişeyi benden uzaklaştırmak için dizlerinin üzerine kalkıyor ama ben bırakmıyorum. O şişeyi elimden almak yerine, ben şişeyle birlikte dengemi kaybedip öne doğru düşüyorum. Kol homurdanarak çimlerin üzerine düştü, ben de onun üzerine, viski şişesi elimden çimlerin üzerine yuvarlandı.

Bana bakıyor, bakışları yoğun ve kaslı vücudunun her bir parçasını altımda hissediyorum. Gözlerimiz birbirimizin gözlerini tararken ikimizin de nefes alış verişi sığlaşıyor. Kol'un bakışları ağzıma kayıyor ve elimde olmadan dilimi dudağımın üzerinde kaydırarak Kol'un dili olmasını diliyorum.

Altımda göğsünden alçak bir inilti yükseliyor ve ben nefesimi içime çekiyorum. Ağızlarımızın çarpışması için kendimi alçaltmayı o kadar çok istiyorum ki. Boğazını temizliyor ve kalçalarımı ellerinin arasına alarak beni üzerinden kaldırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve onun bakışlarından kaçarak tekrar çimlerin üzerine oturana kadar kendimi düzeltiyorum.

"Sorun ne, Rapsody?"

Ona duygularımı itiraf etmeye cesaret edebilir miyim? Ona her zaman onu düşündüğümü, bedenlerimizle birlikte yapmamızı hayal ettiğim şeyleri düşündüğümü söyleyebilir miyim?

Canı cehenneme.

"İleride keşfetmek istediğim başka bir şey düşündüm." Göletin karanlık suyuna bakmaya devam ediyorum, doğrudan ona bakarsam korkup kaçacağımdan korkuyorum.

"O da ne?"

"Cinselliğim. Arzulanmanın, bedenimi bir başkasına vermenin ne demek olduğunu bilmek istiyorum."

Kol bir süre hiçbir şey söylemiyor ve başımı çevirip ne düşündüğünü görmek için çok güçlü bir istek duyuyorum, ama ya iğrenme ya da yargılama göreceğimden korkarak direniyorum.

"Um..." Boğazını temizliyor. "Bu hâlâ bakire olduğun anlamına mı geliyor? Sen ve Alistair..."

Birkaç kez göz kırpıyorum, muhtemelen Alistair'le evleniyor olsaydım evleneceğimizi düşündüğünü fark ediyorum. "Hayır, biz hiç... sadece öpüştük. Evlenene kadar beklemek istedi."

"Senin de istediğin bu değil miydi?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yüzündeki sahiplenme ifadesini gördüğümde ciğerlerimdeki hava patlamış bir balon gibi boşalıyor. "Artık değil. Ben yaşamak istiyorum. Ve sanırım bunun yaşadığımı hissetmenin büyük bir parçası olduğunu anlayacağım."

Yutkunurken Kol'un adem elması sallanıyor, göz bebekleri her saniye daha da büyüyor. "Peki tüm bunları birlikte keşfedeceğin birini nereden bulmayı planlıyorsun?" Parmak ucunu omzumdan bileğime doğru sürüklüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Bilmiyorum." Sesim nefes nefese, zar zor çıkıyor. "Sanırım istekli ve yetenekli birini aramam gerekecek. Belki Nero-"

Kol'un eli başımın arkasını kavrayıp Fransız örgümün içine dalıyor. "O cümleyi bitir Rapsody, pişman olacaksın."

Meme uçlarım sütyenimin içinde büzüştü. "Bu bana yardım etmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Kol homurdanıyor. "Bunun cevabını biliyorsun. Yoluma çıkan herkesi öldürürüm."

Bana doğru eğiliyor ve dudakları sert ve ısrarcı bir şekilde dudaklarıma çarpıyor. Ona doğru açılıyorum, dili dudaklarımin üzerinde gezindiğinde rahatlatarak iç çekiyorum. Onu tekrar böyle hissetmek için ne kadar çaresiz olduğumu ancak şimdi anlıyorum.

Eli başımın arkasındaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve beni istediği yere hareket ettirmek için kaldıraç kullanıyor. Vücudum ısınıyor ve içimden bir inilti kaçıyor. Ne istediğimi bilmiyorum ama sunacağı her şeyden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Kol uzaklaşıyor ve ben inliyorum. Alnını benimkine yaslıyor, ağır ağır nefes alıyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve eğer tekrar çekilirse, başka birini bulabilirim.

Saniyeler geçiyor, gözleri benimkileri

arıyor. "Siktir et," diyor. "Hadi

keşfedelim."

Elleri belime doğru kayıyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Beni kucağına çekiyor, bacaklarını açıyor ve beni bacaklarının arasına yerleştiriyor. Yüzüm ona dönük, böylece sırtım onun sert göğsüne dayanıyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" Nefesim sığlaştı.

"İstediğin şey. Keşfetmene yardımcı olmak." Örgümü göğüslerimin arasında duracak şekilde bir tarafa çekiyor ve dilini boynumun dibinden kulak mememe kadar sürüklüyor. "Bir erkek seni boşalttığında nasıl görüldüğünü öğrenelim, olur mu?"

Beklenti karnımda bükülüyor ve hevesle başımı sallıyorum. Elleri elbisemin kumaşı üzerinde, göğüslerimin üzerinde gezinirken Kol kıkırdıyor. Elimde olmadan dokunuşuna doğru eğiliyor, daha fazlasını istiyorum. Ama o üst baldırlarıma ulaşana kadar inişini sürdürüyor. Elbisemin kumaşını belime kadar çekerek beyaz pamuklu tangamı ortaya çıkarıyor.

Kol bir elini bel bandına götürüyor, parmaklarını lastiğin altında ileri geri gezdiriyor. Bedenim beklentiyle canlanıyor ama daha ileri gitmiyor.

"Kol, lütfen."

Koyu bir kıkırdamayla burnunu saçlarıma bastırıyor. "Bekleyenler için her şey güzeldir, tatlım."

"Bir ömür boyu bekledim."

Kalçalarını eğiyor ve uyarılmışlığının sert uzunluğu arkamdan bana baskı yapıyor. Gözlerim kapanıyor ve başım omzuna düşüyor, istediğini yapması için kendimi ona sunuyorum.

Sonunda elini külotumun altına sokarken beni içine çekiyor, parmak uçları tümseğime kadar iniyor. Büyük eliyle kavırıyor.

"Siktir, Rapsody." İnliyor. "Bu amcığa dokunmak için ne kadar beklediğimi biliyor musun? Benim olmasını?"

Kaba sözleri, yapacağını düşündüğüm şeyin tam tersini yapıyor - uyarılmamı daha önce hiç deneyimlemediğim bir seviyeye çıkarıyor. Kalçalarım kendiliğinden dönmeye başladı.

"Ah, bu hoşuna gidiyor, değil mi? Senin amından ve onu ne kadar arzuladığımdan bahsetmem hoşuna gidiyor mu?"

Dudaklarımdan bir inilti

kaçıyor. "Cevap ver bana,

Rhapsody." "Evet."

Parmaklarını kıvrımlarımın arasına daldırıp beni ıslak ve istekli buluyor ve parmağını klitorisimin üzerinde kaydırıyor. Kucağından kalkıyorum, bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine yaklaşıyor. Kol beni yerimde tutmak için bir kolunu ortama doluyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım. Şimdi bacaklarını kalçalarımın üzerine getir."

Dediğini yapıyorum, kendimi iyice açıyorum. Uyarılmamı klitorisimin üzerine yaydığında ve parmaklarını hareket ettirdiğinde ödüllendirildim.

"İşte benim iyi kızım."

"Oh, Tanrım." Sırtımı tekrar kamburlaştırıyorum ama ortama doladığı kolu beni yerimde tutuyor.

"Ben. Ben senin tanrınım, Rhapsody." Kol parmaklarını sabit bir ritimle hareket ettirerek baskıyı artırıyor ve ben merdivenin bir basamağını daha çıkıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor ve derin derin içine çekiyor. "Her zaman çok güzel kokuyorsun. Beni deli ediyorsun."

Vücudumdaki baskı artıyor ve tüm kaslarım sanki kopacakmış gibi hissediyorum.

Kol beni ısıracakmış gibi boğazıma doğru ağzını açıyor, ama bunun yerine avı üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışan bir yırtıcı gibi kendini orada tutuyor. Ve Tanrım, onun merhametinde, onun kontrolü altında olma hissi bana bir şeyler yapıyor. Vücudumun her yeri ısınıyor, uzuvlarım ve dudaklarım karıncalanıyor.

Tempoyu ve baskıyı tekrar artırıyor. Daha fazla dayanamayacağım ve gerçekten isteyip istemediğimi söyleyemem. Bu çok, çok harika hissettiriyor, ancak doruğa ulaştığımda nasıl hissedebileceğimi hayal edebiliyorum.

Kol'un kaygan parmaklarının beni okşarken çıkardığı ses ve bir bulutun arkasından çıkan güneşin verdiği his sonsuza kadar benimle kalacak. Beynim her bir hissi hafızama kaydetmeye çalışıyor.

Kalçalarım daha fazla sürtünme için çaresizce hareket ediyor. Kol'un beni götürdüğü dağın zirvesine ulaştığımda nefesimi içime çekip tutuyorum ve haykırıyorum.

"İşte böyle, tatlım. Elimin her yerine gel. Ver onu bana. Sadece bana."

Yıldızlar görüş alanıma yerleşirken hava ciğerlerimi bir anda terk ediyor ve sanki kayan yıldız benmişim gibi hissediyorum. Bir şey söyleyip söylemediğim, vücudumla ne yaptığım, hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yok. Bunların hepsi, bedenim parçalara ayrılıp yavaş yavaş kendini bir araya getirmeye başladığında hissettiğim mutluluk duygusunun yanında ikinci planda kalıyor.

Hayatımda hiç böyle bir his yaşamamıştım. Elbette daha önce mastürbasyon yapmıştım ama sadece kendi elimi kullanmıştım ve bitirdiğimde bile sonuçlar... en iyi ihtimalle ılıktı.

Ama Kol ile... Az önce hissettiklerimi tarif edecek kelimelerim olduğundan bile emin değilim. Hiçbir şeyin böyle hissettirebileceğini bilmiyordum.

Ben ona yaslanıp nefesimi tutarken hiçbir şey söylemiyor. Deneyimsizliğim beni dezavantajlı duruma düşürüyor. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. İnsanlar dalga geçtikten sonra ne yaparlar? Bunun hakkında konuşurlar mı? Hiç olmamış gibi mi davranırlar? Şimdi karşılık vermem mi gerekiyor?

Bu soruların hiçbirine cevap veremediğim için kendimi biraz aptal gibi hissederek elbisemi aşağı çekiyorum, böylece örtünüyorum, sonra Kol'un kucağından sürünerek çıkıyorum. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, ellerinin üzerinde geriye yaslanmış, çenesi yukarıda, gözleri kapalı ve burun delikleri açılmıştı. Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"I-"

"Bana bir dakika verin," demek için acele ediyor.

"İyi misin?" Boşalırken ona zarar verdim mi? Bayılmış gibiydim, o yüzden ne yaptığımdan emin değilim. Belki başım geriye gitti ve çenesine çarptı, belki de yanlışlıkla ona vurdum.

Vay canına.

Kol'un ereksiyonu şortunu itiyor, kumaşı yırtacakmış gibi görünüyor ve dış hatları... kocaman.

Karşılaştıracak bir şeyim yok ama ortalama bir erkeğin 15 santim falan olması gerektiğini sanıyordum. Yani, tamamını göremiyorum, ama o kargo şortuna bastıran kesinlikle altı inçten daha fazla.

"Tamam. Sadece şu ereksiyonu kontrol altına almam gerekiyor." Sesi kızgın geliyor. Belki de iyiliğine karşılık vermeliyim.

"Benim yapmamı istediğin..." Kucağına doğru işaret ediyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor. "Böyle saçma sapan konuşmanın bir faydası olmaz, Rapsody."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Özür dilerim, şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Ellerim önümde kıpırdanıyor.

"Bir şeylerden bahset. Şu anda senin içine girmeyi ne kadar çok istediğimi aklımdan çıkaracak herhangi bir şey."

İltifat olarak düşünmeyi seçtiğim şey karşısında yanaklarım kızarıyor ve bağımlı beynimde bir şeyler arıyorum. Aklıma gelen ilk şey Nero'nun daha önce bahsettiği bir şey oluyor. "Nero bugünün Voss'lar için kötü bir gün olduğunu söyledi. Ne demek istedi?"

Kol iç geçirir. "Evet, bu iş görür."

Kucağına bakıyor. Elimde olmadan ben de bakıyorum ve şişkinliğin eskisi kadar belirgin olmadığını fark ediyorum.

"Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, sorun değil." Yine de bana güvenmesini ve açılmasını gerçekten istiyorum.

Dik oturuyor ve yan yatmış, içinde hâlâ biraz sıvı olan viski şişesine uzanıyor. Dudaklarına götürüyor ve şişeyi bana uzatmadan önce cömert bir yudum alıyor. "Bugün babamın öldüğü gün."

Midem yüksek bir yerden serbest düşüşe geçti. "Çok özür dilerim." Şişeyi dudaklarıma götürüyorum, alkol boğazımdan aşağı süzülürken irkiliyorum.

"Olma. O insanoğlunun en kötüsüydü. Öldüğünde çok mutlu olmuştum."

Böyle hissetmesi için babası nasıl bir adam olmalıydı?

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama Kol'un gözlerindeki acıdan dolayı elini tutmak için uzandım. Parmaklarımızı birleştirerek bana izin verdi.

"Bugünün zor olmasının nedeni babamın yasını tutuyor olmam değil. Sadece çocukluğumdan kalan ve unutmayı tercih ettiğim her şey aklıma geliyor."

Nasıl bilmiyorum ama içgüdülerim bana neyi kastettiğini sormamamı söylüyor. En azından bugün değil. Onun yerine farklı bir taktik deniyorum.

"Peki o zaman, sanırım kardeşinle neden sarhoş olma görevinde olduğunuzu anlıyorum, hadi yapalım," diyorum sahte bir neşeyle.

Yine de işe yarıyor gibi görünüyor, dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Hadi o zaman."

Şişeden bir yudum daha alıp ona geri veriyorum.

Bir saat sonra, ben çimlere kusarken saçlarımı tutarken Kol'un beni neden uyarmaya çalıştığını anlıyorum.

CHAPTER SEKİZİNCİ

RAPSODY

A Birkaç gün sonra, akşamdan kalma halim hala gözlerimin arkasında. İnsanlar neden kendilerini buna maruz bırakıyor anlamıyorum. Eğlenceliydi, ama bağırsaklarımı şişirmek ve ertesi sabah bir maden ekibi gibi hissederek uyanmak beynimi kazmaya değmezdi.

Yine de sarhoş olmayı bir kenara bırakabildiğim için minnettarım. Artık bunu neden bir daha yapmayacağımı biliyorum.

Bütün gün odamdan çıkmadım, ama Kol bir kez beni kontrol etmeye geldi ve ıstırabımı dindirmek için bana ibuprofen getirdi. Bugün onu sadece kahvaltıda yemek odasında gördüm.

Herkes sessizdi, sessizce oturup yemek yemekten memnun görünüyorlardı. Nero'nun düğününü iptal etmesinden mi yoksa babalarının ölüm yıldönümünün hâlâ kardeşlerin üzerinde olmasından mı kaynaklandığını merak etmekten kendimi alamadım.

Genelde Anabelle benimle sohbet etmeye çalışırdı ama o bile sessizdi. Acaba bunun sebebi, ona bir şey sorduğumda nasıl davrandığımı mıydı?

maskeli insanlar. Ondan özür dilemem gerekecek. Kocasına olan sadakatini bir kenara bırakıp sır olması gereken bir konuda beni bilgilendirmesini bekleyemem.

Kısacası, kahvaltı rahatsız ediciydi ve oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Olabildiğince hızlı bir şekilde yemeğimi yedim ve masadan kalktım.

Gölette olanlardan sonra Kol'un benden kaçıp kaçmadığından emin değilim. Umarım değildir, çünkü baş ağrım sağlıklı düşünmeme yetecek kadar azaldığından beri birlikte geçirdiğimiz zamanı zihnimde yeniden yaşıyorum. Ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Bunu ve daha fazlasını. Ama onu çok hızlı zorlarsam beni tamamen soyup soğana çevirmesinden korktuğum için onun yolundan gitmek zorundayım.

Günü dışarıda geçirdim çünkü Marcel'in Bayan Potter'la bu gece fırtına çıkacağı hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum.

İlk yağmur damlalarının kış bahçesinin cam çatısına vurduğunu duyduğumda fırçam bir kemerle tuvalin üzerinde geziniyor. Hafif bir serpinti olarak başlayan yağmur, hızla büyük yağmur damlalarının cama çarpmasına dönüşüyor ve rüzgar hızlanıyor. Gökyüzünde çakan şimşekler odayı dakikalarca aydınlatır ve daha önce hiç olmayan yerlere gölgeler düşürür. Ardından gelen gök gürültüsü camı demir muhafazaları içinde sarsar.

Çalışma alanım Kol'un sağladığı halka ışık sayesinde ışıkla yıkanıyor, ancak çevredeki karanlıkta bir şeyin gizlendiğini, izlediğini, beklediğini hissetmemek zor. Aydınlatılmış tuvalimden ötedeki odaya bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Tedirginliğimi üzerimden atıp tekrar resim yapmaya başlıyorum ama izlendiğim hissi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Alo?" Arıyorum ama cevap yok.

Bir an kıpırdamadan duruyorum, nefesimi sığ tutup dinliyorum, ama sadece yağmurun cama çarpma sesi duyuluyor.

"Bu kadar korkak olma," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve fırçayı tekrar tuvale götürüyorum.

Gürültülü bir gök gürültüsü odada yankılanıyor ve fırçamı düşürerek irkiliyorum. Kalp atışlarım bir makineli tüfeğin hızlı atış staccato'sunda hızlanırken elim göğsüme uçuyor, nefesim kesiliyor.

"Lanet olsun."

Fırçayı almak için eğildiğimde gökyüzünden bir çatlak daha geliyor, o kadar gürültülü ki sanki Tanrı cam tavanın tam üzerinde zil çalıyormuş gibi ses çıkarıyor. İrkildiğimde sarsılıyorum ve şövalenin kenarına çarpıyorum.

"Ah." Elimi saç çizgimin kenarına götürüyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Oda karanlığa gömülmeden önce bir şimşek çakması odayı ruhani ışıltısıyla yıkıyor. Ben hala bekliyorum, bekliyorum, ışıkların tekrar yanmasını bekliyorum, karanlıkta kalıyorum.

"Kahretsin." Körü körüne uzanarak, üzerinde fırçalarımın ve boyalarımın geri kalanının bulunduğu küçük masayı buluyorum ve fırçayı yere bırakıyorum.

Karanlıkta odama dönüş yolunu nasıl bulacağım? Bu malikâne gün ortasında yeterince ürkütücü, ama geceleyin hiç ışık yokken ve bu kadar büyükken yönümü bulmak imkânsız bir iş gibi geliyor. Birkaç dakika bekleyip ışıkların gelip gelmeyeceğini görmeye karar veriyorum. Eğer gelmezlerse...

Yine şimşek çakıyor ve bu sefer çaktığında dışarı bakıyorum. Fırtınanın ortasında dışarıdaki her şey tehditkâr görünüyor. Ağaçların gövdeleri hazır oldaki askerler gibi görünüyor. Çimenlerin doğal yükselişi ve alçalışı bana mezarlarından kalkmaya çalışan ölümsüzleri düşündürüyor ve büyük, siyah bir yaratık çimenlerin üzerinde ilerliyor.

Geceyi burada geçirmemin imkanı yok. Nereye gittiğimi görmek için her şimşegi beklemem ve her seferinde sadece biraz ilerleme kaydetmem gerekse bile, bir şekilde odama geri dönmenin yolunu bulmam gerekecek.

Bir sonraki şimşek çakışında kapıya doğru dönüyorum ve zihnimde oraya nasıl gideceğimin haritasını çıkarıyorum. Sonra ellerim önümde, karanlıkta yavaşça yürüyorum. Birkaç kez hedefi ıskalıyorum ve bir şeye takılıyorum ama şimşek tekrar çaktığında kapıya daha yakıyım.

Yürürken, artık yaklaşmış olmam gerektiğini düşünüyorum, ancak bunu söylemenin gerçek bir yolu yok. Tekrar şimşekler çakıyor ve gerçekten de kapıdan sadece birkaç metre uzaktayım. Devasa bir siluet kapıdan içeri giriyor ve ben çığlık atarak geri çekiliyorum.

Gözlerimde bir ışık parlıyor, beni kör ediyor ve bir el kolumu kavıyor. Daha yüksek sesle ılık atarak kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ta ki onun sesi paniğimi yarıp geçene kadar.

"Benim."

Nefes nefese kaldım. "Kol?"

"Ne oldu sana böyle?" Sesi karanlık odada bir bas davul gibi gümbürdüyor.

"Tüm ışıklar söndü ve göremedim... Ben... Sen olduğunu bilmiyordum."

Kolumu bırakıyor ve diğeri eliyle, şimdi onun telefonu olduğunu anladığım şeyin ışığını kaydırıp tekrar yüzüme getiriyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Kanaman var."

"Ne?" Şövalenin köşesine çarptığım başıma dokunuyorum ve ıslak çıkıyor. Elimini önüme indirdiğimde Kol feneri parmak uçlarıma tutuyor, kırmızı sıvı soluk tenimi boyuyor. Yer sanki altımda kabarıyormuş gibi hissediyorum ve sersemlemiş gibi sallanıyorum.

Kollarına düştüğümde "Kahretsin," diyor Kol.

Kol beni kollarıyla sarıyor, bir yandan da eve doğru yürüyor. Elbette karanlıkta bile yolunu biliyor. Hayatı boyunca burada yaşad.

"Seni kana bulayacağım." Hâlâ başım dönüyor, bu yüzden gömleğini kana bulamamak için istesem de başımı kaldırmıyorum.

"Bu senin endişelerinin en küçüğü." Kol'un sesi kızgın geliyor, bu yüzden beni götüreceği yere varana kadar susmaya karar veriyorum.

Malikânede yürürken sessizdi. Daha önce hiç bu kadar karanlık görmemiştim, gece bile. Konservatuarda yaşadığım huzursuzluğu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda, kuzey kanadına doğru yürürken bir şimşek daha vitraydaki aslanı ortaya çıkarıyor. Şu anda beni tutan kolumdaki dövme aslanı düşünmeden edemiyorum.

Kol kendi odası için benim odamı es geçiyor ve ben zifiri karanlık olsa da ilk kez onun odasını görebildiğim için gizliden gizliye heyecanlanıyorum. Odanın içinden banyoya doğru ilerlerken pek bir şey seçemiyorum ve içeri girdiğimizde beni nazikçe tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Olduğun yerde kal," diye tersliyor ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp el fenerine basıyor.

Makyaj masasının çekmecelerini karıştırırken, el feneri çekmecelere doğru tutulur ve yüzüne gölge düşürür, çenesinin açısını, burnunun güçlü çizgisini vurgular ve derinleştirir. Normalden daha da korkutucu görünüyor.

Sonunda aradığı şeyi bulduğunda, kalçamın yanındaki tezgâha vuruyor. "Şuna daha iyi bakmama izin ver. Gözlerini kapat."

Göz kapaklarımın arkasında ışık parlıyor. Sonra bir vınlama sesi geliyor ve daha da parlaklaşıyor.

"Işıklar tekrar yandı, ama belki de bayılmamak için gözlerini açmamalısın." Bir kez daha, kendi kanımı gördüğümde verdiğim tepkiden rahatsız olmuşa benziyor.

"Sanırım artık ne beklemem gerektiğini bildiğim için iyiyim," diyorum kısık bir sesle. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Kol'un kehribar tonlarıyla hemen karşılaşıyorlar. Kollarını açmış önümde duruyor, tekrar yana sallanma ihtimalime karşı elleri her iki kolumdan birkaç santim uzakta. Aşağı bakıyorum ve gömleğime kan damladığını görüyorum. Sertçe yutkunuyorum, boğazıma dolan mide bulantısını geri itiyorum.

"İyi misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, sanırım öyle."

Başını sallıyor ve ilk yardım malzemelerini yerleştiriyor. "Baş yaraları çok kanar. Muhtemelen olduğundan daha kötü görünüyor. Seni temizleyip bir göz atmadan bilemem."

"Tamam."

Her şeyi usta bir cerrah gibi düzenledikten sonra, çamaşır dolabına doğru yürür ve temiz bir bez çıkarır, ardından musluğun altında ıslatır.

"Nazik olacağım ama bu acıtabilir." El bezini yüzüme götürüyor ve kanı siliyor.

İşini kolaylaştırmak için gözlerimi kapatıyorum ve saç çizgimdeki kesiğe yaklaştığında irkiliyorum.

"Anladığım kadarıyla kan görmek sana göre değil?"

Sorusu zorlama gibi gelse de dikkatimi dağıtmak için sohbet ettiği için ona teşekkür ediyorum. "Sanırım hayır, gerçi şimdiye kadar bunu gerçekten bilmiyordum."

Gözlerimi açtığımda bana sorgulayan bir bakış attı.

"Dışarıda oynamak ve dizlerimin derisini yüzmek gibi olağan çocukluk deneyimlerim olmadı." Omuz silkiyorum, bunu itiraf ettikten sonra kendimi bir şekilde yetersiz hissediyorum. "Kendimi hiç çizmedim falan değil ama daha önce hiç bu kadar kan görmemiştim."

Başını sallayıp el bezini lavaboya atıyor, sonra da küçük bir paketi yırtıp açıyor. "Enfeksiyon kapmadığından emin olmak için yarayı dezenfekte etmem gerekiyor. Bu acıtacak." Mendili başımın yanında tutuyor ve burnuma güçlü bir alkol kokusu geliyor. "Hazır mısın?"

Bakışlarımı karşılıyor ve ben de başımı sallıyorum. Yavaşça, mendili başımdaki kesiğe götürüyor. Açık yarama dokunduğunda irkiliyorum ve batma hissi tenimde ateş gibi yanıyor.

"Sadece bir saniye daha. İşte, bitti." Dönüyor ve mendili çöpe atıyor. "Biraz merhem ve yara bandı, birkaç gün içinde iyileşirsin."

"Dikişe ihtiyacım yok mu?"

Başını sallar. "Hayır, küçük bir kesik. Zaten pıhtılaşıyor." Kol antiseptik kremi sürdükten sonra alnıma küçük bir yara bandı yapıştırıyor ve geri çekiliyor. "Tamamdır."

"Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim."

Bakışlarımız kilitlenip duruyor ve sertçe yutkunarak yaklaşıyor. "Daha dikkatli olmalısın."

Dudaklarının hareketini izliyorum ve tek düşünebildiğim onları üzerimde nasıl istediğim. "Işıklar açık kaldığı sürece sorun yok."

Tezghta öne doğru ilerliyorum, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yaklaşıyorum, gözlerimle ona beni öpmesi için yalvarıyorum. Nefes alış verişi hızlanıyor, bakışları dudaklarıma yöneliyor ve karnım sıkışıyor.

Kol geri çekilip boğazını temizlediğinde hayal kırıklığı bir dalga gibi üzerime yayılıyor. Işte yine başlıyoruz.

"Muhtemelen odana dönüp üstünü değiştirmek istersin." Gmleğimi ve oradaki kanı işaret ediyor.

"Tamam." En iyi glmsememi takınarak tezghtan iniyorum. "Yardıma koştuğun ve beni iyileştirdiğin için teşekkrlar."

Başını sallıyor ve avucunu kırpılmış saçlarına sürüyor.

Ben daha odadan çıkmadan duş açılıyor ve hayal kırıklığım, ona katılmamı istemediği için ikiye katlanıyor.

ChapTer

NIneTeen

KOL

I Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını sıkarak Rapsody'nin kanlar içindeki görüntüsünün beynimden çıkmasını istiyorum. Onu kış bahçesinde kanlar içinde bulduğumdan beri günlerdir tekrar ediyordu. Yüzünden gömleğine damlıyordu.

Çok boktan şeyler gördüm. Bir kafadaki küçük bir kesğin bu kadar endişe verici olmaması gerektiği kadar boktan, ama görüntü beni rahatsız ediyor. Bu yüzden ondan kaçıyorum. Bu çok aptalca çünkü beni tekrar sevmesi için ona kur yapmaya çalışıyorum. Mesafemi koruduğumda bunu yapmak imkansız gibi.

Kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bunun nedeni gölette olanlar ve bunun beni ne kadar etkilediğidir. Rapsody'nin parmaklarım sayesinde parçalanışını izlemek, bunun sorumlusunun ben olduğumu ve benden önce başka kimsenin gelmediğini bilmek - kahretsin, bu neredeyse şortumun içinde bir ceviz kırmam için yeterliydi.

Tatlı, masum Rapsody'nin yaramaz bir tarafı var ve şimdi onu keşfettim, görmezden gelmek imkansız. Karşılaşmamızdan bu yana bana her baktığında, bu yüzünde okunuyor - daha fazlasını arzuluyor. Bana aç.

Ona zevk verebileceğim tüm yolları göstermek için. Bu iyi olmalı, planın bir parçası.

Planın bir parçası olmayan şey ise benim bu fırsattan zevk almam. Benim de susamış olmam.

Bir nefes verip dizüstü bilgisayarını masamın üzerine kapatıyorum ve iç çekerek sandalyeme geri yaslanıyorum. Ne yaptığıma ve bu planın artık uygulanabilir olup olmadığına karar vermem gerekiyor.

Kendim ona aşık olmadan Rapsody'nin beni sevmesini sağlayabilir miyim? Hala istiyor muyum?

Her şeyin başladığı yeri düşünüyorum... Belediye binasının merdivenlerinde bekliyordum, sokaktaki her yayayı süzüyordum, onun köşeyi döndüğünden emindim ve bu Musa için denizin yarılması gibi olacaktı. Beni kendimden kurtarabileceğini bildiğim kadın, hayatını bana, benimkini de ona adamak için orada olacaktı ve geçmişte ne olduğunun, ne yaptığının hiçbir önemi yoktu. Rapsody gibi biri beni sevebiliyorsa, ben de sevmeye değer olmalıydım.

Ama dakikalar ilerliyordu, önce bir, sonra beş, sonra on beş. Bir saat geçtiğinde midem betonun üzerindeydi ve kalbim ringdeki ağır sıklet şampiyonuna karşı sekiz raunt boyunca mücadele etmişti. Dayak yemiş, posası çıkmış bir karmaşaydı. Yıkım, Rapsody'nin artık benimle evlenmek istemediğini öğrendiğimde hissettiklerimi tanımlamak için çok zayıf bir kelime.

Sanırım şaşırmamalıydım. Beni sözde seven herkes öyle ya da böyle gitti.

Hayatım boyunca beni hayal kırıklığına uğratan tüm insanları düşündüğümde her zaman olduğu gibi öfke ön plana çıkıyor.

Evet, bunu yapabilirim. Birinin sonuçlarını düşünmeden duygularınızla oynamasının nasıl bir his olduğunu Rapsody'ye gösterebilirim.

Bu düşünceyle masamdan kalkıp yatak odamdan çıkıyorum. Rapsody'nin kapısını çaldığımda cevap veren olmadı. Kaşlarımı çatarak, malikânenin ortak kullanım alanına ulaşana kadar koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Hemen kış bahçesini kontrol ediyorum ama onu orada bulamıyorum. Bir an üzerinde çalıştığı gece gökyüzünü, ay ışığının yıkadığı bir tabloyu hayranlıkla seyrediyorum.

aşağıdaki dünya.

Görevime devam ederken mutfağı kontrol etmeye karar verdim. Her zaman hareketlidir. Eminim orada biri onu nerede bulabileceğimi biliyordur.

Gideceğim yerin yarısına geldiğimde, koridorda Marcel'in ortağı Finn ile konuştuğunu görüyorum. Ayak seslerimi fark ettiklerinde birbirlerinden bir adım geri çekiliyorlar. Gizlendiklerini düşünüyor olmalılar ve hiçbirimiz onların bir çift olduğunu bilmiyoruz.

"Rapsody nerede?" Hoşbeşle uğraşmıyorum.

Marcel yüzünü bana dönüyor, çenesi yukarıda. "Birkaç dakika önce onu malikaneden çıkarken gördüm."

"Nereye gidiyordu?"

"Emin değilim efendim ama labirente en yakın kapıdan çıktı." Genel yönü işaret ediyor.

Labirent. Tek kelimeyle harika.

Yanlarından geçip ona yetişmek için acele ederken hiçbir şey söylemiyorum. Labirente girmeyi planlayıp planlamadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama girmeden önce onu orada yenemezsem, o günkü planım suya düşecek. Asher ve Anabelle'in düğün töreni sırasında orada vakit geçirmek zorunda kalmak yeterince kötüydü. Eğer oraya bir daha girmek zorunda kalırsam, bu çok erken olacak.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktım ve onu labirentin girişinde dururken buldum.

"Rapsody," diye sesleniyorum, koşarak yanına gidiyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor.

Tanrım, o lanet gülümseme, güneş zaten sönmemiş olsaydı gökyüzünü aydınlayabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" Ona ulaştığımda soruyorum.

Labirenti işaret ediyor. "Kontrol etmek için içeri girmeyi düşünüyordum ama buraya geldiğimde çıkış yolunu bulamayabilirim diye endişelendim."

Yutkunuyorum.

"Benimle içeri girmek ister misin? Y olunu biliyor olmalısın. Çocukken buraya muhtemelen milyonlarca kez girmişsindir."

Alnımdan soğuk bir ter boşanırken yüzümdeki kan çekiliyor. Rapsody bana doğru adım attı. "İyi misin?"

"Evet, evet... Ben..." Bakışlarım onun omzunun üzerinden labirente ve sanki üzerimizde yükseliyormuş gibi hissettiren on iki metrelik çitlere gidiyor.

Çocukluğumdan kalan tüm o anılar, sakın tavrımı parçalayan kurşunlar gibi bir anda üzerime saldırıyor. Rapsody elimi tuttuğunda, düşüncelerim sakinleşiyor ve o kadar da bunaltıcı olmuyorlar.

"Başka bir yere gitmek ister misin?" Elimi sıktı.

"Evet. Benimle gölete gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için seni bulmaya geldim." Omzunun üzerinden labirente bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Hadi gidelim."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük, ki bu iyi bir şey. Kendimi toparlamam için bana zaman veriyor. O lanet labirentten mümkün olduğunca uzak duruyorum çünkü lanet bir tetikleyici. Asher en az on yıl önce benim için orayı kesmeyi teklif etmişti ama annemin değerli gül fidanı tam ortadaydı, o yüzden evet diyemedim. Onunla olan bağımı koparmış gibi hissederdim.

Rapsody kendimi toparlamam gerektiği gerçeğine uyum sağlamış gibi görünüyor ve gölet görünene kadar konuşmuyor.

Yokuştan aşağı suya doğru yürürken "Neden buraya gelmek istedin?" diye soruyor.

Önümde duruyor ve elini tutarak onu durduruyorum. "Yaşayabileceğin başka bir deneyim düşündüm. Daha önce hiç yapmadığından şüphelendiğim bir şey."

Zümrüt gözlerinde bir kıvılcım yanıyor, sanki bir kibrit çakmışım gibi emin. "Ne oldu?"

"Skinny dipping."

Birkaç kez göz kırpıyor ve sonra gülüyor. "Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle." Yanından geçip gömleğimi çıkarıp çimlere bırakıyorum. Sonra ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Ya başka biri gelirse?"

Yüzümü ona dönüyorum ve onu geldiğimiz yöne bakarken buluyorum. "Kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Arkasını dönüp bana bakıyor, ben şortumu çıkarırken siyah boxer külotum ortaya çıkıyor. "Ama Nero daha geçen hafta buradaydı."

Omuz silkip arkamı döndüm. "O burada benimle birlikteydi. Burası benim yerim, onun değil." Sonra yürürken boxer külotumu aşağıya doğru itiyorum, ayak bileklerime düştüğünde onlardan çıkıyorum.

Yüzüm ona dönük olmadığı için emin olamıyorum ama şu anda kıcımlı kontrol ettiğine bahse girerim. Suya girdiğimde biraz serinliyor ama korkunç bir şey değil.

Belime kadar içine girdikten sonra dönüp ona bakıyorum. "Gel hadi. Ferahlatıcı."

Alt dudağını çiğniyor, kararsız görünüyor. "Oraya girersem saçlarım fare yuvası olur."

Başımı eğip ona kuşkuyla bakıyorum çünkü saçları her zamanki kalın örgüsüyle arkaya toplanmış.

"Bu doğru! Bu kadar uzun saçların nasıl bir bakım gerektirdiğini tahmin bile edemezsiniz."

Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum. "Hadi ama! Yeni deneyimler istedin. İstersen sen binerken ben arkamı dönerim."

Son bir kez omzunun üzerinden bana bakıyor. "Pekala, tamam. Arkanı dön."

Tanrıya şükür aletim suyun altında, bu yüzden kararını ne kadar hızlı selamladığını göremiyor.

ChapTer

TWenTY

RAPSODY

O Kol bana sırtını döndüğünde, tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum ama aynı zamanda içimden bir heyecan akıyor. Kısmen yeni bir deneyim için, ama Kısmen de Kol'la çıplak olacağım için.

Sırada ayakkabılarım ve çoraplarım var, sonra da taytım. Sütyenimi açtığımda, çimlere düşmesine izin vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Daha önce bir erkekle hiç çıplak kalmamıştım. Hiçbir erkek çıplak göğüslerimi görmemişti. Sonunda külotumu bacaklarımdan aşağı itiyorum ve içinden çıkıyorum.

Suyun kenarına doğru belli belirsiz adımlar atarken güneş vücudumu ısıtıyor.

Suya girdiğimi duyunca Kol'un sırt kasları gerildi. "Geri dönmek güvenli olduğunda bana haber ver."

Belime kadar derine indiğimde, göğsümü örtecek şekilde çömeliyorum. "Arkanı dönebilirsin."

Bunu yaptığında, bakışlarımla buluşuyor. "Listenden çıkarabileceğin bir şey daha."

"Sanırım öyle."

"Daha derine inmek ister misin?" Bir kaşını kaldırıyor.

İşte bu kadar. Bu benim cesur olma anım. Tek kelime etmeden, boyum kadar yukarı itiyorum. Göğüslerimin üzerinden su akıyor ve Kol beni içine çekerken bir an öylece duruyorum. Bana doğru yaklaşırken gözleri yırtıcı bir parıltıyla daha da büyüyor.

Gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zorluyorum ama bu beklediğimden daha kolay oluyor. Bakışlarının beni yiyip bitirmesi kendimi arzulanmış ve güzel hissettiriyor.

"Siktir, Rapsody." Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü.

"Hâlâ daha derine inmek istiyor musun?" diye

soruyorum.

Bakışlarımla buluşarak başını sallıyor. "Hayır, şimdi senin o muhteşem göğüslerini emmek istiyorum." Kalçalarını suyun altında birbirine bastırıyorum ama Kol sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Bu göğüslere tapmama izin verecek misin, tatlım?"

Meme uçlarım zaten olduğundan daha da sıkılaşıyor ve Kol'dan kısık bir kıkırdama yükseliyor. Sonunda önümde, sadece birkaç santim uzağımda duruyor ve ağzını sağ göğsüme doğru indirişini izliyorum. Bunu o kadar yavaş yapıyor ki, dilini kabarık tepeme değdirdiğinde neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Ağzını tomurcuğun etrafına kapatıp alt yarımı içine çektiğinde başım geriye doğru eğiliyor ve nefes nefese kalıyorum. Sert uzunluğu bana baskı yapıyor ve istemsiz bir ürperti vücudumda yol alıyor. Kol'un dili meme ucumun etrafında dönüp duruyor ve ucunu yumuşakça ısırmadan önce sertçe emiyor. Boğazımdan bir miyavlama yükseliyor ve kalçalarım kendiliğinden hareket ederek onun ereksiyonunu karnıma sürüyor.

Kol göğsümü bırakıyor ve birkaç santim geri çekiliyor. "Listenden başka bir şeyi daha kontrol etmek ister misin?"

İstiyorum. Boyunun elimde nasıl hissettirdiğini, hayal ettiğim kadar sert ve pürüzsüz olup olmadığını bilmek istiyorum. Çekingen bir şekilde suyun

altına uzanıp onu kavıyorum. Bir lanetle gözlerini kapatıyor. Elimi yukarı doğru hareket ettirdiğimde

Şaftından aşağı inerken inliyor. Ilık suda bile vücuduma sıcaklık doluyor.

Kol başını diğer göğsüme indiriyor ve dili meme ucunun üzerinde kayarak tepe noktasının parlamasına neden oluyor. Elini diğer göğsüme götürüyor, parmağı ve başparmağıyla meme ucuna masaj yapıyor ve çimdikliyor.

Onu daha sıkı kavriyorum ve kalçaları yavaşça ileri geri hareket ediyor. Vücuduma girerken bunu yaptığı hayali aklıma geliyor ve boştaki elim başının arkasından aşağı doğru iniyor. Kirli sakalının avucuma sürtünmesi, vücudumdaki hisler korosunu daha da güçlendiriyor.

Kol meme ucumu ısıtıyor, bu sefer daha sert ve çekiştiriyor. Çıglık atıyorum. Acı verici olduğu için değil, en lezzetli şekilde olsa da, göğsümden bacaklarımın arasına doğru elektrik akımı gibi hissettirdiği için. Klitorisim şişmiş ve ilgi bekliyor ve Kol'un bunu bildiğine bahse girerim.

"Kol, ben..." Düşüncemi nasıl bitireceğimi

bilmiyorum. "Merak etme tatlım, neye ihtiyacın

olduğunu biliyorum."

Hiç uyarmadan, elleri kalçalarımın arkasını kavradı. Beni sudan çekip çıkarıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Boyu bacaklarımın arasına girdiğinde feryadım bir iniltiye dönüşüyor. Tanrım, eğer onun girişime *yakın* olması bile bu kadar iyi hissettiriyorsa, içimde olması nasıl bir duygu olurdu?

Kol'un dudakları benimkilerle buluşuyor ve göletten çıkana kadar beni öpmeyi bırakmıyor. Kendimi ona sürtünmekten alıkoymak için tek yapabildiğim bu. Klitorisim zonkluyor. Sudan birkaç adım uzaklaştığımızda Kol beni nazikçe çimlerin üzerine yatırıyor, sonra tekrar doğrulup üzerimde duruyor. Çıplak vücuduna ilk kez iyice bakıyorum.

Muhteşem. Zeytin teninin altındaki kaslardan ve vücudundaki dövmelelerden belli olan vahşi bir güzelliği var. Kendini tutuş şekli, elleri kenetli, göğsü kabarık - hepsi bir araya gelerek mükemmel bir paket oluşturuyor. Askerdeyken almış olduğunu tahmin ettiğim yara izleri bile kaba güzelliğine katkıda bulunuyor.

Gözleri beni içine çekiyor ve bakışları vücudumda gezinirken tembelce sikini okşuyor. Bakışları kalçalarımın arasındaki tepe noktasına ulaştığında eli durur.

"Siktir, tatlım, o amcığı benim için tıraş ettin mi?"

"Evet." Bunu yapmak için birkaç gün önce verdiğim kararı düşünüyorum ve beni fethetme ihtiyacı gözlerinde parladığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Tanrım." Sanki vücudumun görüntüsü çok fazlaymış gibi sikinin ucunu sıkıyor. "Seni dilimle boşaltacağım. Senin için uygun mu?"

Kol'un başının bacaklarımın arasında olduğunu düşündükçe kalçalarım titriyor. Başımı sallıyorum. Parmakları beni bu kadar kolay çözerken dilini üzerimde hissetmek nasıl bir duygu olacak?

Kol dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın yukarı kaydırarak beni ona açıyor. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Gözlerim açıldı. Ağız dediğini sanıyordum? Bunu şimdi mi yapıyoruz?

Düşüncelerimi açıkça okuyarak kıkırdıyor. "Bugün değil, ama doğum kontrolünün devreye girmesi biraz zaman alıyor. Bu amcığı aldığımda çıplak girmem gerekiyor."

Aralarındaki ısrarlı uğultuyu durdurmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum ama Kol elleriyle kalçalarımı iyice açık tutuyor.

"Depo-Provera iğnesi oluyorum. Düğünden önce başladım, yani bir tane daha yaptırmama beş ya da altı hafta kaldı."

Kol'un çenesi en başta neden doğum kontrolü yaptırdığımı hatırlatınca bir an geriliyor ama bu duyguları bir kenara bırakmış görünüyor ve çenesi gevşiyor. "Güzel."

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve viski rengi gözleri bana bakıyor. Bir gün bu görüntünün resmini yapacağım. Başkaları görsün diye değil, zihnime kazımak için.

Kol başparmaklarını kullanarak beni iyice ayırıyor, sonra da diliyle yukarıdan aşağıya doğru iyice bir sıvazlıyor. Neredeyse içten içe yanıyorum. Bu his çok fazla, yine de daha fazlası için can atıyorum.

Eğilip işe koyulduğunda boğazımdan bir inilti kopuyor. Sanki klitorisimi Fransız öpücüğü gibi hissediyorum. Ondan çıkan sesler, ona olan tahrikimi daha da artırıyor.

Bu hızla bitirmem uzun sürmeyecek.

Kol klitorisimi emiyor ve sanki havalanıyormuşum gibi hissediyorum, ama elini kalçalarımın sertçe bastırarak beni yere sabitliyor. İnliyorum, çevredekilerin beni duyup duymadığını umursamıyorum. Ellerim göğüslerimi bulup ikisini de sıkarken güneş bizi sıcacık yıkıyor. Kol bacaklarımın arasından beni izliyor ve bu çok erotik. Ateşli bakışları beni başka bir seviyeye taşıyor ve meme uçlarımı çekiştiriyorum. Meme uçlarımdan dilinin bana odaklandığı yere doğru bir elektrik akımı akıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp başımı çimlere bastırarak nefes alıyorum. Parmakları girişimi keşfederken Kol diliyle klitorisime dokunuyor. Onları içeri itmiyor ve ben daha da çaresizleşiyorum, kalçalarımı döndürüyorum, onun herhangi bir parçasını içimde hissetmeyi arzuluyorum.

Çok yaklaştım. Kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyorum - o kadar çok bastırılmış enerjiyle doluyum ki tüm malikaneyi havaya uçurabilirim.

Klitorisimi sertçe emiyor ve ben bir çığlık atarak boşalıyorum, o beni tamamen yutarken kalçalarımı yüzüne sürüyorum.

Orgazmdan çıktıktan sonra çimenlerin üzerinde gevşek bir şekilde uzanıyor, gökyüzüne ve tepemden geçen beyaz bulutlara bakıyorum.

"Dilimin üzerindeyken tadının ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerimi gökyüzünden ayırıyorum ve dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Kol hâlâ bacaklarımın arasında ama dizlerinin üzerinde, sikini yumrukluyor.

"Bu bakir amcığın her yerine boşalmama izin verecek misin,

tatlım?" Onun sözleriyle içim sıkıştı. "Evet, evet."

Aslan dövmeli kolu sertleşmiş sikinin üzerinde kabaca sarsılıyor. İzliyorum, hareketlerini inceliyorum, böylece bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda hareketlerini kopyalayabilir ve onu kendini götürdüğü yere götürebilirim.

"Taşaklarımla oyna."

Yarı oturur şekilde hareket ediyorum, bir elimle arkama yaslanıp diğer elimle uzanıyorum. Taşaklarının ağırlığı avuçlarımda duruyor ve bir iniltiyle başını arkaya yatırıp kendini sarsmaya devam ediyor.

Tepkisini gördüğüm için biraz daha cesur hissederek taşaklarını okşuyorum, elimde gezdiriyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Siktir! Eminim içine girip içini boyamam için sabırsızlanıyorsundur."

"Kol..." Taşaklarını daha çok sıkıyorum.

Boynundaki kordonlar geriliyor ve döllerı karnımın alt kısmına ve tümseğimin tepesine fişkırırken kükrüyor. Bu adamın benim yüzümden böylesine parçalanmasını izlemek -daha önce hiç hissetmediğim bir güç duygusu üzerime çöküyor.

Artık nasıl bir his olduğunu bildiğim için daha fazlasını istiyorum.

Kol kendini tenime bırakıyor, yanımda sırtüstü yığılmadan önce her bir zerresinin dışarı çıktığından emin oluyor. Bir kolunu başının üzerine, diğerini karnının üzerine koyarak nefesini tutarken gökyüzüne bakıyor. Sonunda gömleğini çıkarıp karnımı temizledikten sonra bir kenara atıyor ve tekrar yanıma uzanıyor.

Kol pek sarılacak birine benzemiyor ama şansımı deneyip yan dönüyorum, bacaklarımı bacaklarının üzerine getirip yanağımı göğsüne yaslıyorum. Önce hareketsiz kaldı ama sonra rahatladı. Kolunu bana dolamıyor ama bu da bir ilerleme sanırım.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Derin kahkahası göğsünde yankılanarak kulağıma ulaşıyor. "Bir canavar yarattım."

Parmak uçlarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, onunla yaşadığım bu yakınlık hissinden neredeyse az önce yaptığımız şey kadar zevk alıyorum. "Belki de ben bir nemfomanım ve şimdiye kadar bunu bilmiyordum."

Yine kıkırdıyor. "Hala bakırsın."

"Doğru. Ama isteseydik bunu hemen şimdi düzeltebilirdik."

Sessiz. Muhtemelen düşünüyor, çünkü Kol acele karar vermez. "Sanırım bir gün için yeterince şey yaptık."

Sözleri canımı yakıyor ama elini karnına götürüp benimkini örtüyor. Bir iki dakika sessizce yatıyoruz ve yakındaki ağaçlarda cıvıldaayan kuşları dinlerken zihnim dolaşıyor - az önce ne yaptığımıza, bundan sonra ne yapacağımızı umduğuma, Kol'un beni labirentin önünde bulduğu zamana.

Aramızdaki bu nadir anı mahvetmek istemiyorum ama benimle labirente girmek isteyip istemediğini sorduğumda gözlerindeki panik ve acı şimdi aklımın en ön sıralarında.

"Kol, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Seni ne zaman becereceğimi bilmek ister misin?" Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ve bir an için belki de ona sormamam gerektiğini düşünüyorum.

Ama bilmek istiyorum. İhtiyacı varsa onu rahatlatmak istiyorum. Emin değilim ama pek çok insana açıldığı hissine kapılmıyorum. "Benimle labirente gelmeni istediğimde neden bu kadar üzüldün?"

Elini benimkinden çekti.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Ben sadece... elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Sadece dinleyerek bile olsa."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki beni itip malikâneye dalacağından korkuyorum.

"Babam ve onun yaptıkları yüzünden."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Gözleri acı ve kederle bulutlanmıştı.

"O ne yaptı?" Fısıldıyorum.

Kolunu başının üzerinden indiriyor ve beni nazikçe olduğum pozisyona geri itiyor, böylece yanağım göğsüne bastırılıyor ve yüzünü göremiyorum. Ancak o zaman devam ediyor.

"Babam piçin tekiydi. Ve bu en hafif deyiimiyle. Karısı ve çocukları söz konusu olduğunda bile anlaşmazlıkları yumruklarıyla çözerdi."

Konuşmayı kesmesinden korktuğum için kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum.

"Büyük bir şey olmasına bile gerek yoktu. Yemek masasında yanlışlıkla içkinizi dökmeniz bazen onu kızdırmak için yeterli olabiliyordu. Ne zaman başladığını, kaç yaşında olduğumu net olarak hatırlamıyorum. Sanki hep böyleymiş gibi geliyor. Onun babası olarak büyümek, ip üzerinde yürümek gibiydi ve ne zaman yanlış bir adım atacağınızı asla bilemezsiniz, ama atarsanız sıranın size gelebileceğini de bilirdiniz."

Sesli bir şekilde nefes verir ve avucuyla yüzünü ovar.

"Şu labirent olayı..." Kulağımı göğsüne dayamışken sertçe yutkunduğunu duyuyorum. "Onu gerçekten kızdırdığımda, gecenin karanlığında beni labirentin ortasına sürüklerdi. Ortada küçük bir avlu var. Beni orada tek başıma bırakırdı. Bunu ilk yaptığında o kadar korkmuştum ki pijamalarım işemişti."

Etrafına doladığım kolumla onu sıkıyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"İlk seferinde beş, belki de altı yaşlarındaydım."

Gözlerimdeki yaşların düşmesini engellemeye çalışıyorum. Ve bir zamanlar Kol'u babasının ölümüyle bir ilgisi olduğu için yargıladığımı düşünüyorum. Belki de vardı. Belki de yoktu. Babasının nasıl bir canavar olduğunu bildiğim için şu anda umurumda değil. Öldüğü için mutluyum. Yoksa onu kendim öldürebilirdim.

"Her zaman çok fazla gururlu olduğumu düşünürdü ve bu gururun ortaya çıkması onu kızdırırdı. Belki de haklıydı. Eminim seni kaçırmak için ülkenin öbür ucuna uçmamın bir nedeni de gururdur." Gülüyor ama içinde mizah yok. "Komik, annemin bende en çok sevdiğini söylediği şeylerden biri gururumdu ve onun en nefret ettiği şey de buydu. Sanırım bu, neden bu kadar boktan bir evlilikleri olduğunun iyi bir göstergesi."

"Kol-"

"Her neyse, işte bu yüzden her yıl bu yıldönümü geldiğinde dördümüz de boktan bir ruh hali içinde oluyoruz. Hepimiz öldüğü için mutluyuz ama bu geçmişimizden bir sürü şeyi canlandırıyor. Asher ve Anabelle birkaç ay önce labirentte evlendiler ve onlara bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim. Gerekirse orada bir saat geçirebileceğimi söyledim. Ama o gün gelip çatığında, içeri girecek kadar kendime gelebilmek için kafayı buldum."

Tekrar dirseğimin üzerine kalktım ve onu içeri aldım.

"Bana öyle bakmaya cüret etme." Gözlerini kısar. "Ne gibi?"

"Bana acıma." Yerden kalkıyor ve çimlerin üzerine atılmış kıyafetlerinin yanına gidiyor.

İç çekerek ben de ayağa kalktım. "Sana acımıyorum Kol. Sana acımadan da yaşadıkların için kötü hissedebilirim." Külotumu giyiyorum, sonra aşağı uzanıp sütyenimi alıyorum. "Hiçbir çocuk senin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı."

"Belki de hak etmişimdir." Şortunu beline kadar çekiyor, sonra ellerini kalçalarına koyup yere bakıyor.

Sütyenimi sıkıp ona doğru yürüdüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kimse bunu hak etmiyor, beni duyuyor musun? Hiç kimse."

Bakışlarımla buluşuyor. Acı hâlâ orada olsa da, yüzeyin altında anlayış gibi bir şey gizleniyor. "Sanırım ikimiz de büyürken hak ettiğimizi alamadık."

Onun bu yorumu, kalbimin tam ortasına saplanan bir ok gibi beni derinden etkiledi.

ChapTer

TWenTY-One

RAPSODY

Kol bizi ahırlara götürecek patıkaya yönlendiriyor. Gün kapalı ve koyu gri bulutlar geçip gidiyor. Hava hala oldukça sıcak olsa da, Batı Yakası'nda bir yaz gününden çok geç bir sonbahar günü gibi hissettiriyor.

Güneye.

"Şimdiye kadar ahırlara inmediğine şaşırdım," diyor Kol.

"Tek başıma gelmek istemedim. Daha önce hiç at kadar büyük bir hayvanın etrafında bulunmamıştım."

Kol kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bazen seni benden çalmadan önce ne kadar korunaklı olduğunu unutuyorum." Elimi tutuyor.

Kalbim sinek kuşu kanatları gibi çırpınıyor. Kol'un bana babasının ona yaptıklarını anlattığı gölet kenarındaki günümüzden bu yana, sanki bir köşeyi dönmüşüz gibi hissediyorum. Umarım haklıyım.

"Sen ve Alistair hiç çıkmadınız mı?"

Sesi gergin olsa da sormasına şaşırdım. Ne zaman eski nişanlımla ilgili bir şey gündeme gelse Kol sinirleniyor.

Bu da bana Alistair'i arayıp özür dilemem gerektiğini hatırlattı.

"Pek sayılmaz. Başlarda sadece kilise ayininden önce ve sonra sohbet ediyorduk. Sonra evden çıkmak için hafta boyunca daha fazla grup toplantısına katılmaya başladım ve o da toplantılara gelmeye başladı."

"Annen seninle kiliseye gelmedi mi?"

Atların uyuduğu ve yemek yediği bir yerden çok pahalı bir evin dış cephesine benzeyen ahırlar uzaktan görünüyor.

"Hayır, hiç gelmedi. Kibarlık olsun diye onu davet ettim ve ilk gitmek istediğimde benimle gelmesini teklif ettim ama asla gelmedi. Nedenini bilmiyorum." Yüzünde düşünceli bir ifade olan Kol'a bakıyorum.

"Peki sen ve Alistair ne yaptınız?"

"Zamanımızın çoğu kilisede geçiyordu. Annemi kiliseden sonra onunla yemeğe çıkmama izin vermesi için ikna etmem aylarımı aldı. Sonunda kabul ettiğinde kimse benim kadar şaşırmadı. Zorlamaya devam ettim, sanırım bu işin peşini bırakmayacağımı anlamıştı."

Kelimeler ağzımdan çıktığında, Kol hakkında benimle yüzleştiğinde de aynı şeyi yapabileceğimi fark ettim. Bana söylediği her şey için bir açıklaması olup olmadığını görmek için onu tekrar görmeme izin vermesi için yalvarıp yakarabilirdim. Neden yapmadığımı biliyorum... belki onun da anlamasının zamanı gelmiştir.

"Kol, bilmen gereken bir şey var."

Ellerimizi birleştirerek bizi durduruyor. Alnı kırış kırış ve ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyorum. "Ne?"

"Annemin bana söylediklerinin beni bu kadar etkilemesinin nedeni..." Alt dudağımı kemiriyorum.

Elimi sıktı. "Sadece söyle bana."

"Annemin dışarıda randevulaştığı bir adam tarafından tecavüze uğradığı gece hamile kalmışım."

Gözlerinde bembeyaz bir öfke yanıyor. "Nasıl öğrendin?"

İç çekiyorum. İyi bir günde bundan bahsetmekten nefret ediyorum, ama annemden saklandığım bir zamanda, beni ne kadar sevdiğini, bana sahip olmak için ne kadar duygusal çalkantı yaşadığını hatırlatıyor...

"Küçükken bir keresinde meraklı biriydim ve tüm fotoğraf albümlerini karıştırmıştım. Annemin hamileyken, benim de bebekken çekilmiş hiçbir fotoğrafımın olmadığını fark ettim. Anneme sorduğumda üzöldü ve bir daha asla sormamamı söyledi. Ama ben ben olduğum için bu işin peşini bırakmadım ve sonunda gerçeği itiraf etti. Gebe kaldığım gerçeğini kabullenmekte o kadar zorlanmış ki, ben biraz daha büyüyene kadar fotoğraf çekmeye dayanamamış."

Kol elimi bırakıp bir adım öne çıkıyor ve ılık esintiyle örgümden kurtulan saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Özür dilerim, tatlım. Bununla başa çıkmak zor olmalı."

Başımı sallıyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor. "Hayatım boyunca erkeklerin ne kadar vahşi, bencil ve yalancı olduklarını bilerek ve duyarak büyüdüm. Ben de bu gerçeğin bir yan ürünüydüm." Bedenlerimizin arasına bakıyorum. "Annem bana seninle ilgili tüm o makaleleri gösterdiğinde ve gerçekte kim olduğunu açıkladığında... Bilmiyorum. Sanki haklıymış gibi hissettim. O haklıydı ve ben de onun başından beri haklı olduğu saf, korunaklı küçük kızdım. Kendi yargılarıma güvenmiyordum."

Kol parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Dünyaya kim olduğumu sana en başından söylemeliydim. Yalan söyleyerek onu haklı çıkaran bendim."

"Korkup kaçmadan önce seninle konuşmalıydım. Seni incittiğim için özür dilerim."

Gözlerinde anlamlandıramayacağım kadar hızlı bir şey parlıyor ve çekilmeden önce dudaklarıma yavaş bir öpücük konduruyor. "Ben de üzgünüm."

Bunu içimden atmak çok iyi hissettiriyor. Artık bildiği için daha iyi hissediyorum ve biliyorum ki kendi geçmişiyle beni bu yüzden yargılamayacaktır.

"Gerçek bir ata ilk kez bakmaya hazır mısın?" diye soruyor.

Ortamı yumuşatma çabasını takdir ediyorum. "Deh!"

Kıkırdıyor ve yola devam etmeden önce ellerimizi tekrar birleştiriyor.

Ahırlara ulaşır içeri girdiğimizde içeride çalışan birkaç kişi var ama hemen dışarıda yapacak başka bir şey buluyorlar. Bina hayal ettiğimden çok daha geniş. Çoğunlukla ahşaptan inşa edilmiş dev bir A-çerçeve bina ve A'nın ucundan aşağıya doğru uzanan, eğer bugün çok fazla varsa, güneşin içeri girmesini sağlayan tavan pencereleri var. Beklediğimden çok daha temiz ve birkaç at ahırlarından başlarını çıkarıyor. İçlerinden biri tüm dikkatimi çekti.

"Vay canına. Kim bu?" Neredeyse parıldayan bir kürkü olan siyah ata çekilmekten kendimi alamıyorum.

Kol arkamdan yaklaştı. "Bu Asher'ın atı, Poe."

At kocaman, beklediğimden çok daha büyük ve başını kaldırıp indirdiğinde Kol'un göğsüne doğru geri adım atıyorum.

"O küçük bir pislik. Fırtına gecesini kaçtı. Jack ve diğer seyislerin onu geri getirmesi iki gün sürdü."

Kıkırdıyorum ve siyah güzele bakıyorum. Gözlerinin eğlenceyle parladığına yemin edebilirim. "Ona... dokunabilir miyim? Yani, sorun olur mu?"

"Elbette."

"Neresine dokunmalıyım?" İyi bir ata benziyor ama o kadar büyük ki korkutucu.

Kol kabine doğru yürür. "Buraya gel." Geldiğimde beni önüne oturtuyor ve Poe'nun boynunu okşuyor. "Sadece bunu yap. Sadece saçlarının yönüne doğru git. Hazır mısın?"

Başımı sallayıp devin boynuna uzanıyorum.

"Sakın korkmayın. O senin enerjini okuyabilir," diyor Kol.

Derin bir nefes alıyorum ve onu okşuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Poe dokunuşumla rahatlıyor gibi görünüyor. Başımı çeviriyorum ve Kol'a gülümsüyorum. "Sanırım hoşuna gitti."

"Hangi erkek ellerini vücudunda gezdirmenden hoşlanmaz ki?" Kıcımlı sıkıyor ve Poe'nun ciyaklamasına neden olacak şekilde inliyorum.

Poe'dan sonra Kol beni diğer atlarla tanıştırmak için ahırın geri kalanında gezdiriyor. Hepsi de kendi tarzlarında çok güzeller.

"Bir tur atmak ister misin?" diye soruyor bir süre sonra.

Gözlerim büyüdü. "Belki başka bir gün. Sanırım bugün içimde sadece bir merhaba demek var."

Onlardan birinin arkasına oturma fikri beni korkutuyor ama bunu yapmak istiyorum. Bir gün. Sevecek miyim yoksa nefret mi edeceğim görmek istiyorum. Tüm zaman boyunca korkacak mıyım yoksa sinirlerimi kontrol altına alabilecek miyim?

"Bugünlük bu kadar ilk yeter mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Bana ilklerimi göstermek istiyorsun, değil mi?" Gülümsüyorum.

"Bunu şimdiye kadar bildiğini sanıyordum, Rapsody. Tüm ilklerini istiyorum."

Bakışlarını tutuyorum ve kalbim duygularla kabarıyor. Son zamanlarda Kol'la birlikte olmak daha önce birbirimize aşık olduğumuz zamanlardaki gibi hissettiriyor, ama bir şekilde daha da derin. Ama tüm ilklerimi istediğini söylemesine sevindim çünkü bu onunla bugün ne istediğimi konuşmamı kolaylaştıracak.

"O kafandan neler geçiyor?" Şakağıma, artık iyileşmiş olan kesiğimin olduğu yerin hemen altına dokunuyor.

Ona doğru adım atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Benim de istediğim tam olarak bu. Benim ilklerimi yaşamayı. Aslında... Beni yatağa götürmeni istiyorum. Senin olmanı istiyorum, Kol."

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Kol'la olan bu buluşmanın bir yere varıp varmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Sormaya çok korkuyorum. Ama ondan başkası bekâretimi alırsa pişman olacağımı biliyorum. Bu gerçek ruhuma işlemiş durumda.

Sırtımdan aşağı sarkan kalın saç örgümü şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Oraya varıyoruz."

"Ben ciddiym, Kol. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Gülümsemesi soluyor. "Eğer durum gerçekten böyleyse, bilmen gereken bir şey var." Sesinin tonundan ciddi olduğu anlaşılıyor.

"Okaaaay, korkmalı mıyım?"

Bana cevap vermek yerine kollarımı boynundan çözüyor ve beni ahırdan dışarı çekiyor. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüyoruz, ta ki sanki yüzyıllardır arazideymiş gibi görünen büyük bir ağacın yanına gelene kadar. Kol, manzara yoğun bulutların gölgeleriyle yıkanmış olsa da güneşten kaçmak istercesine ağacın altına oturuyor.

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum karşıma oturduğunda.

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimsenin duymadığından emin olmam gerekiyordu." "Hâlâ korkuyorum." Beni bilgilendirmesini beklerken alt dudağımı çiğniyorum.

"Sana neler olduğunu anlatmadığım o Cumartesi gecesi gördüklerinle ilgili."

Rahat bir nefes alsam mı, almasam mı bilemiyorum. Ama sadece konuşmamızın konusunu bilmek bile endişelerimin bir kısmını hafifletiyor. "Pekâlâ."

"Bu konuda açık sözlü olacağım. Başka bir yol bilmiyorum ama sana söylediklerimi başka kimseyle paylaşamazsın. Asla. Anladın mı?"

Adam ciddi. Yaparsam sonuçlarının ne olacağını sormama gerek yok. Korkunç olacağı benim için çok açık.

Başımı salladım. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Kardeşlerim ve ben malikânenin bodrumunda Ritüel Odası adında bir seks kulübü işletiyoruz. Dünyanın yüzde birlik kesiminin bulunduğu bir yer sayılır ve ayda bir Cumartesi günleri düzenlenir. Maskeli olanları gördünüz. Bazı misafirlerimiz. Kulüp babam tarafından başlatıldı ve o öldükten sonra biz devam ettirdik çünkü bize diğer varlıklı aileler hakkında koz ve bilgi veriyor ki bu da kullanmamız gerektiğinde asla kötü bir şey değildir."

Ben de bunun beni götürmeye utandığı bir kostüm partisi olduğunu sanıyordum. Bu tamamen başka bir seviye. Sersemlemiş bir şekilde oturmuş, ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

Az önce söyledi. Ben bilgileri sıralarken ve ne söyleyeceğime karar verirken sessizce beni izliyor.

Aklımın Kol'un bir seks kulübüne üye olduğu gerçeğine takılmasına şaşırılmamalıyım. Kol o kulüpte diğer kadınlarla seks yapıyor, değil mi? Onu gördüğüm gece.

"Sen... kulüpte seks yapıyor musun?"

Gözlerime bakıyor ve başka tarafa bakmıyor. "Evet."

"Doğru, tabii ki biliyorsun. Yani, kendine bir bak." Midem kendi kendine dönerken onu işaret ediyorum. "Yani seni gördüğüm gece, sen..."

Kıskançlık göğsümde bir canavar gibi öfkeleniyor, dışarı çıkmak için pençeliyor. Ona saldırıp tokatlamak, onu yere itip göğsüne vurmak istiyorum ama buna hakkım yok.

Elime uzanıyor ama ben çekiyorum. Kol kaşlarını çatarak tekrar bakışlarımı karşılıyor. "O gece hiçbir şey yapmadım. Denedim. Yapmak istedim, sadece bana hâlâ sahip olmadığını kendime kanıtlamak için bile olsa, ama yapamadım. Her yıl yapılan bir tören var ve genellikle töreni ben yönetiyorum ama bu yıl..." Sanki kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. "Yapamadım işte. Sid benim yerime devraldı."

Bu bilgiyle midem yatışıyor ve biraz daha net düşünebiliyorum. "Herkesin maskesi vardı. Neden?"

"Her renk maske farklı bir şeyi ifade eder. Beyaz bir izleyici, kırmızı bir garson ve siyah bir yapıcıdır."

"Ama senin elindeki maske ve Sid'in maskesi altındı."

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Biz özeliz. Biz kurucularız."

Tüm bilgileri bir araya getirerek başımı sallıyorum. "Gözetmen olayını anladım ama garson ve iş yapan ne anlama geliyor?"

"Kırmızı maskeli insanlar o gece ne yapacaklarına henüz karar vermediler. Bu, önlerine çıkacak fırsatlara bağlı. Herkes kırmızı maskeli birine bir şey önerebilir ve onlar da k a t ı l m a y a karar verebilir,

Belki de değildir. Siyah maskeli insanlar her şeye hazırdır. Her şey için onların rızasını almak zorunda değilsiniz. İnsanların onlara istedikleri her şeyi yapmasını istiyorlar. Bu onları azdıran şeyin bir parçası."

"Peki sen hangisisin?" Nefesimi tutup cevap vermesini bekliyorum. Daha seks bile yapmadım. Kendimi ne olarak sınıflandıracağımı bilmiyorum. Şu anda kendi ligimin çok dışındayım.

Başını öne eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Altın bir maskeniz var. Genellikle beyaz mı, kırmızı mı yoksa siyah mı bir ruh hali içindesiniz?"

"Kulüpteyken ne yapmaktan hoşlandığımı soruyorsanız, çok basit. Herkesin önünde sevişmeyi seviyorum. Gösteri yapan kişi ben olmak istiyorum. Ben bir teşhirciyim."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Kol'u tanıdığım kadarıyla, ilgi odağı olmak isteyeceğini düşünmezdim, ama belki de bu yönünü keşfederken kendini rahat hissettiği tek yer orasıdır.

İnsanlar izlerken Kol'un başka kadınlarla seks yaptığı görüntülerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu neredeyse imkansız. Şimdi başka bir şeyi nasıl düşünebilirim ki?

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Anlattığına sevindim ama sanırım bunun bekâretimi almanı istememle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sorduğun adamı tanıyor olmalısın, işte bu yüzden."

Garip, berbat bir şekilde, bunu tatlı buluyorum. Tanrım, bana ne oluyor da böyle düşünüyorum?

Başım öne eğiliyor ve parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum, sonra onları çıkarıp muhtemelen örgümü dağıtıyorum. "Yani bekâretimi aldıktan sonra bile ayda bir kez kulüpte başka kadınlarla yatacağını bilmemi istediğin için bana söylüyorsun, öyle mi?" Midem bulanıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, sana söylüyorum çünkü kulüpte bana katılmanı istiyorum."

Lanet olsun. Deneyimler yaşamak istiyorum, ama o benden ne istediğinin farkında mı?

ÇAPTER TWEnTY-TWO

KOL

Rapsody'nin gözleri açılıyor, gözlerinin yeşili altımızdaki çimenlerle eşleşiyor. Tüm bu konuşma boyunca en çok şaşırmış görüldüğü an bu oldu.

Başından beri onu oraya götürmek planımın bir parçası olsa bile, bugün ona kulüpten bahsedeceğim gün olacağını bilmiyordum. Hiçbir şey bir kulüpte seks yapmak kadar ahlaksız ve mahvolmuş olamaz.

Ama bekâret konusunu açtığımda, Tanrı bilir neden ertelediğim bir şey... bu bir yalan. Nedenini çok iyi biliyorum. Çünkü bir intikam planının parçası olarak onun bekaretini alma fikri beni en kötü insan gibi hissettiriyor. Yaptığım onca şeyden sonra bu çok şey ifade ediyor.

Ama onun kulüpten haberi olmadan ve içimdeki berbat bir parçanın onu orada benimle birlikte istediğini bilmeden bunu yapamayacağımı biliyordum. Eğer niyetim konusunda ona karşı dürüst olamıyorsam, en azından bu konuda ona karşı dürüst olabilirim.

Bugünlerde niyetim konusunda kendime bile dürüst olamıyorum. Aklımın nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" Rapsody'nin yumuşak sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Ben istiyorum. Başka kimseyi beceremeyeceğim çok açık, bu yüzden seni yanımda istiyorum. Sana bir ilki daha göstermek istiyorum."

Elini kaldırıyor. "Açık olmak gerekirse, bir grup yabancınn önünde bekaretimi sana kaybetmemi istiyorsun."

Kahretsin. Bunu daha iyi açıklamalıydım. Düşüncelerim kafamın içinde bir kargaşa.

Gergin miyim lan ben? Tanrım. Geri dönmeme ihtimalimin yüksek olduğu görevlerde bulundum ve hiç bu kadar endişeli hissetmemiştim.

"Hayır, sorduğum şey bu değil. Kulübe girmek isteyen herkesin geçmesi gereken bir kabul töreni var. Bundan kaçış yok ve bu herkesin korunması için."

"Kabul töreni nedir?"

"Herkesin önünde ne istersem yapmak zorundasın. Maske yok. Videoya kaydedilir ve kaset kardeşlerimle bana ait olur. Birinin Ritüel Odası'nda olup bitenler hakkında konuşmak istemesi durumunda koz olarak saklanır."

"Yani bekaretimi herkesin önünde kaybetmemi istiyorsun, sadece maskesiz." Rapsody skandala uğramış gibi bile görünmüyor. Neden skandala uğramış gibi görünmüyor?

Elimi tıraşlı kafamın üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, başka bir şey düşünürdüm. Başkalarının önünde olmayı seviyorum ama onların bunu görmesini istemem."

Umurumda olması bile beni rahatsız ediyor. Ben kimim ki? Bir ay önce, herkesin önünde onun masumiyetini sikip atardım ve bekaretini seyirci önünde kaybettiğine pişman olmasını zerre kadar umursamazdım.

"Oh, anlıyorum." Sesinde hayal kırıklığı mı var?

"Bana şu anda bir cevap vermek zorunda değilsiniz, ancak karar vermek için fazla zamanınız olmayacak. Bir sonraki toplantı bu hafta sonu."

Bana yaklaşıyor ve armut-vanilya kokusu etrafımı sarıyor. "Bunu dűřünmek için zamana ihtiyacım yok."

"Rapsodi..."

Daha da yaklaşıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni geriye doğru yatmaya zorlayacak şekilde itiyor. Sonra kucağıma oturmak için űzerime doğru hareket ediyor. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedince aletim seğiriyor.

"Cevabımı zaten biliyorum. Evet." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ama űpücűęű derinleřtirmeye çalıřtıęında onu omuzlarından tutarak geri itiyorum.

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin."

Dudağını ısırarak bařını sallıyor. "Eminim. Macera istiyorum. Bu, yařayabileceęim en bűyűk macera gibi görünűyor."

Zűmrűt bakıřlarını tutuyorum, herhangi bir isteksizlik belirtisi arıyorum ve bulamıyorum. "Tamam o zaman. Bu bir randevu."

Hiç vakit kaybetmeden elimi bařının arkasına geçirip onu dudaklarıma doęru sűrűklűyorum.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kardeřlerim ve Anabelle ile Asher'ın evindeki ofisinde buluřuyoruz. Herkesin gűzű devasa řűminenin yanında, ellerim kalalarımda, kanepede ve sandalyelerde oturdukları yere bakarken bana yapıřmıř durumda.

Asher, Patek Phillippe marka saatine bakarak, "Yirmi dakika içinde denizařırı bir telefon gűrűřmem var," diyor. "řu iře devam edebilir miyiz?"

Anabelle, bu pislizi yatıřtırabilecek tek kiři, elini onun dizine gűtűrűyor, sanki ona sakin olmasını sűylűyor. Adam onun elini tutup dudaklarına gűtűrűyor ve parmak eklemlerini űpűyor.

Neden onu gűrdűęűmdede gűęsűmdede bir his oluřuyor? űzlem gibi bir řey hissediyorum, ki bu çok saçma.

"Evet, kardeşim. Ne oldu? Rapsodi sonunda seni uçuruma mı yolladı? Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Sid sinsi bir sırıtışla söylüyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Nero hiçbir şey söylemiyor. Dağınık ve gözlerinin altında torbalar var.

Nero'ya doğru başımı sallıyorum. "Neyin var senin? Yeni mi geldin?"

"Benim için endişelenme. Sen işine bak artık."

Asher ve Anabelle endişeli bir bakış paylaşırlar.

Yine de endişelenecek bir şey yok. Rapsody beni terk ettikten sonra kendime umursamadığımı kanıtlamak için alemlere ve sikiş festivallerine gittim. Nero da muhtemelen aynısını yapıyordur.

"Tamam. Cumartesi günü Rapsodi'yi Ritüel Odası'na kabul edeceğim."

Anabelle'in nefesi kesilir.

Asher ters
ters bakıyor.

Sid kıkırdar.

Ve Nero ayağa kalkıp, "İyi. Her neyse," der ve odadan çıkar. "Onu başlatamazsın," diyor Asher.

Bunun onunla tartışmak zorunda kalacağım bir konu olabileceğini düşünmüştüm, o yüzden şaşırmadım. "İzin istiyormuşum gibi mi geldi?"

"Öyle olup olmamanız umurumda değil. Biz herkesi üyeliğe kabul etmeyiz, bunu biliyorsun. Üyeliğimiz söz konusu olduğunda fantezi uçuşları hoş görülmez."

Alay ediyorum ve Anabelle'i işaret ediyorum. "Anabelle bir hayal ürünü değilse neydi?"

Ayı dövmeli el Asher'ın kalçasını yumrukluyor. "O bundan daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun."

"Ama o zaman bunu bilmiyordunuz."

Asher başını eğiyor. "Son duyduğumda planın Rapsody'yi baştan çıkarıp mahvetmek ve sonra da onu göndermekti."

Nero'nun az önce çıkıp gittiği kapıya bakıyorum, koca ağzını açtığını biliyorum.

Anabelle'in ağzı açık kalıyor ve Asher ile benim aramda gidip geliyor. Belli ki bunu ilk kez duyuyor.

"İşler değişti," diyorum.

Öyle mi? Kendimi bile tam olarak tanımıyorum. Tek bildiğim son zamanlarda intikamın aklımın bir köşesinde olmadığı ve kendimi o kadar da önemli hissetmediğim.

"Anlat," diyor Sid boktan bir sırıtışla. Yumruğumla silmek istediğim bir sırıtış.

"Bilmeniz gereken tek şey, onu her konuda hazırladığım ve orada olacağı. Hikayenin sonu."

Asher koltuktan kalkıp yanıma geldi. "Eğer bundan birine bahsederse..."

O cümleyi bitirmek zorunda değil. Ne anlama geldiğini biliyorum. Tıpkı bunu yapmasını istediği kişinin muhtemelen ben olacağımı bildiğim gibi.

Başımı salladım. "Sorun olmayacak."

Çok emin değilmiş gibi görünüyor ama "İyi. Çizgiyi aşarsa sonuçlarını bildiği sürece katılabilir."

İçim burkuluyor, çünkü sonuçlarının benim için ondan daha korkunç olacağından oldukça eminim.

CHapTer

TWenTY-THree

RAPSODY

I seks kulübüne kabul edilme gecesi ve evet dediğimde karnımdaki heyecan, sinir ve mide bulantısına dönüştü.

Kararımdan pişman değilim. Sadece Kol'un herkesin önünde ne yapacağını ve doğru tepkiyi verip vermeyeceğimi ya da her şeyi berbat edip onu utandırıp utandırmayacağımı merak ediyorum.

Benim için bıraktığı kıyafeti giyiyorum; dantel bir sütyen ve külottan oluşan soluk mor bir iç çamaşırı takımı ile belime oturan ve uyluğumun ortasında duran jartiyerlere bağlanan ince elastik bir kemer. Sütyenin ve kemerin üst kısmında dantelin rengine uygun küçük çiçekler var.

Bana kıyafet alacağını söylediğinde aklıma grometli deri ya da parlak kırmızı danteller gelmişti ama bu çok hoş, tatlı ve masum. Muhtemelen bu yüzden bunu seçti.

Saçlarımı düzleştirip yüksek bir at kuyruğu yapıyorum ve Kol'un istediği gibi örüyorum. Her zaman olduğu gibi başıma ağır geliyor ve rahatsızlığı hafifletmek için boynumu iki yana doğru uzatıyorum. Son zamanlarda saçlarımı kestirmeyi düşünüyordum. Her zaman belime kadar uzattım çünkü annem en çok bunu seviyordu ama

çok fazla bakım gerektiriyor. Belki farklı bir şey denemek isterim diye düşünüyorum.

Annemin düşüncesi, henüz ona ulaşamadığım için suçluluk duygusuyla ruh halimi aşağı çekme tehdidinde bulunuyor, ama bunu bir kenara itiyorum. Bu gece onu düşünmeyeceğim.

Banyodan çıkarken yatak odamın kapısı çalınıyor. Bir dakika sonra Kol adımlarını atarak içeri girdi. Kollarım kendimi örtmek için geriliyor ama Kol'un gözlerindeki bakış beni durduruyor. Gözlerinde canlı bir açlık var. Bana karşı bir açlık. Bu yüzden kendimi ondan saklanmamaya zorluyorum.

Bana doğru adım atıyor. "Olağanüstü görünüyorsun." Bakışları bir okşayış gibi bedenimi tarıyor.

"Teşekkür ederim. Görünüyorsun..." Çıplak göğsüne ve beyaz keten pantolonuna bakıyorum. "Farklı."

Gülüyor ve ben gözlerinin kenarlarındaki kırıışıklığa ve çenesinin açısını değiştirmesine hayran kalıyorum. Bu yeterince sık gördüğüm bir şey değil.

Kol kendine bakıyor. "Bu gecenin teması yaz gündönümü. Ben de bunu buldum." Omuz silkiyor.

"Bir tema mı var?"

"Her zaman bir tema vardır." Sanki kardeşleriyle tema konusunda kavga etmiş ve tartışmayı kaybetmiş gibi gözlerini deviriyor. "Bu senin için."

Bana kolunun üzerinde duran beyaz bir bornoz uzatıyor. Cübbeyi giyiyorum ve maskesinin cübbenin altına gizlendiğini, kolunun kıvrımından sarktığını fark ediyorum. Bu gece maskesiz olacak tek kişinin ben olduğumu düşününce göğsüm sıkışıyor.

"Alabilir miyim?" Maskesini işaret ediyorum.

Kolundan çıkarıp bana uzattı. Tahmin ettiğimden daha ağır ve kolundaki aslan dövmesine benziyor. Burnunun üzerinden aşağı doğru iniyor olmalı çünkü üst iki köpek dişi bile var.

Sid'in taktığı maskeyi hatırlıyorum, boynundaki kurt dövmesi gibi bir kurt maskesiydi. Acaba Asher'ınki de elinde gördüğüm ayı dövmesi gibi bir ayı mı? Bu da beni Nero hakkında meraklandırıyor.

Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettiğimde göğsüm daha da sıkışıyor. "Kardeşlerin de orada olacak. Anabelle?"

Başını salladı. "Evet."

Yüzümden kan akıyor ve nefes borum sıkışıyor. Kalbim çarparken hava almak için mücadele ediyorum. Paniklediğim ve panik atak geçireceğimin ilk işaretleri.

Kol beni göğsüne çekiyor ve sırtımı okşuyor. "Biliyorum sana garip gelebilir ama öyle değil, yemin ederim. Asher ve Anabelle artık kendi özel odalarına gidecekler. Eğer işimi doğru yaparsam, benden ve sana verdiğim zevkten başka kimseyi düşünmeyeceksin."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum ama bunu tuhaf olmaktan çıkarabileceğimden emin değilim.

"Geri çekilebilirsin. Bu yapmak zorunda olduğun bir şey değil," diyor Kol yumuşak bir sesle.

Boğazım bir sonraki nefesimde biraz açılıyor ve bir sonrakinde biraz daha açılıyor, sonunda tekrar normal nefes alabiliyorum. Kendimi geri çekiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben iyiyim. Bunu yapmak istiyorum. Sadece onların orada olacağını düşünmemiştim, hepsi bu."

Görmeyi çok sevdiğim o gururlu bakışıyla gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Gidelim o zaman."

Biz loş malikânede ilerlerken güneş batalı çok olmuş, aplikler duvarlarda titriyor.

Kol bizi büyük ahşap bir kapıya götürüyor ve pantolonunun cebinden bir iskelet anahtar çıkararak kapıyı açıyor. Önümde, dibi karanlık olan uzun bir merdiven boşluğu var. Taş merdivenlerin yanındaki duvarda birkaç fener var ama aşağıyı görmek için yeterli değil.

Beni merdivenlerden aşağı yönlendiriyor. Aşağıya indiğimizde bornozumu oradaki bir kancaya asıyor. Çok sayıda kapısı olan uzun bir koridorun sonunda müzik çalıyor. Sanırım nereye çıktıklarını öğreneceğim.

Tekrar hareket etmeden önce Kol maskesini takıyor ve bana bakıyor. Sonuç tutuklayıcı. O hala Kol, ama bir şekilde değil. Aslında bana, beni düğünümde çalmak için kiliseye gelen adamı hatırlatıyor. Görünüşü, kendini tutuş şekli farklı. Daha sert. Son birkaç haftadır bana karşı olduğundan daha ciddi.

Koridorda yürüyoruz ve bir kemerden geçerek taştan oyulmuş mağara gibi bir odaya giriyoruz. Müzik odanın her yerine yayılıyor ve bas sesi göğsümde titreşiyor.

Sanki geleceğimizi bir şekilde biliyorlarmış gibi odadaki herkes yüzünü bize dönüyor. Sanırım bu gecenin ana gösterisi biziz. Ne düşündüklerini anlamak için yüz ifadelerini okumak imkansız, bu da sinirlerimi geri getiriyor.

Kol elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve beni odanın diğer tarafına götürüyor. Kalabalık, Kol sanki ormanın kralymış gibi ayrılıyor ve kürsüye doğru bir yol açılıyor. Yolda bizi izleyecek gözleri görmek istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu ve değerlendirme yaptığını hissettiğimde bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Grupta Kol ile yatmış kadınlar var mı? Onun için yeterince iyi olmadığım için beni sessizce eleştiren? Neden bu kadar özel olduğumu merak eden? Tüm şüpheleri bir kenara itiyorum çünkü o istedi ve ben de bu yüzden buradayım.

Kol kürsüye çıkmama yardım etti ve beni göğsüne çekti, eğilip kulağıma fısıldadı, "Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var."

Geri çekildiğinde, maskesinin ardından bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendimi toparlayarak başımı salladım.

Evet, korkuyorum ama belki de hissetmem gereken duygu tam da budur. Özlemini çektiğim şey de bu değil mi? Hayatı yaşamamanın getirdiği bir dizi duyguyu hissetmek? Sadece bir apartman dairesinde sıkışıp kalmanın sıkıcılığını değil? Ayrıca, bunu Kol ile yapmak istiyorum. Başka kimseyle değil, sadece Kol'la.

Başını sallıyor ve çenesi sertleşiyor. Gözleri kararıyor ve müzikten duyulacak kadar yüksek sesle "Dizlerinin üzerine çök" diyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum.

Bunu daha önce yapmamıştık. Düzeltiyorum, yapmadık. Daha önce hiç kimseye oral seks yapmadım ve bir şeyleri berbat edeceğimden, yanlışlıkla onu ısıracığımdan falan endişeleniyorum. Ama gözlerine bakıyorum ve endişem dağılıyor. Kol bu konuda hiç deneyimim olmadığını biliyor ve planladığı şeyde bana rehberlik edeceğine güveniyorum.

Avucunu yüzümde gezdirerek başımı daha da geriye yatırıyor. "Sikimi çıkar, tatlım."

Bakışlarım, sert uzunluğunun keten pantolonuna baskı yaptığı beline kayıyor. Sertçe yutkunarak pantolonunun düğmesini açıyorum. Parmaklarım fermuarın üzerinde titriyor ama aşağı kaydırıyorum. Ellerimi kalçalarının yanlarından geçirerek pantolonu aşağı doğru çekiyorum ve pantolon ayak bileklerine doğru çöküyor. Kol'un aletini daha önce de görmüştüm ama büyüklüğü ve genişliği beni hâlâ geçmişe götürüyor.

"Herkes iyi bir gösteri sunalım, olur mu?" Sırıttıyor.

Üst kattaki nazik, güven verici adamın yerini her zamanki ukala, soğukkanlı tavrı aldı. Önümde duran, herkesin görebileceği şekilde sikini kaldırmış adam tamamen farklı bir adam.

"Dilini tabanımdan ucuna kadar gezdir, sonra başını ağzına al."

Hâlâ gerginim ama sadece talimatlarını dinlemek bile kalçalarımın arasını ısıtıyor. Diğer herkesi aklımdan çıkarıyorum, müziğin tınısının bedenimi doldurmasına izin veriyorum ve dilimi kalın sikinin dibine getiriyorum, tepesine ulaşana kadar sert, pürüzsüz uzunluğunda gezdiriyorum. Dudaklarımı ucuna doluyorum ve söylediği gibi başını emiyorum.

"Tabanı yumrukla ve kafayı emerken bana mastürbasyon yap."

Tam olarak istediği şeyi, daha önce yaptığını gördüğüm şekilde yapıyorum ve çenesi nefes verirken tavana doğru kalkıyor. Boşta kalan elimle ne yapacağımdan emin olamayınca elimi kalçasının üst kısmına koyuyorum ve sıcak teninin altındaki sert kasın seğirdiğini hissediyorum.

Onu biraz daha sert kavriyorum, test ediyorum ve inliyor, bana geniş göz bebekleri ve şehvet dolu kehribar gözlerle bakıyor. Ona bu sesleri çıkarttıran kişi olmanın verdiği o güçlü his içimde yükseliyor.

Onu memnun etmeye kararlıyım, ağzımı daha geniş açıyorum ve arkaya gelene kadar onu boğazımdan daha da aşağı indiriyorum. Öğürüyorum ve bunun kötü bir şey olabileceğini düşünüyorum, ta ki Kol'un yüzünde sanki benimle gurur duyuyormuş gibi memnun bir ifade belirene kadar.

Sonraki birkaç dakika boyunca Kol'un tepkilerini rehberim olarak kullandım. Kalçalarını ağzıma doğru esnettiğinde, neredeyse sikinin etrafında gülümsüyorum. Örgümü birkaç kez elinin etrafına sarıyor, hareket etmemi engellemek için kaldıraç olarak kullanıyor, kalçalarını pompalarken beni yerinde tutuyor. Gözlerim sulanıyor ve onun uzunluğuyla öğürüyorum, ağzımdan salyalar akıyor, ama Kol'un dudaklarından daha fazla ses ve küfür dökülüyor.

"Erkekler şu anda sana 31 çekiyor, tatlım. Onları bu kadar tahrik ettiğini bilmek seni nasıl hissettiriyor, ellerinde olmadan aletlerini yumrukluyorlar mı?"

Sözleriyle içim titriyor ve meme uçlarım geriliyor. Klitorisime biraz sürtünmesi için çaresizim, ama kendimi tatmin etmek için elimi kullanmak yerine, elimi taşaklarına götürüyorum ve ağırlığını avucuma alıyorum. Kol ağzımda daha da sertleşiyor ve ellerini başımın iki yanına yerleştirmek için elini örgümden çözüyor.

"Benim için boğazını gevşet."

Başarılı olmak için birkaç deneme yapmama rağmen kendimi onun dediklerini yapmaya zorluyorum. Sonra ağzıma pistonlarını sokuyor, beni kendi zevki için kullanıyor. Vahşi bakışlarıyla karşılaşıyorum, beni ne kadar tahrik ettiğine şaşıyorum.

"Seni döllerimle boyayacağım, bunu ister misin?" diye homurdanıyor.

Başımla ufak bir selam veriyorum ve dudaklarını eğen kedi sırtışı, gözlerindeki tatmin olmuş parıltıyla birlikte hafızama işlediğim bir görüntü oluyor, o kadar ateşli ki.

Kol birkaç kez daha ağzıma giriyor, sonra ellerini başımdan indiriyor, sikini sonuna kadar sürüklüyor ve dudaklarımla ucu arasında bir tükürük akıntısı bırakıyor. Kendini birkaç kez sarsarak, tohumu köprücük kemiğime ve göğsüme dökülürken haykırıyor. Sonra ucunu dudaklarıma götürüyor ve ağzımı etrafına kapatıyorum, dilimi döndürüyorum ve o memnun bir sırtışla izlerken kalanları yalıyorum.

Belinden eğilip pantolonunu yukarı çekmeden önce birkaç kez bakışlarımı tutuyor, sonra da pantolonunu bağlıyor. "Bence ödüllendirilmeyi hak ediyorsun."

Bana bir el uzattı. Elini tutuyorum, dizlerimden kalkıyorum ve önünde duruyorum. Bir kolu köprücük kemiğimin üzerinde, diğeri belimde, yüzüm seyirciye dönük olacak şekilde beni döndürüyor. Sırtımı önüne bastırıyor ve göğsüm ağır nefes alış verişimden dolayı kabarıyor - kısmen şaşkınlıktan kısmen de az önce yaptığım şeyden dolayı o kadar azgınım ki beni boşaltması için çaresizim. Tüm bu insanların önünde olması umurumda değil.

Hiç vakit kaybetmeden belimdeki elini külotumun içine sokuyor, şişmiş klitorisimi buluyor ve parmaklarıyla uyarılmışlığımı üzerine yayıyor. İç çekiyorum ve ona doğru yaslanıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum. Bana vermek istediği her şeyden daha fazlasını.

Seyircileri bu açıdan görmek bana yepyeni bir anlayış kazandırıyor. Bazı erkekler gerçekten de Kol ve benim sergilediğimiz şovu izleyerek mastürbasyon yapıyorlar. Bazı kadınların da elleri bacaklarının arasında. Tahrik olduğum için bir utanç dalgası alevleniyor ama bunu bir kenara itiyorum. Duygularımı daha sonra sorgulayabilirim. Şu anda sadece bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Kol ağzını kulağıma götürüyor ve parmakları klitorisimin etrafında dönerken kulak mememi ısıyor. Benden bir inilti kaçıyor ve duydukları hoşuna gitmiş olmalı çünkü ağzını boynumun omzumla birleştiği yere getiriyor, ağzını açıyor ve ısıyor. Belimin altındaki zevk, üstündeki acıyla karışırken haykırıyorum.

Gelmeye o kadar yakınım ki kalçalarım kendi kendine hareket ediyor.

"Tüm bu insanlar senin parçalanışını izlemek üzere. Parmaklarıma boşalmanı izleyecekler. Sence günler sonra evde oturup bir tanesini ovuşturduklarında bunu hatırlayacaklar mı?" Cevap vermemi beklemiyor, ki bu iyi bir şey. Zihnim şu anda hislerle o kadar dolu ki, bir cümle kurabileceğimden emin değilim. "Yapacaklarını biliyorum çünkü boşaldığında neye benzediğini biliyorum Rapsody ve bu muhteşem bir şey."

Çabalarını iki katına çıkarıyor. Bir his dalgası damarlarımı doldurup düşüncelerimi paramparça etmeden hemen önce vücudumdaki her kas geriliyor. Kavernöz odada seken cam kırıkları gibi parçalanıyorum. Vücudum

mutlulukla titreşiyor ve ciğerlerimdeki hava, kendimi yavaşça yeniden örmeye başlayana kadar sıkışıyor.

Kol'un göğsüne yaslanıyorum, tek başıma ayakta duramıyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor ve beni içine çekiyor. "Gördün mü? Muhteşem."

Gözlerim kapanıyor. Beni kucağına alıp kürsüden indiğini hissettiğimde bile onları açacak gücüm yok. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama kollarımı boynuna doluyor ve yüzümü çıplak göğsüne gömüyorum.

Her zamanki gibi kokuyor - gevrek hava ve çam, özünde Kol olan bir koku ve beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde rahatlatıyor.

Yaptığımız şeyin bu kadar yoğun ve bunaltıcı olmasını beklemiyordum. Seyirci ve ortamdan mı, ilk kez birine kafa verdiğim gerçeğinden mi, yoksa yaptığımız şeyin fiziksel yönünden çok duygu ağırlıklı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Kol beni bir yatağa yatırıyor ve nerede olduğumuzu görmek için gözlerimi açıyorum. Onun odasında ve sadece başucu lambası yanıyor, yatağın ötesindeki geniş alanı gölgeler içinde bırakıyor. Kol tepemde duruyor, sahiplenme ve huşu karışımı bir ifadeyle aşağıya bakıyor. Bu bakış göğsümü ağrıtıyor çünkü en başından beri ondan istediğimin bu olduğunu fark ediyorum.

Burada kalmaya annemden ve eski hayatımdan biraz olsun uzaklaşmak istediğim için başlamış olabilirim ama gerçek şu ki onu gerçekten istiyorum. Atlanta'da sahip olduğum Kol'u istiyorum. Ama daha da iyi bir şey buldum çünkü bana gösterdiği bu Kol, gerçek Kol. Her şeyiyle. Kırılmış ve parçalanmış parçaları, sivri uçları, hepsi. Bunların hepsi onu o yapan şeylerin bir parçası ve onu görmeme izin verdiğinde o kadar güzel ki.

Beklemekten yoruldum.

İstediğimi alma vakti geldi.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

RAPSODY

"C Buraya gel." Sesim yumuşak ve ona doğru uzanıyorum.

Elimi tuttu ve ben de onu aşağı çektim. beni örtüyor. Örtüyor ve onun lezzetli vücudunun benimkine bastıran ağırlığı mükemmel hissettiriyor. Hep böyle olması gerekiyordu. Sadece biraz kaybolduk.

Dilini yavaş ve şehvetli bir şekilde kullanarak ağzını benimkine yaklaştırıyor ve ben de öpücüğün içine gömülüyorum. Bu öpücükte çok fazla duygu var. Kelimelerle anlatamadığımız ama *hissettiğim* çok şey.

Geri çekiliyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Benimle sevişmeni istiyorum Kol. İçimde olmanın, seninle birleşmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu parlıyor, neredeyse korku ve kabullenmenin bir karışımı gibi. Ama bir anda kayboluyor, sonra burnunu vücudumda gezdiriyor, beni yavaşça soyuyor ve her yeni ten parçamı öpüyor.

Ağzını meme ucuma kapatıp dişleriyle hafifçe çekiştirdiğinde elim başının arkasına gidiyor. Dudaklarının her çekişi içime işliyor.

"Lütfen beni daha fazla bekletme," diye fısıldıyorum.

Başını kaldırıyor, gözlerinde dört yıldır görmediğim bir sıcaklıkla bana bakıyor. Başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Kol beni sanki soluduğu havaymışım gibi öpüyor ve dizlerini kullanarak bacaklarımı daha geniş açıp aralarına yerleştiriyor.

Ne kadar sert olduğunu hissediyorum ve üzerimden kalkıp göğsündeki ve kollarındaki kasları esneterek kalçalarının üzerine oturduğunda neredeyse çığlık atacaktım. Ama elleri pantolonunun bel bandına gittiğinde rahatlıyorum ve pantolonunu çözüyor, dizlerine kadar indirmek için doğruluyor, sonra tekrar üzerime çıkıyor, ayaklarını kullanarak pantolonunu tamamen çıkarıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve sert boyunun sıkıca bastırmasıyla tekrar bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

Elimi yüzünde son birkaç gündür uzayan kılların üzerinde gezdiriyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun. Lütfen, Kol."

Yumuşak bir gülümseme yüzündeki sert çizgileri değiştiriyor. "Sen yalvarırken nasıl hayır diyebilirim ki?"

Bir kolunun üzerinde durarak parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçiriyor, beni ıslak ve hazır buluyor. Ereksiyonunun tabanını tutup açıklığımla hizaladığında, odasına geldiğimizden beri ilk kez biraz gerginleşiyorum.

Bunu gerçekten yapacağım. Bunu yapacağız.

Vücudumun çizgisine bakıyorum ve içime doğru itişini, başını girişime sokuşunu izliyorum. O kadar büyük ki, zar zor içimde olmasına rağmen beni geriyor. Bunu biliyor olmalı çünkü eğiliyor ve ben rahatsızlığımı unutana kadar beni öpüyor.

"Daha fazlası için hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Kalçalarını tekrar esnetiyor, içime bir santim daha itiyor ve ona alışmam için duruyor. Ve ikimiz de onun bariyere ulaştığını hissedene kadar birkaç dakika böyle devam ediyor.

"Bu acıtacak." Kol'un sesi sanki benden çok onun canını yakacakmış gibi geliyor. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi desteklemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Sadece rahat olmaya çalış." İçime girerken aynı anda alnımdan öpüyor ve ben yakıcı acı karşısında nefes nefese kalıyorum, gözlerim doluyor. "İyisin, iyisin."

Beni tekrar öpüyor. Acının azalması bir dakika sürüyor ve kendimi rahat bırakıp öpücüğün tadını çıkarıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor uzaklaştığında.

"Sanırım iyiyim."

Biraz daha itiyor, boyutuna alışmamı bekliyor ve içime tamamen oturana kadar işlemi tekrarlıyor. Beni doldurması ve girmesi yabancı bir his. İlk başta rahatsız edici geliyor ama bedenim ona alıştıkça bu duyguya alışıyorum.

Kol aynı şekilde itmeden önce yavaşça geri çekiyor. Bunu birkaç kez yapıyor ve ben omuzlarını kavrayıp beni öpmesi için onu aşağı çekene kadar her seferinde daha iyi ve daha iyi hissettiriyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Ben ağzının içinde inlerken o hızını artırıyor. Öpüşmemizden uzaklaşıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Lanet olsun, tatlım. Lanet bir mengene gibisin."

Bu beni gülümsetiyor. Daha fazla hareket etmesini istiyorum. Ona *ihtiyacım var*. Kalçalarımı oynattığımda mesajı alıyor ve içimden kayarak çıkıyor, sonra bu sefer biraz güçle geri itiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Biraz rahatsızlık var ama sinir uçlarımın her biri şükürler olsun diyor. Birkaç itişten sonra, rahatsızlık hep birlikte kayboluyor ve içimden mutlak bir coşku geçiyor.

Kol'un üstümdeki sert çenesine bir kez baktığımda hâlâ kendini tuttuğunu anlıyorum ve bunu yapmasını istemiyorum. Bakire olabilirim ama porselen bir bebek değilim.

"Daha fazla, Kol."

Temposunu artırıyor ve kendini geri çekmeden önce bir süre içimde tutuyor. Etrafında daha da kayganlaşıyorum. Bedenlerimizin birleştiği yerde çıkardığı ses kaba ve erotik, arzumu daha da artırıyor.

Sürekli gözlerimin içine bakıyor. İstesem de gözlerimi kaçıramıyorum. Sanki bir ip onun bakışlarını benimkilere bağlıyor ve bu beni sarsıyor çünkü gözlerinde bana karşı bir daha hissedebileceğinden emin olmadığım bir duygu derinliği görüyorum.

Birkaç dakika içinde, artık kendini tutmuyor. Orgazmımın ilk çırpınışları rahmimde derinleşiyor ve Kol'un ki de yakın olmalı çünkü bir elini aramıza sokup klitorisimi okşuyor. Kol beni izlerken, neredeyse tepkimi incelerken sırtım yükseliyor ve nefes alışım hızlanıyor. Duygu yükseliyor, yükseliyor ve kendimi tutmamın bir yolu kalmayana kadar yükseliyor.

Orgazmım beni dalgalı bir dalga gibi vuruyor ve çığlık atıyorum, parmak uçlarım Kol'un tenine bastırıyor.

"Siktir, geldiğini hissedebiliyorum. Ben..." Sesi sert ve içime boşalırken titriyor.

Kendini orada tutuyor, yüzünü tekrar boynuma gömüyor ve beni içine çekiyor. Orgazmının son izleriyle içimde seğiriyor. Sonra benden ayrılıyor ve yanıma doğru yuvarlanıyor.

Onu bacaklarımın arasında hissetmeyi hemen özlüyorum. Beni göğsüne çekiyor ve hiçbir şey söylemeden kollarını etrafıma sarıyor. Bu anın sonsuza kadar sürmesini istesem de, kalbinin sabit temposunun beni uyutması uzun sürmüyor.

Ne kadar uyuyakaldığımı bilmiyorum ama Kol'un kollarına sarılmış olarak uyanıyorum.

Eli tembelce kolumda geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Biraz hassas ama iyi." Dirseğimin üzerinde durup ona bakıyorum ve bir parmak ucumu göğsünde gezdiriyorum. "Hoşuma gitti. En azından acımayan kısımları. Sanırım buradan sonra daha iyi olacak."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Öyle. Ama bunun için bolca zaman var. İyileşmen gerekiyor, bu yüzden seni eğip arkadan almadan önce en az birkaç gün geçmesi gerekecek."

Kol'un sözleri içimi sıkıyor.

Yüzü ciddileşiyor. "Aşağıda yaptıklarımız hakkında ne hissediyorsun?"

"Ben de tekrar yapmak istiyorum."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değildim ama tüm o insanların beni izlemesi beni tahrik etti. Benim yüzümden tahrik olduklarını bilmek... bizim yüzümüzden." Az önce yaptığımız onca şeyden sonra nedenini bilmesem de biz kelimesi yanaklarımı ısıtıyor.

"Sanırım gelecek ay yapabileceğimiz bir şeyler düşünmem gerekecek." İnliyor ve avucuyla başının üstünü ovuşturarak tavana bakıyor. "Lanet olsun."

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Önümüzdeki ay boyunca bununla meşgul olacağım, sana yapabileceğim her şeyi hayal edeceğim."

Endişem azalıyor. "Sadece istekli bir katılımcı olduğumu bil."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bizi tekrar üzerime gelecek şekilde yuvarlıyor ve ben de ciyaklıyorum. "Güzel... listedeki şeyleri kontrol ederken çok eğleneceğiz."

Gözlerinin içine bakıyorum, gülümsüyorum ama aynı zamanda bunun onun için sadece bir eğlence olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü benim için olmadığını biliyorum, öyle başlamış olsa bile. Son zamanlarda ona karşı hissettiklerim... hayır. Zorluyorum

Bu düşünceleri oldukları yerde durdurmak için kendimi zorluyorum. Bu anı mahvetmeyeceğim.

"Sabırsızlanıyorum." Elimi aslan dövmesinin olduğu kolunda gezdiriyorum ve ilk kez yakından inceliyorum. "Neden aslan dövmesi yaptırmaya karar verdin?"

Sorum yeterince masum, ama yüzünde acı belirdiğinde ve yanıma yatmak için üzerimden yuvarlandığında, istenmeyen bölgeye adım attığımı anlıyorum. Bazen onunla konuşmak bir mayın tarlasında yürümek gibi geliyor, ama lanet olsun ki her birini dağıtmak istiyorum.

İlk başta bana cevap vereceğini sanmıyorum. Ama sonra iç geçiriyor ve konuşuyor. "Annem bana küçük aslanım derdi." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Nasıl olur?" Belki de daha fazla burnumu sokmamalıyım.

"Her zaman çok fazla gururlu olduğumu söylerdi ama çok cesur olduğumu ve değer verdiğim insanları korumak istediğimi söylerdi. En büyükleri olmasam bile, hep birlikte olduğumuzda kardeşlerim arasında her zaman baskın olmak istediğimi söylerdi. Büyürken saçlarımı uzun tutardım ve o her zaman saçlarımın kalınlığı nedeniyle kendisine aslan yelesini hatırlattığını söylerdi." Dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülüyor.

"Şu haline bak." Elimi tıraşlı kafasında gezdiriyorum.

Elimi tutuyor ve avucumu öpüyor. "Bu yüzden orduya katıldım - söylediği her şey yüzünden, bu tür bir hayata uygun olacağımı düşündüm ve bunun onu gururlandıracağını düşündüm. Bir de Geceyarısı Malikanesi'nden ve buradaki tüm anılardan uzaklaşmak için."

Çocukken yaşadığı her şeyi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. "Ama şimdi geri döndün," diyorum usulca.

Başını salladı. "Şimdi geri döndüm." Kol tekrar konuşmadan önce birkaç dakika boyunca derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sanki bana anlatmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyor gibi. "Kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Eve dönüp Voss Enterprises'daki rolümü üstlenmenin. Asher yıllardır bunu yapmamı istiyordu ve seninle tanıştığımda nihayet kendimi hazır hissettim."

"Yaptığına sevindim." Eğer yapmasaydı, tanışamayabilirdik ve ben de burada bu harika, ama bir o kadar da karmaşık adamla birlikte olamazdım.

Kol alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Neden gidip banyo yapmıyoruz? Rahatsızlığımıza iyi gelebilir."

"Ohh, kulağa hoş geliyor."

On dakika sonra Kol büyük küvetin yanında duruyor, elimi tutuyor ve ılık suya girmeme yardım ediyor. Suya daldığımda iç çekiyorum ve su vücudumu sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Kol arkamdan kayıyor ve hemen uzun örgüme uzanıyor, örgümü çözmek için alttaki lastiği çıkarıyor.

Aslında bu atkuyruğu kafamın tepesinde o kadar ağır ki onu çıkarmak bir lütuf olacak ama saçımın suyun içinde olması, onu yıkamam ve sonra kuşların yaşayabileceği bir yuva haline gelmemesi için özenle taramam gerektiği anlamına geliyor.

"Saçımı kessem nasıl hissedersin?"

Kol örgümü çözmeye devam ediyor. "Bu senin saçın, ne istersen yapabilirsin."

"Elbette ama... yine de..." Kendimi aptal gibi hissetmeden güvensizliğimi nasıl dile getireceğimi bilmiyorum.

Kol örgümü bırakıyor ve kollarını bana doluyor, beni sıkıca sarıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Senin hâlâ şu anki kadar güzel ve seksi olduğunu düşünür müydüm? Kesinlikle. Hiçbir saç kesimi bunu değiştirmeyecek, tatlım."

Vücudumdaki gerginlik azalıyor ve ona doğru gevşiyorum. "Sanırım o zaman yapabilirim. Belki Anabelle bunu yapabilecek birini tanıyordur."

"Dur tahmin edeyim, annen kesmeni istemedi."

Omuz silkiyorum, haklı olmasına rağmen nedense anneme karşı biraz savunmacı hissediyorum. "Sanırım. Kesmemi istemedi, ama uzadıkça hoşuma gitmeye başladı ve kesmeyi önerdiğimde karşı çıkmadım, o da şikayet etti."

Birkaç dakika sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizdeydik ve banyodan iliklerimize kadar işleyen sıcaklığın tadını çıkarmaktan memnunduk.

"Ben de bir şeyi merak ediyordum," diyor Kol, sessizliği bozarak. "Annen neden kiliseye gitmene izin vermeye başladı? Tanıştığımızda, doktor ya da dışı gibi şeyler dışında evden çıkmaya izin vermediği çok açıktı, peki ne değişti?"

O kadar soru arasında bunun olacağını düşünmemiştim. Daha önce de kısaca bahsetmiştik.

"O hastanedeyken özgürlüğün ilk tadını aldıktan sonra, eskiye dönmek çok zor oldu. Hizaya girmeye çalıştım ama hastanede geçirdiği bir ay içinde tüm hayatım boyunca gördüğümde daha fazla dünya görmüştüm ve bunu düşünmeden edemiyordum. Evden çıkıp bir şeyler yapmama izin vermesi için yalvarıp yakardım ama beni kırmadı. Bunun çok tehlikeli olduğunu ve seninle olan ilişkimin iyi bir karakter yargıcı olmadığının kanıtı olduğunu söyledi."

Kol, bunu yeniden yaşamaktan ne kadar rahatsız olduğumu anlamış gibi elini omzumdan dirseğime kadar kolumda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Bir gün televizyonda evde yapılan DNA testlerinden birinin reklamını gördüm ve ona benim de yaptırmama izin verip vermeyeceğini sordum. Belki üçüncü bir kuzen falan bulabilirim ve onlarla bağlantı kurmaya çalışırım diye düşündüm ama reddetti. Büyük bir kavgaya tutuştuk -belki de şimdiye kadarki en büyük kavgamızdı ve ben onu ayrılmakla tehdit ettim. Kısa bir süre sonra kiliseye gidebileceğimi kabul etti. O zamana kadar din hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bana bir restoranda bulaşık yıkamamı da teklif edebilirdi ve ben de kabul ederdim."

Kol arkamdan kıkırdıyor ve sonra sessizleşiyor. "Onu özlüyor musun?"

Kimi sorduğunu biliyorum. Kollarında dönüyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, bakışlarını tutuyorum. "Hayır."

Başını sallıyor ve sanırım bana inanıyor.

"Yine de muhtemelen ona ulaşmalıyım. Ona bir açıklama borçluyum." Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, "Gerçek bir açıklama değil ama en başta evet dememem gerektiğini bilmesini sağlamak için" diye ekliyorum.

Kolumdaki eli gibi çenesi de esniyor. Bana açıkça hayır demek istiyor, Alistair'le konuşmam için bir neden yok, ama bu dürtüyü kontrol altına almış görünüyor ve başını sallıyor.

Arkamı dönüyorum ve ona yaslanabilmek için biraz kıpırdanıyorum. "Bu gece yaptığımız her şeyden keyif alıp almadığımı sordun, peki sen aldın mı?"

"Bu bir soru bile değil, Rapsody."

Gözlerimi deviriyorum. "Açıkçası, belli bir dereceye kadar hoşuna gittiğini biliyorum, ama olmasını istediğin her şey miydi?"

Kıkırdıyor, beni kollarıyla sıkıyor ve kıcıımı tekrar kucağına çekiyor. "Sanırım bundan ne kadar keyif aldığımı hissedebiliyorsun. Bu konuyu açman bile beni yeniden sertleştirdi."

Bacaklarımın arasında başlayan hafif vızıltı hissine gülümseyerek onun ereksiyonuna karşı kıpırdanıyorum. "Belki yapabiliriz-"

"Hayır." Beni öne doğru itiyor ve dışarı çıkmadan önce küvetin içinde duruyor. "Bir molaya ihtiyacın var. Ben soğuk bir duş alacağım."

Gülüyorum ve duşa doğru yürürken mükemmel kıcındaki kasların esnemesini izliyorum. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, tekrar yapabilmemiz için günlerin geçmesini bekliyorum.

Belki de ben bir nemfomanım.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

KOL

E Kullan-at telefonu eline tutuştururken içimden bir ses bunu yapmasına izin vermemek için kükrüyor ama yine de bırakıyorum. Neden eski nişanlısını arayıp açıklama yapması gerektiğini anlamıyor olabilirim ama belli ki Rapsody anladığını düşünüyor.

Annesinin onu yetiştirme tarzından sonra, Ritüel Odası'nda olmadığı sürece onu bir şey yapmaya ya da yapmamaya zorlamak istemiyorum. Sonunda annesine kızdığı gibi bana da kızacaktır.

Bu yüzden beni öldürüyor olsa da ve yeşil gözlü canavar pençeleri ortaya çıksa da, yatak odamın diğer tarafına yürüyorum ve o numarayı çevirirken kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum. Bu, ağzından çıkan her kelimeyi dinlemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Alo, Alistair? Ben Lillian."

Sahte adını duyunca çenem büküldü.

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Seni aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim... Biliyorum, özür dilerim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Yemin ederim, eğer ona zor anlar yaşattığı izlenimine kapılırsam, o telefona uzanıp ses tellerini koparacağım.

"Annemin istediğim gibi seni aramasına sevindim. Sadece özür dilemek için aramak istedim. Teklifine asla evet dememeliydim... Biliyorum dedin ama seni tüm kalbiyle seven birini hak ediyorsun ve o ben değildim."

Bunu söyledikten sonra gözlerini sırtımda hissettiğime yemin edebilirim.

"Haklısın, o şekilde kaçmamalıydım ama korkmuştum."

Yanına gidip telefonu elinden almak için dönüyorum, ona kaba bir şey söylediğini biliyorum ama Rapsody elini kaldırıyor, ben de yerimde kalıyorum. Omuzlarının çökmesine neden olan başka bir şey daha söylüyor - rahatlama mı yoksa suçluluk mu, emin olamıyorum ama bu şerefsiz rahatlama olduğunu umsa iyi olur.

"Keşke her şeyi farklı yapsaydım. Umarım beni affedersin."

Ellerim iki yanımda kenetlendi.

"Teşekkür ederim. Seni incittiysem özür dilerim... Böylesinin daha iyi olduğuna katılıyorum. Seni mutlu edecek birini bulacağını biliyorum... Tamam, sen de." Telefonu kulağından çeker ve aramayı sonlandırır.

Onu yatağa yatırıp çiğ çiğ sikme isteği içimi kemiriyor ama bekaretini alalı daha bir gün oldu. Henüz hazır değil. Özellikle de şu anda benim olduğunu kanıtlamak için vücuduna hükmetmek ve ona sahip olmak istediğim için.

Ve o benim. Benim.

İçine girdiğim anda geri dönüşü olmadığını anladım. Duygularımı uzak tutma çabalarım boşunaydı çünkü bu kadın bana sahipti. Her zaman sahipti ve her zaman sahip olacak.

Bu yüzden kendimi başka bir adamla konuştuğu gerçeğini bir kenara bırakmaya zorladım, ben ortaya çıkmasaydım evlenmeye hazır olduğu bir adamla. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor ve yatağın kenarından kalkıyor. "Evet, teşekkür ederim." Yanıma geldi ve telefonu bana uzattı.

Arka cebime koyuyorum. "Ne dedi?"

Kaşını kaldırıyor, daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim. "Sanırım ne söylendiği hakkında iyi bir fikrin var." Her şeyi dinlediğimi bildiği için sırtıyor.

"Yeterince adil. Şimdi yemek yemeye hazır mısın?" "Evet, elbette." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Yeterince masum başlıyor ama hızla sevişmeye doğru ilerliyor. Ne yöne gittiğimizi anladığımda, onun kollarından çıkıyorum.

"Bence orada kesmeliyiz, yoksa yemeğe yetişemeyeceğiz."

Rapsody suratını asarak alt dudağını dışarı çıkarıyor ve bu bende onu dişleme isteği uyandırıyor. Onu tekrar becermemi istediğini açıkça belirtti ve ben de becereceğim. İnanın bana, tekrar içine girebilmek için gün sayıyorum.

"Tamam. Hadi gidelim."

Elini tutuyorum ve onu yatak odamdan çıkarıyorum. Malikânenin içinde, asırlık mobilyaların ve hiç tanımadığım atalarımın resimlerinin yanından geçerek ilerliyoruz. Malikânenin kasvetine ve baskıcı havasına alışkınım ama onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Sormaya korkuyorum.

Mülkün ortak kullanım alanına ulaştığımızda ve yemek odasına giden koridora yöneldiğimizde, Anabelle arkamızdan sesleniyor.

"Asher nerede?" Yalnız olduğunu gördüğümde soruyorum. O ikisi bugünlerde birbirlerine çok bağlılar.

"Bir görüşmeyi bitiriyor. Açlıktan ölüyordum, bu yüzden onunla orada buluşacağımı söyledim." Sırıttım. "Eminim hoşuna gitmiştir."

Anabelle gözlerini deviriyor ama haklı olduğumu biliyor.

"Bizi yakaladığınıza sevindim," diyor Rapsody. "Sizinle konuşmak istediğim birkaç şey vardı."

Baldızımın başı öne eğildi. "Her şey yolunda mı?"

Rapsody elimi bırakıyor ve gerginmiş gibi önündeki parmaklarıyla oynuyor, ama nedenini bilmiyorum. "Bodrumda neler olduğunu sorduğum gece seninle nasıl konuştuğum için özür dilemek istedim."

Anabelle'in endişeli bakışı yumuşayarak anlayışa dönüşür. "Bunun için endişelenme. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Bir keresinde Asher'ı bu konuda sorguluyordum ve bana söylemedi. Bilgi sahibi olmayan tek kişinin sen olduğunu bilmenin ne kadar sinir bozucu olabileceğini anlıyorum."

Rapsodi rahatlamış görünerek gülümsüyor. "Yine de. Sana tavır yapmamalıydım."

Anabelle Rapsody'nin elini sıkıyor ve kardeşimin karısının benim... benim neyime karşı bu kadar nazik olduğunu görmek göğsümü garip bir his, sıcaklık ya da başka bir şeyle dolduruyor. O artık benim nişanlım değil ama kesinlikle *arkadaş* da değiliz.

Rapsody'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Sormak istediğim bir şey daha var."

Anabelle gülümser. "Tabii ki."

"Saçımı kısalttırmak istiyorum ve bunu yapabilecek birini tanıyor olabileceğinizi düşündüm."

Anabelle sırtlıyor, heyecanlı görünüyor. "Evet! Sana kasabadaki kız arkadaşımından bir randevu ayarlayabilirim. Magnolia Bend'de sadece bir yer var ama yemin ederim harika iş çıkarıyor."

Şimdi Rapsody bulunduğumuz kasabanın adını biliyor. Şu ana kadar sormadı, ben de teklif etmedim.

"Gerçekten mi?"

"Kız kıza bir gün geçireceğiz. Saçlarımızı yaptırırız, yemeğe gideriz, belki bir şeyler içeriz. Çok eğlenceli olacak."

Kaşlarımı çatıyorum, kız kıza bir gün geçirme fikrinden vazgeçmek istiyorum ama Rapsody'nin mutluluğunu görünce bunu yapamıyorum. Bu muhtemelen hayatında geliştirmeye çalıştığı ilk kadın arkadaşlığı.

"Aman Tanrım, sabırsızlanıyorum!" Rapsody bana bakıyor.

Gözümün önünden kaybolması fikrinden ne kadar hoşlanmasam da kendimi ona gülümsemeye zorluyorum. Geçen sefer olanlardan sonra tekrar ortadan kaybolacağından endişe etmemek çok zor. Ama içgüdülerim beni bu saçmalığı kapatmaya itse de, onu bana zincirlenmiş halde tutamam. Annesiyle aynı kişi olamam ve nedenini bildiğimi sanıyorum.

Çünkü tüm çabalarıma rağmen bitti. Ona tekrar aşık oldum.

ChapTer

YİRMİ ALTI

RAPSODY

It's değilkadar ve aşıağıdaki hafta o Anabelle olabilir olsun Ben kuaförüyle randevusu var. Uzun saçlarım olmadan nasıl görüneceğim konusunda gergin olsam da gün sayıyorum. Ancak bu değişim, gerçekte kim olduğumu keşfetme yolculuğumda bir sonraki adım gibi gerekli geliyor.

Yine de Kol günlerimi doldurdu-ilk olarak beni at yarışlarına ve Go-Cart sürmeye götürerek, ki hayatımda hiçbir şey sürmediğim için bu biraz felaketti. Kol'un adama çarpmadan duramadığım ezik bariyerler için para verdiğini gördüm.

Gecelerimin ve gündüzlerimin en güzel yanı benimle seks yapması. Çok ama çok fazla seks.

İlk birkaç gün geçtiğinden beri doymak bilmiyordu. Hâlâ kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Camdan yapılmadığım konusunda ne kadar ısrar etsem de beni dinlemiyor. Kendine gelmesinin zaman alacağını düşünüyorum.

Anabelle pahalı arabasını yolun kenarına, üzerinde Scuttlebutt Salon yazan eski bir binanın önüne park eder.

"Anladığım kadarıyla burada çok dedikodu yapılıyor?"

Gülüyor. "Evet ama merak etme, burada kimse Geceyarısı Malikânesi'nde olup bitenleri soracak kadar aptal değildir. Kimse Voss kardeşler hakkında konuşmaz."

Kaşlarımı çattım. "Onlardan korkuyorlar mı?"

"Öyle de denebilir." Arabadan iniyor, ben de onu takip ediyorum.

İçeri girdiğimizde kapının üstündeki zil çalıyor ve herkes yüzünü bize dönüyor. Anabelle hiç etkilenmiş görünmüyor, kuaförüne doğru yürüyor. Umarım bir gün insanların yanında onun gibi özgüvenli olurum.

"Dorothy, bu sana bahsettiğim arkadaşım Rapsody." Anabelle beni yanına çağırıyor.

Ellili yaşlarının sonunda tombul bir kadın bana gülümsüyor. "Şu haline bak." Gülüyor ve ön koluma dokunuyor. "Saçını kestirmen lazım."

Yanaklarım ısındı. "Aslında bir düzeltmeden daha fazlası."

"Merak etme, seni hemen iyileştireceğim. Şimdi buraya gel ve otur, bana ne düşündüğünü söyle." Yıpranmış mavi deri bir kuaför koltuğuna doğru yürür ve sırtını sıvazlar.

Yanına gidip oturuyorum ve omzumun üzerinden aynadaki Anabelle'e bakıyorum. Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

"Bir değişiklik istiyorum. Köklü bir değişiklik. Omuzlarıma kadar kesmeni istiyorum."

"İşte şimdi konuşmaya başladık!" Dorothy diyor ki. "Diğer tüm kadınlar yarım santim şurası, yarım santim burası için endişeleniyor. Sen benim günümü güzelleştirdin." Saçlarımı inceliyor ve aynada bakışlarımla buluşuyor. "Kestiklerimizi bağışlamak ister misin?"

"Bağışlamak mı?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Evet. At kuyruğu yapacağım ve saçın sabitlendiği yerin hemen üstünden keseceğim. Bunu saçlarını kaybeden kanser hastalarına peruk yapmak için kullanıyorlar."

Bu beni mutlu etti. "Kesinlikle o zaman."

Dorothy ihtiyacı olan şeyleri toplamaya koyuluyor ve Anabelle solumdaki boş sandalyeye oturuyor.

"Gergin misin?" Anabelle bana soruyor.

Başımı salladım. "Evet, ama gergin olmaktan çok heyecanlıyım. Değişim zamanı geldi."

"Tamam, şunu bir atkuyruğu yapayım." Dorothy saçlarımı sırtımda gevşek bir atkuyruğu şeklinde topluyor ve makasını alıp açık bıçakları saçlarımın etrafına yerleştiriyor. "Hazır mısınız?"

Temizleyici bir nefes çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Hazır."

Makası bastırıyor ve başımdan devasa bir ağırlık kalkana kadar tel yığınının kestiğini hissediyorum - kelimenin tam anlamıyla.

Dorothy uzun atkuyruğunu yanıma doğru tutuyor. "En zor kısmı bitti, tatlım. Hâlâ iyi misin?"

Ellerindeki uzun, hantal buklelere hayranlıkla bakarken gözlerim parlıyor. Kestiğim için üzüldüğümünden değil, Geceyarısı Malikânesi'ne geldiğimden beri geçirdiğim dönüşümün fiziksel bir temsili olduğu ve doğru hissettirdiği için. "Ben iyiyim. Mutluyum."

Dorothy bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Pekâlâ, artık gazla pişiriyoruz. Hadi şu işi bitirelim."

Bir saat sonra salondan yeni bir kadın gibi hissederek çıktım. Sadece saçımı kestirmekle kalmadım, aynı zamanda makyaj sanatçısı olan bir kadın bugünü benim için makyaj günü ilan etti ve beni içeri sıkıştırdı. Makyaj konusunda çılgınlık yapmadı ama fark yaratmak için yeterli. Herkes çok nazikti.

Daha önce hiç makyaj yapmadım. Gençken anneme yalvarırdım, oynamak için biraz alabilir miyim diye, o da hep hayır derdi. Bana bunun bir kadını cinselleştirdiğini ve buna gerek olmadığını söylerdi.

Anabelle muhtemelen beşinci kez, "Bunu ne kadar sevdiğimi anlatamam," diyor.

"Ben de sevdim. Bu kadar seveceğimi düşünmemiştim. Yani, bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu biliyordum ama bu kadar seveceğimi bilmiyordum." Bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. "Ve başım çok hafifledi."

Saçlarımın ne kadar hafif olduğuna hayret ederek başımı iki yana sallamayı hâlâ bırakamıyorum.

"Kol seni gördüğünde kendini kaybedecek, inan

bana." Adımlarımın ortasında durdum. "Sence

kızacak mı?"

Anabelle başını geriye atar ve güler. "Hayır, tahrik olacak."

"Ah." Yanaklarım kızarıyor ama umarım haklıdır ve birlikte uyuduğumuzda bana değerli bir porselen parçasıymışım gibi davranmaktan vazgeçmesine neden olan şey budur.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun? Acıktın mı? Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor.

"Şu Kara Büyü mekanı ilginç görünüyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kara Büyü Barı mı? Tabii, oraya gidelim. Bir şeyler içebiliriz ve yiyecekleri de var."

Ona gülümsedim. "Yolu göster."

Caddenin aşağısındaki kısa mesafeyi yürüyoruz ve Anabelle kapıyı açarak önce benim girmeme izin veriyor. Daha önce hiç bara gitmediğim için ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Ama gördüğüm şey, ürkütücü bir havası olsa çoğu insanın batakhane olarak adlandıracağını düşündüğüm bir yer. Açık tuğla duvara dayalı raflarda içki şişeleri, voodoo bebekleri, tarot kartlarının portreleri, farklı renklerde yarı yanmış mumlar, kristaller ve kafatasları sıralanıyor. Bar boyunca da bunlardan daha fazlası var. Tabureler bar boyunca sıralanıyor ve mekanın her yerinde yıpranmış ahşap masalar var.

Anabelle arkamdan geliyor ve barın arkasında çalışan kadına el sallıyor, ben de Anabelle'i oraya kadar takip ediyorum.

"Selam yabancı. Uzun zaman oldu. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye soruyor Anabelle.

"Mükemmel bir yer. Bu yüzden buraya pek gelmedim."

Kadın gülüyor. "Eminim öyledir."

Anabelle bana döndü. "Cinder, bu Rapsody. Rapsody, Cinder."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Cinder bana sıcak bir gülümseme veriyor ve elini barın üzerinden uzatıyor.

Gerçekten çok güzel ve şu anda kendimi bu kadar iyi hissetmiyor olsaydım, onun yanında kendimi mahcup hissedebilirdim. Uzun sarı saçları dalgalar halinde iri göğüslerine doğru sarkıyor ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran dar beyaz bir atlet ve kısa kot şort giyiyor.

Elini tuttum. "Tanıştığımıza memnun

oldum." "Size ne ikram edebilirim

hanımlar?" Cinder soruyor.

Anabelle bana bakıyor. Son deneyimimden sonra içki içmeyi

düşünmüyorum. "Sadece tatlı bir çay alayım lütfen," diyorum.

Cinder başını sallar ve Anabelle'e bakar.

"Benim için şarap spritzer, çünkü henüz yemek vakti bile gelmedi."

Cinder gülerek barın sonuna doğru, kırklı yaşlarının başında görünen ve bir süredir içki içtikleri belli olan bir çift adama başıyla selam veriyor. "Herkes akşam yemeğine kadar beklemez."

Cinder içkilerimizle uğraşırken biz gülüyoruz.

Anabelle bana döndü. "Barda mı oturmak istersin yoksa bir masaya mı gidelim?"

Üzerimdeki elbiseye bakıyorum. Dizlerime kadar uzanıyor, yani bir bar taburesine oturabilirim. "Hadi bara oturalım. Daha önce hiç oturmamıştım."

Anabelle bana şaşkınca bakıyor ve bir tabureye kayarak yanındaki tabureye oturmamı işaret ediyor. Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor ve eminim hangi gezegenden geldiğimi merak ediyor.

"Salonda hiç makyaj yapmadığınızdan bahsettiniz ve sonra da hiç barda oturmadığınızı söylediniz... Sadece merak ediyordum - ve umarım

Bunu sormam kabalık değil, sadece sizi daha yakından tanımak istiyorum - gerçekten dindar bir evde falan mı büyüdünüz?"

Sorduğu için onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ve yirmi üç yaşında, pek çok konuda bu kadar acemi olan biriyle tanışsaydım ben de merak ederdim. Bu yüzden ona annemin beni yetiştirme şeklini açıkladım, ancak bunun nedeninden bahsetmedim. Kol'la annemin saldırıya uğradığını paylaşmış olabilirim ama bunu herkese anlatmayı doğru bulmuyorum.

"Bu gerçekten zor olmuş olmalı," diyor.

"Açıkçası ergenlik çağıma gelene kadar her şey yolundaydı. Sanırım daha iyisini bilmiyordum, ama sonra bazı TV şovlarını izlemeye ve internette gezinmeye başladığımda, dışarıda kaçırdığım koca bir dünya olduğunu fark ettim. Ama aynı zamanda bunu deneyimleme fikrinden de korkuyordum."

Cinder içkilerimizi önümüze koyuyor.

"Teşekkürler," diyorum içkimden bir yudum almadan önce.

O cevap veremedi barın sonundaki adamlardan biri sesleniyor: "Hey, tatlı meme, kıcını buraya getir ve beni doldur." Bira bardağını kaldırır.

Gözlerim açıldı.

Anabelle alçak bir sesle, "Onları kovmalısın," diyor.

"Havlamaları ısırmalarından daha büyüktür, inanın bana. Ve iyi bahşış verirler." Barın sonuna doğru ilerlemeden önce göz kırpmıyor.

"Bütün erkekler böyle midir?" Anabelle'e sordum. Belki de annem çoğu erkek hakkında haklıydı. Belki de Kol ve kardeşleri kural değil istisnadır.

Anabelle başını sallar. "Hiç de değil. Ama alkol genellikle insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarmaz."

Başımı sallıyorum, içkimden bir yudum daha almak için eğiliyorum. "Peki burası neresi? Bir çeşit..."

"Garip mi?" Anabelle gülüyor. "Evet, tipik bir batakhane değil, orası kesin. Yerel şehir efsanesine göre buranın sahibi olan kadın bir cadı."

Hızla göz kırpmıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Yaşlandığı için artık pek burada değil. Artık günlük işlerini çoğunlukla başkaları yapıyor."

"Sence o bir cadı mı?"

Anabelle spritzer'ını yudumlarken bunu düşünüyor. "Emin değilim. Sanırım bu mümkün. Buralarda olan en garip şey olmazdı."

Ne demek istediğini sormak istiyorum ama sorarsam muhtemelen beni başından savacağını hissediyorum. Belki yakınlaşırsak, zamanla biraz daha rahat araştırabilirim.

Bir süre sohbet ediyoruz, Anabelle bana hayatından, üniversiteye nerede gittiğinden ve Asher Voss'un yörüngesine nasıl girdiğinden bahsediyor. Sonunda işlemem gerekti.

Tabureden kayıyorum. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

"Tamam." Ben üzerinde tuvalet tabelası olan koridora doğru ilerlerken Anabelle çantasından telefonunu çıkarıyor.

Tuvaletleri kullanıyorum ve ellerimi yıkarken biri adımı söylüyor. Beni burada kimin tanıyabileceğini görmek için aynaya bakıyorum. Midem bulanıyor.

Çünkü o benim annem.

"Anne!" Dönüp onunla yüzleşiyorum ve onu kucaklıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Geri çekildiğimde biraz telaşlı görünüyordu. "Gitmemiz gerek. Hemen." Kolumu tuttu ama ben çekip kurtardım.

"Gitmek mi? Nereye gideyim?"

"Ondan uzak dur. Şimdi gidelim." Kapıya doğru yöneldi.

"Hiçbir yere gitmiyorum anne. Gitmek istemiyorum."

Dönüp bana bakıyor, incinmiş ve öfkeli bir şekilde parlıyor. "Pençelerini sana geçireceğini biliyordum. Beynini yıkamış."

"Yapmadı."

"Onun gibi biriyle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? O bir şeytan. Öldürdüğü onca insana bir bakın; orduya, kendi babasına, muhtemelen annesine ve kim bilir daha kimlere."

"Yapmadı!" Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum.

"Şu haline bak." Annem elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Kısa etek, saçların gitmiş ve o makyajla bir fahişe gibi görünüyorsun. Bütün bunlar onun ilgisini çekmek için mi? Sözümü unutma Rapsody, bir gün senden bıkacak ve hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi seni bir kenara bırakacak. Ve sen kalbin kırık ve yapayalnız kalacaksın. Kol Voss gibi bir adam, istediği her şeye ve herkese sahip olabilen bir adam, senin gibilerle tatmin olmayacaktır."

Sözleri derinden etkiledi.

"Yapmayacak." Keşke sesim daha kendinden emin çıksaydı, ama kendime rağmen, onun sözleri kilitli bir dairede büyümüş olmanın özgüvenimde oluşturduğu çatlaklara nüfuz ediyor.

İçinden yakıcı bir kahkaha patlıyor ve başını sallıyor. "Göreceksin. Ve gördüğünde ben hazır ve nazır olacağım."

Banyo kapısından sıvışıyor ve ben onun öylece pes etmesine şaşıyorum. Büyük bir parçam onu takip etmek istiyor. Annemi özlüyorum. Ama artık onun hükümdarlığı altında yaşayamam. Ve söylediği şeyler... Sadece bana yardım etmeye, incinmemi önlemeye çalıştığını biliyorum, ama hayır. Ona göstereceğim. Kol ve ben birkaç ay içinde hâlâ güçlü olduğumuzda, ona ulaşacağım, onun hakkındaki fikrini değiştireceğim. Belki üçümüz bir araya geliriz ve onun sandığı gibi biri olmadığını görür.

Banyodan çıkmadan önce kendimi toparlıyorum. Ana odaya girdikten sonra barın etrafına baktığımda annemden hiçbir iz yok. Beni nerede bulacağını nasıl bilebilirdi ki?

Anabelle'in yanındaki koltuğuma kayarak, ona doğal bir gülümsemenin en iyi versiyonunu veriyorum. Annemle karşılaşmam beni hâlâ sarsıyor.

Şarap kadehini dudaklarına götürerek, "Arama ekibini göndermek üzereydim," diyor.

"Üzgünüm, makyajımın hâlâ iyi görüldüğünden emin olmak istedim." Kötü bir bahane ama bulabildiğim tek şey bu.

"Endişelenme. Şimdi bana sen ve Kol'un ilk nasıl tanıştığınızı anlat. Hikayeyi hiç duymadım."

Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu. İlk tanıştığım Kol'u ve her gün biraz daha ortaya çıkan adamı hatırlatan bir şey.

ChapTer

TWenTY-SeVen

KOL

W O burada mı?
Saatlerdir yok. Saçını kestirmek ne kadar sürebilir ki?

Kendimi yapılması gereken işlerle meşgul etmeye çalışıyorum ama bu işe yaramıyor. Birkaç dakikadan fazla konsantre olamıyorum, bu yüzden iç çekerek dizüstü bilgisayarımı kapattım ve masamdan kalktım.

Asher.

Asher neler olduğunu anlayacaktır.

O da en az benim kadar korumacı ve Anabelle'i takip ettiğinden eminim.

Malikânede kendi kanadımdan onun kanadına, batı kanadına doğru ilerliyorum.

Rapsody'nin ögle yemeğinden sonra buradan çıkıp gitmesine izin vermek için irademin her zerresini kullandım. Ortadan kaybolabileceği ve daha önce yaptığı gibi geri gelmeyebileceği korkusu yaşayan, nefes alan bir kabus. Anabelle'e Rapsody'yi gözünün önünden ayırmayacağına dair söz verdirdim ama yine de bu beni tatmin etmeye yetmedi.

Rapsody söz konusu olduğunda sahipleniciyimdir. Olmam gerekenden daha fazla. Sağlıklı olandan daha fazla, eminim.

Kapıyı çalmadan Asher'ın ofisine girdim.

Masasının arkasından başını kaldırıp beni görüyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Seninle birlikte olma zevkini neye borçluyum, kardeşim?" Dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor çünkü neden burada olduğumu çok iyi biliyor.

Pislik.

"Anabelle'le konuştun mu?" Sakinleşmek için ellerimi kot pantolonumun içine sokuyorum.

Asher evden çalışmak için tasarımcı takımları giyebilir ama ben giyersem ne olayım.

"Onunla her zaman konuşuyorum. Sabahları, gün boyunca." Odanın diğer tarafındaki masasını işaret ediyor. "Geceleri. Geceleri onunla çok konuşmuyorum ama konuşuyoruz." Kaşlarını sallıyor.

"Saçmalamayı kes Ash. Gittiğinden beri onunla konuştun mu?"

Parmaklarını dikleştiriyor, bundan keyif alıyor. "Yapmadım. İsteği üzerine onu kontrol etme konusunda daha az... otoriter olmaya çalışıyorum."

Yalnız olmadığımı biliyordum. "Bir süre önce gittiler."

Başını salladı.

"Peki, bana nerede olduklarını söyleyebilir misiniz?"

Dudaklarını büzüyor. "Sana onunla konuşmadığımı söyledim."

Başımı eğiyorum. "Karınızı takip etmediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Asher gözlerini deviriyor ve takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarıyor. Biliyordum. Telefonu olsaydı Rapsody'ye de aynı şeyi yapardım.

Bir dakika sonra bana baktı. "Karıma telefonunda takip cihazı olduğunu söyleme."

Gözlerimi deviriyorum.

"Black Magic Bar'dalar," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne halt ediyorlar orada?"

"Benim tahminim içki içtikleri yönünde." "Bundan hoşlanmadım." Ellerimi kalçalarımaya koydum.

Asher kıkırdar.

"Ne?"

"Ona bu kadar aşık olduğunu fark etmemiştim. Dürüst olmam gerekirse, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim." Bir süre bakışlarımı tutuyor ve ikimiz de ortak geçmişimizi ve katlandığımız her şeyi düşünüyoruz. "Yine de bunu gördüğüme sevindim."

Kaşlarımı çattım. "Siktir git." Sonra kapıya doğru yürüdüm.

"Unutma benden öğrenmedin!" diye arkamdan sesleniyor çünkü ikimiz de nereye gittiğimi biliyoruz.

Barın yanındaki otoparka park ediyorum ve arabamdan iniyorum. Binanın etrafından dolanırken, sokağın aşağısına park etmiş tanıdık bir arabaya bakıyorum.

Nero'nun kasabada ne işi var? Kural olarak, biz dört Voss kardeş Geceyarısı Malikanesi'nde kendimize saklarız. Dışarıda kasabalılarla takılmayız. Nero'nun burada olduğu gerçeğini daha sonra uğraşmak üzere aklımın bir köşesine atıyorum ve bara giriyorum.

Gözlerim barı tarıyor ama Rapsody burada değil. Sonra kahkahasını duyuyorum ve sesi barın sonunda duran bir kadına kadar takip ediyorum. Bu sabah malikânedenden ayrılan kadın *değil*. Saçları omuzlarına dökülmüş. Ve bu onu sofistike ve yaşına yakın gösteriyor. Sadece saçı değil, makyaj da yapmış. Rapsody'nin makyaj yaptığını hiç görmedim ve makyaj yapmayı seçip seçmemesi de umurumda değil ama makyaj onda çok seksi duruyor. Ona aletimin dikkatini çeken boğucu, ahlaksız bir görünüm veriyor.

Dikkatim onunla sohbet eden sarhoş dangalağa takılıyor. Görünüşe bakılırsa, o ve Anabelle ilgilenmediklerini açıkça belirtiyor gibi görünseler de, bu herif mesajı almıyor. Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak bara yaklaştım. Önce Anabelle beni fark etti, gözleri panikle açıldı.

"Rapsodi," diyor dikkatini çekmek için.

Ama Rapsody Anabelle'e doğru döndüğünde, solundaki adam Rapsody'nin kolunu tutarak onu tekrar kendisiyle yüzleşmeye zorluyor. Savaşta olduğum ve kendimi kontrol edebildiğim zamanların aksine, öfke içimde kaynıyor ve beni patlamak üzere olan bir düdüklü tencereye dönüştürüyor.

Rapsody'nin kolundan tutuşunu çekip onu yana fırlatmadan hemen önce, "Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diyorum.

Gözleri endişe dolu bir şekilde
açılıyor. "Sen iyi misin?" diye
sordum.

Başını sallıyor ve hırıltılı bir nefes veriyor.

"Bu ne lan! Ben sadece onunla konuşuyordum!" Kelimeleri biraz bulanık, ama sarhoş olup olmaması umurumda değil.

Kimse benim olana

dokunamaz. Hiç kimse.

"Yüzünü yumruğum için atış talimi olarak kullanmadan önce gözümün önünden kaybol." Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum ama bu adamın ağzından çıkan her kelimeyle daha da zorlaşıyor.

"Neden kendi işine bakmıyorsun, pislik?" diyor ve göğsünü şişirerek bana doğru adım atıyor.

Bu herif ne zaman bırakacağını bilmiyor. Aslan kafesin kapısına vuruyor.

"Geri çekil, dangalak. Şimdi bayandan özür dile." Rapsody'nin arkamda olduğu yeri işaret ediyorum.

Gülüyor. "Sanki. Neredeyse onu benimle eve gelmeye ikna edecektim, değil mi tatlım? Bu sik için ağzının suyu akıyordu." Sözlerini kot pantolonunun içindeki gevşek siki tutarak noktılıyor.

Sözleri kafesin kapılarını kırıyor ve aslan içeri dalıyor. Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum. Yumruğum yüzüne, onu yere devirecek kadar güçlü bir şekilde çarpıyor. Vücudunu sarıyorum, üstüne düşüyorum ve tekrar yumrukluyorum.

Yumruğumu kanlı yüzünün üzerinde tutarak devam etmekle tehdit ediyorum. "Şimdi bayana üzgün olduğunu söyle."

Başını çeviriyor ve yere bir damla kan tükürüyor. "Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim."

"Şimdi siktir git buradan." Ayağa kalkıyorum ve Rapsody ile Anabelle'in şok olmuş ifadelerle arkamda durduğunu görüyorum.

Şu anda adrenalinim çok yüksek ve düşüncelerim bir mil hızla ilerliyor, ama bu halimde bile Rapsody'nin az önce olanlardan duyduğu dehşeti algılıyorum. Az önce yaptığım şeyden.

Bakışlarımı Anabelle'e çeviriyorum. "Evine git, Anabelle. Rapsody bende."

Hemen Rapsody'ye bakarak iki kez kontrol ediyor. Normalde kızardım ama o Asher'ın karısı ve Rapsody'yi kollaması hoşuma gidiyor. Anabelle başıyla onaylıyor ve çantasını toplayıp kapıya yöneliyor. Rapsody onun gidişini izliyor ve bir an için yaptığım şeyden o kadar iğreniyor ki, benimle birlikte olmaktan korktuğu için Anabelle'den onu götürmesini isteyecek diye korkuyorum, ama yapmıyor.

Salak kendini yerden kaldırıp çıkışa doğru ilerlerken insanlar bardaki yerlerine dağılır.

"Her ne yapıyorsan ona geri dön!" Bağırıyorum.

Herkes gözlerini başka yöne çevirir ve mırıltılar odayı tekrar doldurur.

"Benimle gel." Rapsody'nin bileğini tutup onu arkamdan tuvalete sürüklüyorum, kadınlar tuvaletine girip kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Bu konuşmayı yapmak için malikâneye dönmeyi bekleyemeyecek kadar heyecanlıyım.

Rapsody'yi duvara yaslıyorum, beni çözme gücüne sahip iri yeşil gözleriyle bana bakıyor. Onun üzerindeki sahipliğini gösterme, onun benim olduğunu kanıtlama ihtiyacı ortaya çıkmak için tırmalıyor.

Elim havalanıyor ve çenesini kavıyor. Parmaklarımı kaplayan kan yüzünden irkiliyor ama umurumda değil. Onun görmesini sağlamalıyım.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum.

Bir süre bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

"Söyle." Çenesini biraz daha sıkıyorum.

"Ben seninim."

"O zaman neden benden korkuyormuş gibi bakıyorsun? Sana asla zarar vermem, Rapsody. Asla. Sana bir şey olmasına izin vermektense kendime zarar veririm."

Eliyle yüzümü okşuyor. "Hiç kimse benim için ayağa kalkmadı. Annem olsaydı beni suçlar ve benim hatam olduğunu söylerdi. Bu yüzden teşekkür ederim."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Öpüşmemizde sevgi dolu ya da düşünceli hiçbir şey yok. Çılgınca, hayvani ve talepkar.

Rapsody'nin elleri omuzlarımı kavıyor ve boğazının derinliklerinde bir inilti patlıyor. Elim vücudunda ve eteğinin altında gezinerek onu ıslak ve arzulu buluyor. Alt dudağını amaçladığımdan daha sert ısıyorum ve kanının bakırımsı tadı ağzımı dolduruyor. Geri çekilmeye başlıyorum ama o gömleğimi tutup beni kendine çekiyor. Parmaklarımla klitorisini kızdırıyorum ve kollarımda sıvı bir ısıya dönüşüyor.

"Sana sert davranmalıyım, tatlım. Sana benim olduğunu göstermeliyim."

"Lütfen, Kol..."

Elimi elbisesinin altından çıkarıp yüzünü duvara dönmesi için kırbaçlıyorum. Ellerini başının yanında birleştiriyor, yanağını serin fayans duvara bastırıyor.

"Çok hazırsın. Amin resmen benim için yalvarıyor."

"Evet," diye inleyerek kışını bana sunuyor.

Bir elimle kemerimi çözüyorum ve pantolonumu sikimin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı itiyorum. Eteğini yukarı kaldırıyorum ve külotunu yırtıp yere atıyorum. Girişiyle aynı hizaya gelmeden ve vahşice içine girmeden önce sikimi kıvrımlarının arasından birkaç kez kaydırıyorum.

Onu uzun süredir kafeste tutulan bir hayvan gibi sertçe içime alırken gözleri kapalı bir şekilde haykırıyor. Parlayan aletimin onun içine girip çıkmasını izliyorum, uyarılmışlığıyla kaplı. Sonra göğsümü sırtına bastırıyorum, böylece duvara yaslanıyor.

"Kim?" Ona sokuldum. "Sahip." Tekrar soktum. "Bu." Bir kez daha soktum. "Am?" Tekrar itiyorum, ama bu sefer bana cevap verene kadar kendimi onun içinde tutuyorum.

"Sen."

"Lanet olsun bana." Açımı değiştirerek tekrar içine daldım.

"Tanrım," diye inliyor.

Yüzüm boynuna düşüyor. "Ben senin tanrınım, unutma tatlım."

Boyumu ondan çekiyorum ve geri çekiliyorum.

"Hayır!" diye haykırıyor.

Ellerimi beline dolayarak onu aynanın önüne götürüyorum. "Lavabonun iki yanından tutun. Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum."

Dediğimi yapıyor, talimatlarıma her zaman çok iyi uyuyor. Ellerini küçük lavabonun iki yanına koyarak eğilir eğilmez, elbisesini yukarı kaldırıp kışını ortaya çıkarıyorum ve içine giriyorum.

Ben kendimi onun içine sokup çıkarırken Rapsody'nin gözleri dalgalanarak kapanıyor. Banyoyu dolduran tek ses tenlerimizin birbirine çarpması olana kadar hızım artıyor. Benim için sırlısklam oldu, o kadar ki yere damlamamasına şaşırdım.

Biri kapıyı çalıyor.

"Siktir git!" Bağıyorum.

Üzerine eğilip parmaklarımı şişmiş klitorisine götürüyorum ve kalçaları titriyor. Rapsody inliyor ve lavaboya doğru daha da batıyor.

"Başını kaldır. Bizi izlemeni istiyorum."

Kısa saçlarıyla artık çok daha kolay olan başını kaldırıyor ve kirli aynada bakışlarımla buluşuyor.

Klitorisini sanki yıllardır çaldığım kişisel enstrümanımmış gibi oynuyorum, onu boşaltmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, başı düşmeden önce tüm vücudu hareketsiz kalıyor ve çığlık atarak doruğa ulaşıyor.

Amcığı sikimi sağıyor ve son bir hamleyle kendimi onun içinde tutuyorum, içine boşalıyorum.

Nefesimizi ve aklımızı toplayarak bir arada duruyoruz.

Sonunda aynadaki bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Vay canına. Kendini tutmamışsın."

Ona sırtıtıyorum. "Ve sen de bunu bir kraliçe gibi karşıladın."

Bekaretini aldığım gece bile ona karşı kendimi tutuyordum, benden uzaklaşacağı korkusuyla onu çok ileri, çok hızlı itmek istemiyordum. Ona yapmak istediklerimin bir kısmını tecrübe etti, ama henüz yüzeyi bile kazımadık.

Şimdi daha iyi bir fikri var.

Ondan uzaklaşıyorum ve karışık uyarılmışlığımız uyluklarından aşağı damlıyor. Bir centilmenin yapacağı gibi ona tuvalet kağıdı getirmek yerine, bacaklarının arasındaki derisine sürüyorum.

"Eve gidince yalayarak temizlerim."

Doğrulurken gözlerinden entrika fışkırıyor. Dönüp kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor.

Boku yedim. Eğer bu kadın beni tekrar terk etmeye karar verirse, mahvolurum.

Gitmeyeceğine inanmak istiyorum ama beni seven herkes beni terk ediyor.
Umarım terk etmeyen ilk kişi o olur.

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

RAPSODY

Seçenlerde bir gece yarısı uyandığımda kendimi yatakta yalnız buluyorum. Yuvarlanıyorum ve ellerim soğuk çarşafların üzerinde geziniyor. Doğrulup odaya bakıyorum ve koridora açılan kapının altındaki ışıltıyı fark ediyorum.

Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor. Başımı diğer yöne çeviriyorum ve perdelerin açık olduğunu görüyorum. Dışarıyı sadece karanlık dolduruyor. Olması gerekenden daha da karanlık, sanki dünyada hiç ışık kalmamış gibi. Camın ötesinde hiçbir şey seçemiyorum.

Geriye dönüp baktığımda, sıcak ışık hâlâ kapının dışında duruyordu. Ne yapacağımı düşünüyorum ve daha önce ışığın beni Kol'a götürdüğüne karar veriyorum, o gece bizim için her şey değişmeye başlamıştı, bu yüzden beni yine ona götüreceğine inanıyorum.

Yataktan çırılçıplak çıkıyorum ve Kol'un yere atılmış gömleğine uzanıyorum. Üzerime geçirip, nefesimi tutarak ve içgüdülerime güvenerek kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum.

Işık bir kez daha koridorda ilerliyor.

Beni kovalıyormuş gibi hissettiren gölgeler arasında ilerleyerek yetişmek için acele ediyorum. Kuzey kanadından çıkıyorum, vitraylı aslanın yanından geçiyorum ve ışığı takip ederek dışarı açılan kapılardan birine ulaşıyorum.

Kapıdan içeri girerken adımlarım durdu. Ne yapacağımı bilemeden alt dudağımı kemiriyorum. Kaçmaya çalışırken gecenin bir yarısı dışarı çıkmak farklıydı. Ama bu sefer, malikaneden ayrılmakla ilgili uğursuz bir his var içimde.

Işık durmuş, sabırla karar vermemi bekliyor. Derin bir nefes alarak öne çıkıyorum ve kapının kolunu çeviriyorum.

"Pişman olmasam iyi olur," diye mırıldanıyorum ışığa, ama kafamı kaldırdığımda kaybolmuştu.

Işığın beni neden buraya getirdiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Yere yakın bir yerde yoğun bir sis var ama Kol'un verandadaki sandalyelerden birinde oturduğunu görüyorum. Arkasına yaslanmış, elinde bir şişe içki tutuyor.

Sessizce yaklaşıyorum, onu içime çekiyorum. Yaklaştığımda, bir şey hakkında derin düşüncelere daldığı belli, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şişenin boynunu kavrayışından ve karanlığa bakarken yüzünde beliren tedirginlik ifadesinden belli.

Kol'un beni Black Magic Bar'da bulmasından bu yana birkaç gün geçti ve artık dikkatli davranıyor ve yatakta kendini tutmuyor, bunun için minnettarım. Ruh hali iyi ve istikrarlı. Ama gecenin bir yarısı yatağımızı terk edip buraya geldiğine göre onu rahatsız eden bir şeyler olmalı.

"Hey."

Başını bana doğru çevirdi. "Hayalet gibi görünüyorsun."

"Bu iyi mi kötü mü?" Aramızda kalan mesafeyi kapatarak soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Elindeki içki şişesine bakıyorum. Eğer ondan yayılan koku bir gösterge ise, tahmin ettiğimden daha uzun süredir burada olduğunu söyleyebilirim.

"Kafamı tıraş etmem gerekiyordu. Genelde burada yapıyorum çünkü ortalık o kadar dağılmıyor."

Başımı eğiyorum. "Gecenin bir yarısı kafanı tıraş etmen gerektiğine karar verdin. Ve ne oldu, burada bir şişe mi buldun?"

Bana orantısız bir sırtış attı. "Aslında önce alkole karar verdim, sonra saç kesimine karar verdim."

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Derin bir nefes alır ve iç çeker. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Kol..." Kucağına yanlamasına kayıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Bana anlatabilirsin."

Yüzünü boynuma yaklaştırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sadece bazı haberler aldım. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum, hepsi bu."

"İşle ilgili mi?"

Boynuma doğru başını sallıyor.

"Kesin bir cevap yok mu?"

Başını sallıyor.

Yine kaşlarımı çattım. İş yerinde vermek zorunda olduğu bu kararın onu zorladığı çok açık. Göğsünü ovuyorum. "Eminim bir yolunu bulacaksın."

"Evet." Şişeyi yere bırakırken avluya çarpan şişenin şingirtisini duyuyorum, sonra elini kalçama götürüyor. "Benim için kafamı tıraş etmek ister misin?"

Nedense, onun bu isteği karnımı titretiyor.

Ciddi olup olmadığını anlamak için geri çekiliyorum. "Benim yapmamı mı istiyorsun?"

Kol omuz silkiyor. "İyi görünen tek kişi sen olamazsın." Parmaklarını saçımın ucunda gezdiriyor.

"Tamam." Kucağından iniyorum. "Ne yaptığımı görebilmem için içeri girelim mi?"

Evin yan tarafında bir ışık yanıyor ama sis yüzünden daha çok uzak bir kıyıdaki deniz fenerine benziyor.

"Burası iyi. Fazla bir şey yok." Solundaki masanın üzerinde duran elektrikli tıraş makinesine uzanıyor, geriniyor ve tişörtünün yükselmesiyle pantolonunun bel bandının altında kaybolan saçlarını görebiliyorum. Hafif bir vızıltı sesi geceyi dolduruyor. "Sadece aşağıdan yukarıya, önden arkaya doğru çalıştır." Gidilecek yönü gösteriyor.

"Tamam." Tıraş makinesini ondan aldım ve başının yan tarafından başladım.

Birkaç kaydırmadan sonra daha rahat ediyorum ve tekniğe alışıyorum. Kısa sürede diğer tarafa geçmeyi başardım. Önüne geçtiğimde, elleri çıplak bacaklarımdan yukarı kayıyor ve büyük tişörtünün altından geçerek kalçalarımaya dayanıyor.

"Seni gömleğimin içinde görmek hoşuma gidiyor."

Sesindeki açlık bana şu anda aşağıya baksam, muhtemelen salon pantolonunu çadırlayan bir ereksiyon göreceğimi söylüyor.

"İçinde olmayı seviyorum." Şimdi onun önünde olduğum için bu an bana samimi geliyor.

Usturayı başının önünden arkasına doğru gezdiriyorum, tepesine yaklaştığımda eğiliyorum. Göğüslerim yüzüne değiyor ve Kol onları okşayıp iç çekiyor.

Elleri kalçalarımı sıkıyor. "Beni bırakma." Sesi Black Magic Bar'ın zemini kadar sert ve yıpranmış.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sesim yumuşak ve güven verici ve umarım sözlerimdeki gerçeği duyuyordur.

Annemle yaşadığım olay aklımdan çıkmıyor, ancak ona geri dönmek gibi bir isteğim yok, yine de eninde sonunda onu arayıp ortak bir zemin bulmaya çalışmam gerekeceğini biliyorum. Ama sürekli erteliyorum. Sonsuza dek sürmeyeceğini bilsem de Kol ve benim kendimiz için yarattığımız bu küçük balonu seviyorum.

Kol'un elleri kıcıma doğru kayıyor ve sıkıyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Kıpırdamazsan bunu mahvedeceğim."

Kol öne doğru eğilip tişörtün üzerinden göğüs ucumu ısıyor ve ben irkiliyorum. Çakıllı meme ucumla birlikte kumaşı da ağzına almadan önce gülüyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Elleri arkadan bacaklarımın arasına giriyor ve göğsümün etrafında inleyerek beni ıslak buluyor. Başım arkaya kayıyor, gözlerim kapalı.

Etrafımızdaki sisin ağırlığıyla savaştık kadar yoğun bir şehvet sisinin içinden, "İşim bitti," diyorum.

Ellerini indiriyor ve sandalyede arkasına yaslanıp salon pantolonunu indiriyor. Onu görünce dudaklarımı yalıyorum ve dizlerimin üzerine çökmek için hamle yapıyorum ama elleri dirseklerimi kavıyor.

"Amını istiyorum."

Dudağımı ısırđım ve ona sarıldım. Beni aşağı çekiyor ve içime doğru itiyor. İkimiz de tatmin olmuş bir iç çekiyoruz, onun verdiği his her zaman çok mükemmel. Onunla her şey her zaman mükemmel.

Onu terk edeceğimden endişeleniyor, ben de bir gün yeterli olamayacağımdan endişeleniyorum ama böyle anlar kaderimizde birbirimizin olduğuna inanmamı sağlıyor.

ChapTer İKİ-Nİne

RAPSODY

A Birkaç gece sonra, duştan sonra banyodan çıktım ve Kol yatakta değildi, ama onun yerine yatağın üzerine muhteşem soluk mor bir elbise serpilmişti.

Bana aldığı her şeyin mor olmasına
bayılıyorum.

Daha yakından bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Elbiseyi kaplayan şeffaf kumaşın eteğine, korsajına ve iki askısının üzerine bir sürü küçük çiçek dikilmiş. Muhteşem ve ona küçük bir servete mal olmuş olmalı.

Yatağın yanında yerde bir çift gümüş topuklu ayakkabı var. Topuğun etrafını saran kristal bir yılanı var ve ayak bileğimi ve alt bacağımı sarmak için yukarı çıkıyor.

Kol'u kontrol etmek için başımı sağa sola sallıyorum ama odayı karartan olağan gölgelerle karşılaşıyorum. O zaman komodinin üzerindeki notu fark ediyorum, ikiye katlanmış ve dışına adım karalanmış.

Gülümseyerek yanına gittim ve notu okudum.

Konservatuarda buluşalım.

K

Kağıda sırtıyorum. Bunun ne hakkında olduğundan emin değilim ama umurumda değil. İç çamaşırı almak için acele ediyorum, sonra daha iyi düşünüp iç çamaşırsız gitmeye karar veriyorum.

Anabelle birkaç gün önce bana saç ve makyaj ürünleri hediye etti, ben de hazırlanmak için banyoya girdim. Uzman değilim, ama iyi bir iş çıkarıyorum, muhtemelen makyaj yüzünüz için boya gibi hissettirdiği için.

Bu iş bittikten sonra elbisenin içine giriyorum ve topukluları giyiyorum. Topuklu ayakkabı konusunda hiç deneyimim olmadığı için bir bebek gibi boy aynasına doğru yürüyorum ve kendimi gördüğümde gözlerim doluyor.

Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Alistair'le evlenirken gelinliğimi giydiğimde bile. Çok canlı görünüyorum. Bu kadar kısa sürede ne kadar yol kat ettim. Güneşe açılan bir çiçek gibi hissediyorum. Kol beni ne kadar çok sever ve kendimi bulmama izin verirse, o kadar çok çiçek açıyorum.

Kendime son bir kez bakıp odadan çıkıyorum ve karanlık koridora yöneliyorum. Hiçbir şey, titreyen apliklerin arasında kalan gölgelerin bunaltıcı karanlığı bile beni alaşağı edemiyor. Kışın bahara döndüğü ve doğanın tüm güzelliğinin canlı renklerle parladığı zamanlardaki gibi hissediyorum.

Konservatuvara ulaştığımda, topuklu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğimi bir şekilde çözmüştüm. Bu iyi bir şey, çünkü kapıdan içeri girdiğimde gördüğüm şey karşısında neredeyse tökezliyordum.

Oda, camın üzerine yansıyan sarı bir parıltı saçan mumlarla aydınlanıyor. Odanın ortasında, şövalenin ve üzerinde çalıştığım eserin yanında iki kişilik küçük bir masa var. Bir hoparlörden müzik çalıyor, duyulacak kadar yüksek, ama her şeyi ele geçirmeyecek kadar yumuşak.

Kol bana doğru ilerlerken ayakkabıların yerde çıkardığı tıkırtılar gözümü masanın ötesine çekiyor. Elinde bir kadeh şarap var ve koyu gri bir takım elbise giymiş, altında siyah bir gömlek var, kravatsız. Üzerine tam oturuyor ve özel bir parça olduğuna hiç şüphem yok.

Gözleri beni içine çekiyor ve gördüğünden hoşlandığını bildiğim için ilgisinin altında eziliyorum. Elindeki şarap bardağını masaya bırakıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Tanrım, çok güzel görünüyorsun." Sanki burada onunla birlikte olduğuma inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Çok yakışıklı görünüyorsun." Ben de burada olduğum için kendimi şanslı hissediyorum, özellikle de dört yıl önce her şeyi berbat ettikten sonra.

Bana bakışından, beni öpeceğini, belki de yemekten önce ırzıma geçeceğini sanıyorum ama öyle bir şey yapmıyor. Onun yerine eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor, eli sırtımın alt kısmına düşüyor.

"Bütün bunlar da ne?" Yumuşak bir sesle soruyorum.

"Süslenip püslenmek ve şık bir akşam yemeği yemek hoşuna gider diye düşündüm. Normal şartlar altında tanışmış olsaydık ve ben seninle çıkıyor olsaydım gibi."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, bayıldım." *Seni seviyorum*, demek istiyorum ama onu korkutmaktan ya da daha kötüsü bana inanmamasından çok korkuyorum.

"Gel." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni üzerinde gümüş kubbeler olan iki tabağın bulunduğu masaya götürüyor. "Umarım açsındır. Mutfağa en sevdiğin yemeği hazırlattım."

Alnım kırışıyor. Kol'a en sevdiğim yemeğin ne olduğunu söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Bir sandalyeye gidiyor ve benim için çekip çıkarıyor, geri itmek için ben oturana kadar bekliyor. Sonra kapağı kaldırıyor, bir hamburger ve patates kızartması ortaya çıkıyor.

Gülüyorum ve ona bakıyorum. "Tüm bunlar"-etrafımızda dolaşıyorum-"ve biz hamburger ve patates kızartması mı yiyoruz?"

Karşıma oturuyor ve tabağının üzerindeki gümüş kubbeyi kaldırıyor. "Seni at yarışlarına ve go-karta götürdüğümde sipariş etmiştin ve ikisinde de içine çekmiştin."

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor. "Ben yapmadım!"

Kıkırdıyor. "Yaptın. Ve çok tatlıydı, bu yüzden stres yapma."

Bir yemeğe bir de ona bakarak gülümsüyorum. "Bunu fark ettiğine inanamıyorum."

"Konu sen olunca her şeyi hatırlıyorum" derken gözlerini kırpmıyor.

Gözlerinin yoğunluğundan gözlerimi kaçırıyorum. "Teşekkür ederim, bu harika."

"Bon appétit." Peçetesini kucağına bırakıyor ve hamburgerini alıp bir ısırık alıyor.

Ben de peçeteme aynısını yapıyorum. Hamburgeri dudaklarıma götürürken biraz aptal gibi hissediyorum, bu kadar şık giyinmiş ve bu kadar sade bir şey yerken, ama ısırduğım anda endişelenmeyi bırakıyorum. Bu, daha önce onunla paylaştığım ikisinden daha iyi.

"Mmm, bu çok iyi."

"Şefe böyle dediğinizi söyleyeceğim. Şarap ister misiniz?"

"Hamburgerimle mi?" Gülüyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Hâlâ en son içtiğim zamanın anılarını yeniden yaşıyorum."

Bana eğlenerek bakıyor. "Yeterince makul." Kol tekrar konuşmadan önce sessizce yemeğimizin tadını çıkarıyoruz. "Her şeyi yapabilecek olsaydın ne yapmak isterdin sence?"

Kızartmamı çiğnemeyi bitirdim. "İş açısından mı?"

Omuz silkiyor. "Elbette. Zamanını nasıl geçirirsin?"

Sorusunu bir dakika boyunca düşündüm. "Emin değilim. Bunu daha önce hiç düşünme fırsatım olmamıştı ama sanırım bu düşünmem gereken bir şey."

Midem sıkışıyor. Çok fazla olasılık var. Ya yanlış seçersem?

Tanrım, çok küstahça davrandım, değil mi? Hiçbir katkıda bulunmadan burada istediğim kadar kalabileceğimi düşündüm.

"Eğer fazla kaldığım için soruyorsanız-"

"Dur." Kol kaşlarını çattı. "Bu yüzden sormuyorum. Burada mutlu olmanı istediğim için soruyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Burada mutluyum."

"Şimdilik. Ama eninde sonunda bu yeni keşfettiğin özgürlükle ilgili heyecanın geçecek. Yeni ve heyecan verici bir şeyler aramak için ayrılmak istemeni istemiyorum. Bunu burada bulmanı tercih ederim."

Nereden çıktı bu? Black Magic Bar'dan ayrılmamla ilgili benzer bir şey söyledi, ama neden?

"Kol"-masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum-"Hiçbir yere gitmiyorum. Ve eğer hislerimde bir değişiklik olursa, bunu seninle konuşurum."

Uzun bir süre beni inceliyor. Bana küçük bir baş selamı verene kadar irkilmiyorum, gözümü bile kırpmıyorum.

"Soru hala geçerli. Ne yapmak isterdiniz?"

Tabağımda kalan tek şey o olduğu için ağzıma bir kızartma daha attım. Kol haklıydı, hamburgerleri mideye indiriyorum. "Bildiğim kadarıyla yapmayı gerçekten sevdiğim tek şey resim yapmak. Sanırım başka şeyler de deneyebilirim. Denemek zorundayım. Profesyonel bir ressam olacak kadar yetenekli değilim."

"Bu saçmalık. Resimlerini gördüm. Özellikle de üzerinde çalıştığın yeni tablonu. O bir başyapıt."

Başımı eğiyorum. "Öyle mi

düşünüyorsun?" "Öyle

olduğunu biliyorum."

Son zamanlarda manzara dışında bir şeyle uğraşıyorum-erotik sanat. Vücudu resmetmekten ve hareket etme şeklini, kasların gerilmesini taklit etmekten hoşlanıyorum ve Kol beni her zaman sıcak ve rahatsız ettiğinden, resimlerin erotik doğası bir şekilde ortaya çıktı.

Kol peçetesini masaya bırakıyor ve ayağa kalkarak şövaleye doğru yürüyor. "Bu gerçekten çok iyi. Ve çok ateşli."

Kendi peçetemi masanın üzerine bırakarak geri çekiliyorum ve ona katılıyorum. "Bilmiyorum..."

"Ben biliyorum." Arkamda duruyor ve beni kollarıyla sarıyor.

"Bana hiç poz verir misin?" Son zamanlarda merak ettiğim soruyu dile getiriyorum - resimlerimin yönünü değiştirmeye başladığım andan itibaren.

"Onur duyarım."

Bu göğsümü ısıtıyor ve aklıma bir fikir geliyor ama Kol'un buna hazır olup olmayacağından emin değilim. Bu konuda çok fazla endişelenmek yerine iğdlerime güvenmeye karar veriyorum ve Kol'un elinden kurtulup ona doğru dönüyorum.

Elbisemin fermuarını buluyorum ve durana kadar diş diş aşağı kaydırırken gözleri parmaklarımı takip ediyor. Askıları önce bir kolumdan sonra diğerinden aşağı kaydırarak elbisenin ayak bileklerime kadar düşmesine izin veriyorum ve beni sadece topuklu ayakkabılarımla bırakıyorum.

Çıplak gėėlerime odaklanıyor, takım elbise pantolonunun içinde kendini ayarlıyor. "Ne yapıyorsun? Daha tatlımızı bile yemedik."

"Düşünüyordum da... Benim deneğim olmanı çok isterdim, ama belki bu gece benim tuvalim olabilirsin." Aradaki mesafeyi açıyorum ve çakıllı meme uçlarımla takım elbisesinin pahalı kumaşına srtnyorum. "Neden soyunmuyorsun?"

Ben ihtiyacım olan şeyleri hazırlarken Kol kıyafetlerini rekor bir sürede çıkartıyor. İkimiz de çırılçıplak birbirimizin önünde durduğumuzda, içinde boya olan paleti elime alıp ona doğru dönüyorum. Mum ışığı güçlü vücudundaki kasların her bir kıvrımını ve tepesini ortaya çıkartıyor. Eğer bir gün onun resmini yaparsam, bu ışıkta olmasını istiyorum.

Parmağımı boyaya batırıp soluk bir mavi sememi ve bir adım ne çıkıp parmağımı yuvarlak omzunun üzerinde gezdirmemi dikkatle izliyor. Sonra, bir yeşil seçiyorum ve alt karın kaslarına sürüyorum. Bir kaleydoskopu andıran gökkuşağının tüm renkleriyle kaplanana kadar çalışmaya devam ederken nefesi yüzümde dolaşıyor.

"Benim sıram." Sesi acılı geliyor ama en iyi şekilde.

Paleti ona uzatıyorum ve tabii ki önce moru seçiyor, sol meme ucumun üzerinde bir daire çiziyor. Uyarılma, kałalarımla arasında bir vızılıtya neden oluyor. Kol daha sonra sarıyı seçiyor ve kulağımdan boğazımın dibine kadar sürüyor.

Tanrım, ben ona bunu yaparken de böyle mi hissediyordu? Çok gerginim. Paleti bir kenara atıp beni yemesini istiyorum. Ama aramızda büyüyen yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Bacaklarım, kollarım ve gövdem boyayla kaplandıktan sonra Kol geri çekilip eserine hayranlıkla bakıyor. "Sen bir hazinesin."

Övgüsü karşısında yanaklarım kızardı.

Hoparlörden çalan şarkı biter ve yeni bir şarkı başlar.

Kol yanımdan geçip paleti küçük masanın üzerine koyuyor, sonra bana doğru uzanıyor. "Dans et benimle."

Karnım sinirle çırpınıyor ve yanaklarım ısınıyor. "Daha önce hiç dans etmedim. Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Bana daha önce onda hiç görmediğim yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Bir ilk daha o zaman."

Elini tutuyorum ve ona doğru adım atıyorum. "Muhtemelen berbat olacağım."

Parmakları yanağımı okşuyor ve boyanın yapışkan hissi tenime baskı yapıyor. "Umurumda değil. Bu da istediğim bir başka ilkin. Hepsi için açgözlüyüm. Konu sen olunca hep açgözlü oluyorum."

Tutuşuyla gevşiyorum, meme uçlarım göğsünü okşuyor. "Ayaklarımın üzerinde dur, sana yol göstereyim."

Geriye çekilip ona baktım. "Bunu yapamam."

Gözlerini deviriyor. "Muhtemelen benden 100 kilo daha hafifsin. Evet, yapabilirsin."

Dediğini yapıyorum ve kollarını bana dolayarak belime yaslıyor. Ben de kendi kollarımı onun boynuna doluyorum, yanağımı göğsüne bastırıyorum ve yüzüme daha fazla boya bulaşıyor. Ama umurumda değil çünkü kendimi çok güvende ve sevilmiş hissediyorum.

Bizi hareket ettiriyor ve haklı, muhtemelen bununla başa çıkabilirdim ama vücutlarımızın bu kadar yakın olması hoşuma gidiyor. Adam hak etmediğinden ve birlikte olduğu kadının onu neden olduğu gibi sevdiğini

anlayamadığından bahsediyor. Biz

Odanın içinde dans ediyor ve umarım şarkı bir tesadüftür ve Kol bunu bilerek seçmemiştir. O çok harika biri ve onun da kendini benim gördüğüm gibi görmesini istiyorum.

Mum ışığında dönüyoruz ve göğsümdeki duygu, daha fazla tutamayana kadar artıyor ve artıyor. Ona bakıyorum ve bir öpücük için onu aşağı çekiyorum. Yavaş ve durgun, aceleye getirilmemiş, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

Kol'un elleri kıcıma doğru kayıyor ve ereksiyonu aramızda daha da sertleşiyor. Kısa süre sonra elleri belime dolanıyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Daha tatlımızı bile yemedik."

Mırıldanıyorum. "Bu, gümüş kapağın altındaki masada ne varsa ondan bile daha iyi."

Yüzü ciddileşiyor. "Seni sadece vücudun için istemediğimi göstermeye çalışıyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Elimi yanağına götürüyorum. "Öyle düşünmüyorum, Kol. Ama şu anda kendimi sana o kadar yakın hissediyorum ki seninle sevişmek istiyorum."

Sözlerim onun bağını koparıyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Bedenlerimizdeki boya kahverengi bir karmaşaya dönüşüyor ama o şimdiye kadar resmettiğim en güzel şey. Beni daha büyük bir iştahla öpüyor ve ben de sürtünme arzusuyla çıplak göğüslerimi onun göğsüne sürtüyorum.

Sonunda öpücüğü bıraktım. "Yere uzan."

Dediğimi yapıyor, bir kez olsun kararları veren kişi olmamaktan memnun görünüyor. Kendimi alçaltıyorum, beline sarılıyorum. Boyunu kavramak için hiç zaman kaybetmiyorum, içime tamamen oturana kadar aşağıya batıyorum.

O şehvet dolu gözlerle beni izlerken kalçalarımın dönüşünü yavaşlatıyorum. Elleriyle göğüslerimi kavırıyor ve başparmaklarıyla boya kaplı meme uçlarımı nazıkçe okşuyor. Ellerimi göğsüne koyuyorum ve gözleri beni yutuyor. Sonunda bir eli göğsümden kalkıp boynuma gidiyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Göğsümde dönen tüm duyguları o öpücüğün içine atıyorum, onun hakkında ne hissettiğimi anlamasını ve asla

Onu terk etmek. Ağzımın içine doğru inliyor, elleri başımın arkasındaki saçlara dolanıyor.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde, tekrar doğrulup ellerimi kalçalarına koyuyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve Kol'a içimde kayan sikiğin güzel bir görüntüsünü veriyorum.

"Siktir, tatlım. Beni böyle içine alırken çok iyi görünüyorsun." Sesi boğuk. "Kendine dokun."

Sözleri her zamanki otoriter tonunu kaybetmiş olsa da emirlerini yerine getiriyorum. Parmaklarımı tümseğime götürüyorum ve klitorisime nazikçe masaj yapıyorum.

"İşte böyle. Şimdi biraz daha baskı uygula," diye ikna ediyor Kol.

Dediğini yapıyorum, rahmimin derinliklerindeki orgazmımın ilk dalgalanmasında inliyorum. "Devam et. Parmaklarımmış gibi davran. Ne kadar iyi olduğunu hissedebiliyor musun?" diyor.

Onu sürmeye devam ediyorum, orgazmımın yoğunluğu bir heyelan kadar durdurulamaz olana kadar arttıkça daha hızlı.

"İşte bu," diyor ben ona sürtündüğümde. "Şimdi işini bitir. Beni sağmanı istiyorum."

Parmaklarımla birleşen sözleri beni uçurumun kenarına gönderiyor. Vücudum onun üzerinde birkaç kez sarsılıyor, doruk noktam beni boğarken dudaklarımdan tutarsız kelimeler dökülüyor.

Kol oturuyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, böylece göğüslerimiz birbirine bastırılıyor. Kalçaları inip kalkıyor, sert ve güçlü darbelerle beni beceriyor. Tek yapabildiğim onu kavramak ve bedenimi ele geçirdiği yolculuğun tadını çıkarmak.

Kıpırdamadan duruyor, kendini içimde tutuyor. "İşte bu kadar. Siktir, tatlım."

Aleti sarsılıyor ve içime boşalıyor, beni tatmin duygusuyla dolduruyor.

Beni o kadar uzun öpüyor ki içimde yumuşuyor. Kehribar rengi gözlerine bakıyorum ve gerçek aşkın böyle bir şey olması gerektiğine inanıyorum. Bu adam için hissettiklerimden daha büyük bir şey hayal edemiyorum.

Kol terli saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım ben de resim yapmaya başlayabilirim."

Gölüyorum ve başımı göğsüne gömüyorum. "Genelde bu kadar heyecanlı olmaz, seni temin ederim."

Sırıtır. "Şu tatlıyı yemek ister misin?"

Başımı sallıyorum. Başımı sallıyorum ama önce onun bilmesi gereken bir şey var. "Teşekkür ederim Kol. Daha önce hiç kimse bana kendimi bu kadar özel hissettirmemişti."

Bakışlarında çözemediğim bir şey beliriyor. "Bunu hak ediyorsun. Her zaman seni en mutlu edecek şeyi yapacağım. Bunu her zaman bilmeni istiyorum."

Sanki sözlerinin altında benim algılayamadığım bir anlam varmış gibi geliyor, ama bu gece bir araya getirdiği her şeyi düşündüğümde, yanılıyor ve sözlerinden çok fazla şey okuyor olmalıyım.

"Tabii ki sana inanıyorum."

İç çekiyor, beni başka bir öpücük için kendine çekerken vücudundaki gerginlik benimkinin altında gevşiyor.

CHAPTER OTUZ

RAPSODY

W Ritüel Odası için önümüzdeki Cumartesi günü geldiğinde, hiç gergin değilim. Hatta dört gözle bekliyorum.

Kol bana bu gecenin temasının vampirler olduğunu açıkladı. O Drakula gibi giyinecek, ben de Medusa gibi.

Kostümümün yeşil kumaşı göğsümden aşağıya doğru uzanıyor, göbek deliğime kadar geniş bir boşluk bırakıyor ve burada altın bir kemer elbiseyi yerinde tutuyor. Boynumda birkaç kez dolanan ve baldırlarımı saran altın topuklarla uyumlu ince bir yılan gerdanlık var. Başıma taktığım parça, üzerindeki yılanlarla birlikte en sevdiğim kısım olabilir.

Banyo kapısı çalınır. "Sabırsızlanmaya başlıyorum, Rapsody. Görmek istiyorum."

Ona beni görmeden hazırlanmak istediğimi söyledim, böylece bitmiş ürün bir sürpriz olabilirdi. Bu konuda mutlu değildi ama beni şımarttı.

Her Şeye rağmen.

"Geliyorum." Aynada son bir kez kontrol ettikten sonra yürüyüp kapıyı açıyorum.

Kol'un bakışları vücudumda yukarıdan aşağıya doğru yavaşça geziniyor. "Bu gece kesinlikle bazı yarakları taş gibi sertleştireceksin, Medusa." Kol pantolonunun içinde kendini ayarlıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Ne giydiğine bakıyorum. *Drakula* filmini anımsatıyor; geçmiş yıllardan kalma koyu gri bir takım elbise. Ceket kuyruklu ve takım pantolonu ince çizgili. Gömleğin üzerindeki yelek takımın geri kalanıyla uyumlu ve kravat yerine kravat takıyor. Bu adam her şeyin içinde seksi görünüyor mu? Şimdi büyük bir parçam onu soymak için bodruma ulaşana kadar beklemek istemiyor.

"Gerçekten iyi görünüyorsun." Dudaklarımı yaladım.

"Dilini ağzına geri sok, yoksa oraya asla varamayız." Elim tuttu ve beni banyodan dışarı sürükledi. "Hadi gidelim."

Görünüşe göre o da bu işe başlamak için benim kadar endişeli.

Loş evin içinde konuşmadan yürüyoruz ve gergin hissetmesem de, hedefimize yaklaştığımız her adımda kalp atışlarım hızlanıyor. Bodrumun kapısına vardığımızda, iskelet anahtarını çıkarıp kilidi açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor.

"Bütün kardeşlerin bu kapıyı mı kullanıyor?" Merdivenlerden inerken sordum.

"Burası bizim özel girişimiz. Diğer herkes daha önce gördüğünüz yan girişi kullanıyor."

Aşağıya ulaştığımızda Kol aslan maskesini takarken ben de bana daha önce verdiği altın maskeyi takıyorum. Bana beyaz, kırmızı ya da siyah maske takmak zorunda olmadığımı, çünkü birlikte bir şeyler yapacağım tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Şikayet etmedim. Benim üzerimde hissettiğı sahiplenmeyi göstermesi hoşuma gitti.

Yerleştikten sonra Kol elimi tutuyor ve beni uzun koridora götürüyor. Ana odaya giriyoruz ve maskeli insanlarla dolu olduğunu görüyoruz. Hepsi dikkatini bizim gelişimize verdiğinde sinirlerimin gerildiğini hissediyorum.

Kol'a doğru eğildim. "Bu bölümde ne yapmalıyım?"

Bana daha önce gecenin eğlence başlamadan önce herkesin kaynaşmasıyla başladığını açıklamıştı. "Benimle kal. İyi olacaksın."

Ve öyleyim, çünkü anlaşıldığı üzere Kol çok fazla insanla ilişki kurmayı sevmiyor. Bu insanlardan hiçbirisiyle arkadaşlık kurmadığı açık, bu yüzden gecenin büyük bir bölümünde sadece ikimiz varız. Tüm kardeşleri bir ara uğruyor ve ben de Anabelle ile biraz sohbet ediyorum.

Kol şezlonglardan birine oturmuş, beni kucağına almış, eli kalçamda. Başparmağı ileri geri gidip geliyor ve bu küçük hareket beni çıldırtıyor. Çılgınca azdırıyor. Son bir saattir kıcımın altında sertleşmiş olması da yardımcı olmuyor.

Doğrudan kulağına konuşmak için eğiliyorum, böylece müzikten beni duyabiliyor ama başka kimse duyamıyor. "Ne zaman... bilirsin işte?"

Geri çekildiğimde bana sırtıyor, sonra siyah tangamı yana kaydırıyor ve elini bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Görünüşe göre hazır ve nazırsın, değil mi?"

Parmaklarını ıslaklığında gezdiriyor ve ağzıma götürüyor. Parmaklarını açıp emiyorum, dilimi parmaklarının etrafında döndürüyorum.

"Hadi gel." Kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve arkamda durarak kucağından inmeme yardım ediyor. Sonra elimi tutup beni koridora doğru götürüyor.

Etrafta duran birkaç kişi bizi fark ediyor. Merdivenlere en yakın kapılardan birine ulaştığımızda Kol iskelet anahtarını kullanarak kapıyı açıyor. Beni içeri çektikten sonra kapıyı kapatmıyor.

Oda loş ve ana odadan gelen müzik buraya pompalanıyor. Yönümü bulmam biraz zaman alıyor çünkü odanın tamamı aynalı camla kaplı. Tüm duvarlar ve tavan.

Odanın en ucunda duvara dayalı bir yatak var. Bir köşede, her iki ucunda da bağlar varmış gibi görünen büyük bir ahşap X, diğer köşede de siyah bir şifonyer var.

Odanın ortasında bir seks salıncağı olduğunu düşündüğüm bir şey asılı. Onlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, sadece buraya gelmeden önce internette pornografide gördüklerim.

Kol salıncağa doğru ilerliyor ve gücünü test etmek için kayışları çekiyor. Hınzır bir sırtışla bana bakıyor. "Bunu sadece senin için kurdurdum."

Bana doğru adım attığında tüm vücudumu saran bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Bana ulaştığında ensemden kavıyor ve kabaca bir öpücük için beni kendine çekiyor. Diğer eli elbisemin yırtmaçlarından birinin altından kayıyor ve tangamı iterek kıvrımlarıma giriyor. Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve ağzından mırıldanmasına neden olan muhtaç bir ses çıkıyor.

Öpücükten uzaklaştığında külotumu çıkardı, elimi tuttu ve beni salıncağa doğru götürdü. Kol beni sırtım salıncağa dönük olacak şekilde çeviriyor ve iki büyük elini belime dolayarak beni kaldırıyor ve bir kayış sırtımın üst kısmına, diğeri de kığımın ortasına gelecek şekilde nazikçe yerleştiriyor.

Bu hisse alışmam biraz zaman alıyor. Ancak odaya birkaç kişinin girdiğini fark ettiğimde tüm bu düşünceler pencereden dışarı çıkıyor. Gözlemcilerimizin bilgisiyle içim sıkıştı.

Kol onlara aldırış etmiyor. Birkaç kayışı ayarlıyor, böylece daha çok oturur pozisyonda oluyorum ve bacaklarım doğal olarak açılıyor.

"Burada tutun." Ellerimi yukarı kaldırıyor ve parmaklarımı tutacaklara dolayarak dirseklerim hafifçe bükülecek şekilde kayışların uzunluğunu ayarlıyor. Endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "İyi misin?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, beni kontrol etmesini takdir ediyorum.

Başımı sallar sallamaz, sanki bir düğmeye basmışım gibi tavrı değişiyor. Daha sertleşiyor, gözbebeklerinden şehvet akıyor. Kol, bacaklarımın arasından sarkan her iki kumaş parçasını da yukarı ve yana doğru çekiyor, böylece tamamen açıkta kalıyorum. Yeşil kumaş kalçalarımın iki yanından sarkıyor.

Kol gözlerimle tekrar buluşmadan önce dudaklarını yalıyor. Müziğin sesini sadece benim duyabileceğim şekilde eğiliyor. "Hemen döneceğim. Asla sahip olamayacaklarını bilerek bu küçük mükemmellik parçasına bakmanın tadını çıkarsınlar."

Kumaşı göğüslerimin üzerinden yana kaydırıyor ve benden uzaklaşıyor. Sol tarafımdaki aynaya bakıyorum ve onun siyah şifonyere gittiğini görüyorum. Çekmecelerden birini açıyor ve ben uzaklara, gözlemcilerimize bakıyorum. Daha fazla insan katılmıştı, belki altı ya da yedi, kadın ve erkeklerin eşit bir karışımı.

Kol çekmecedan bir şey çıkartıyor ama o önüme gelene kadar ne olduğunu göremiyorum. Loş ışıklar elindeki bıçağın keskin kenarı boyunca titreşiyor.

Gözlerim açılıyor ve panik kalbimin daha da sert atmasına

neden oluyor. "Bana güveniyor musun?"

Yutkunuyorum ve bir süre bıçağın keskin ucuna bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Ona güveniyorum. O bıçak her ne içinse, hepsinin zevk adına olduğuna güveniyorum. Hiçbir parçam Kol'un sırf zevk için bana acı çektireceğine inanmıyor.

Başımı sallamam onu tatmin ediyor. Bıçağı ağzına götürüyor ve kör tarafını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, bir yandan da paltosunu, yeleğini ve gömleğini çıkarıp sadece pantolonunu giyiyor ve büyük şişkinliği kumaşa baskı yapıyor.

Öne doğru bir adım atıyor ve bıçağın kör tarafını kullanarak köprücük kemiğinden başlayarak yavaşça vücudumda gezdiriyor. Göğsüme ulaştığında, soğuk metal meme ucumu öpüyor. Göğsümün kıvrımı boyunca göbek deliğime doğru ilerlerken nefesimi içime çekiyorum. Nefesim sığlaşıyor ve beklenti damarlarımda dolaşıyor. İç uyluğuma ulaşana kadar daha da aşağıya, tümseğimin üzerinden sürüklüyor. O kadar hızlı ki ne olduğunu anlamam bile bir dakikamı alıyor, bıçakla iç uyluğumu çiziyor.

Kan orada birikiyor ve noktayı yanık bırakıyor. Çok değil, ama farkında olmama yetecek kadar.

Kol aslan maskesini kaldırıp başının üstüne koyuyor, eğiliyor ve ağzını yaranın üzerine kapatıp kanı emiyor. Sanki klitorisimi doğrudan çekiyor.

İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve salıncağın hareket etmesine neden oluyorum. Kayışları kavırıyor ve beni öne doğru çekiyor, dilini döndürerek hayatımın özünü tadıyor. Gözleri sanki beni kontrol ediyormuş gibi benimkilerle buluşuyor ve ben de ona zevkle gülümsüyorum. Dilinin her hareketiyle basınç artıyor.

İniltilerim müziğın sabit ritminin üzerinde odada yankılanıyor.

Kol'un arkasındaki hareket dikkatimi çekiyor ve bazı erkeklerin aletlerini çıkarmış, okşadıklarını görmek için bakıyorum. İçim sıkıştı.

Kol diğerk iç uyluğumdaki yarığı tekrar emiyor. Sonunda kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çöktüğünde, dilinin üzerinde hâlâ kan vardı. Salınımı kullanarak beni kendine yaklaştırıyor ve amımı okşuyor.

Dili girişimi sıyırdığı anda, bu hissin tadını çıkararak ama daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına *ihitiyaç* duyarak kıpırdanıyorum. Beni hızlıca sınıra getiriyor, sonra geri çekiliyor ve bana bakıyor, kehribar gözlerinde keskin bir ihtiyaç var.

"Asla tadamayacaklarını bile bile benim olanı isteyen tüm bu erkek ve kadınların izlemesinden zevk alıyor musun?"

Sözlerindeki sahiplenme ruhumun karanlık bir parçasına sesleniyor. "Evet."

"Onlar izlerken seni kaç kere boşaltmalıyım?" Ağzıyla klitorisime yapıştı.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tek yapabildiğim inlemek ve kıvranmak, düşünceleri olmayan muhtaç bir et parçasıyım.

Yan tarafımızdaki aynaya bakıyorum ve önümde diz çökmüş, ağzıyla bana doyumsuzca zevk veren görüntüsüyle inliyorum. Aşağıdaki yansımamıza baktığımda ellerim kolları daha da sıkı kavıyor. Odadaki diğer herkesle aynı şekilde buna tanıklık etmek çok erotik.

Kol ağzını benden çekiyor ve iki parmağını içeri sokarken beni izliyor. "Bu amcığın sahibi kim, Rapsody?" Parmaklarını kıvrıp G noktama bastırdığında haykırıyorum. "Kimin, tatlım?"

Hâlâ cevap verecek kelimeleri bulamıyorum ve parmaklarını benden çekip maskeyi tekrar yüzüne indiriyor.

"Senindir!"

Sırtarak parmaklarını tekrar içeri itiyor. "Sence herkes bunu biliyor mu? Yoksa bazıları hâlâ bize katılıp katılamayacaklarını mı merak ediyor? Bu lezzetli amcıktan ziyafet çekip çekemeyeceklerini ve amcığının sikimi sağmasının nasıl bir his olduğunu bilip bilmeyeceklerini?"

Başının üzerinden etrafımızdaki herkese bakıyorum. Daha fazla insan var. Hatta bazı erkeklerin bacaklarının arasında onları emen kadınlar var.

Dikkatleri üzerimizdeyken. Siyah maskeli bir adamla göz göze geliyorum ve o da kadının ağzına daha sert giriyor.

Kol parmaklarını içime sokup çıkarıyor ve benim doruk noktam gittikçe yaklaşıyor. "Bazılarının seni becermek ve kendilerinin yapmak için beni yoldan çekmeyi ne kadar çok istediklerini biliyor musun? Ama asla bu şansa sahip olamayacaklar çünkü sen her zaman *benim* oldun ve sonsuza dek *benim* olacaksın."

Aslan maskesinin arkasından mayın kelimesini kükrüyor, bölgesine ayak basan herkesin boğazını parçalayacak gerçek bir yırtıcı.

Kol dizlerinden kalkıyor ve parmaklarını tekrar kıvrıyor, sonra başparmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor. Diğer eli ise beni çalıştırırken salınacağı yerinde tutmak için kayışı tutuyor. Vücudumdaki her kas gittikçe daha fazla geriliyor, ta ki kendimi tutamayana kadar ve orgazmım içimden patlayarak beni milyonlarca parçaya ayırana kadar.

Bedenimin içindeki his azalmaya başlayana kadar başka hiçbir şeyin farkında değilim. Sonra Kol'a bakıyorum.

Tamamen soyunmuş, sikini okşuyor ve beni korkutacak kadar büyük bir açlıkla bana bakıyor. "Buradaki herkese benim olduğunu göstermenin zamanı geldi."

Sanki az önce orgazm olmamışım gibi, beklentiyle sıkıyorum.

CHapTer

ÜÇ-BİR

KOL

I Hayatım boyunca hiç bu kadar sahiplenici hissetmemiştim.

Evet, daha önce herkesin önünde diğer partnerleri becerdim ve hepsinin benim sahip olduğum şeyi istediğini bilmekten belli bir tür yüksek alıyorum. Ama bu partnerler benimle işleri bittikten sonra istedikleri kişiyle istediklerini yapmakta özgürler.

Aynı şey Rapsody için geçerli değil.

Onu *asla* paylaşmayacağım. Onu benden almaya çalışan herkesin sonu altı ayak altında olacak.

Bir noktada tek yapmak istediğimin Rapsody'yi uzaklaştırmak ve ona benim kadar acı çektirmek olduğunu düşünmek neredeyse komik. Ne kadar da güçlü düşmüş.

Burada tüm bu seyirciler arkamda dururken, tek istediğim onun bana ait olduğunu herkese kanıtlamak. Onu işaretlemek, ona sahip olmak ve ona hükmetmek.

Sırtının üst kısmındaki kayışları gevşetiyorum, böylece yere paralel uzanıyor ve açgözlü bakışlarımın mükemmel vücudunu incelemesine izin veriyorum.

Sikimi yavaşça onun muhtaç amına sokarken aklıma gelen tek kelime *benimki*. Sanki ne kadar iyi hissettirdiğiyle başa çıkamıyormuş gibi inliyor. Yavaşça dışarı çekerken onu yerinde tutmak için belini tutuyorum, sonra içine çarpıyorum. Kalçalarımın her itişinde göğüsleri sallanıyor ve dudaklarımı yalıyorum, dudaklarımı onun dik meme uçlarına sarabilmeyi diliyorum.

Açımı değiştirdiğimde Rapsody'nin dar amcığı etrafımda kenetleniyor. Uyluklarının iç kısmındaki iki küçük kesiğe bakıyorum ve taşaklarım geriliyor.

Bana bu kadar güvendiğine hâlâ inanamıyorum. Bıçağı gördüğünde kesin reddeder diye düşünmüştüm ama tabii ki reddetmedi. Çünkü benim için o kadar mükemmel ki.

Arkamda bizi izleyen, benim yerimde olmayı dileyen herkes siktirip gidebilir çünkü bu kadının kalçaları arasında asla başka bir erkek olmayacak. Tüm bu orospu çocuklarının ne kadar kıskanç olduğunu düşününce göğsümde gurur kabarıyor ve itişlerim daha keskin ve kesik kesik oluyor.

"Sen." *İtme*. "Sen." *İt*. "Benim." *İt*.

"Evet, evet, evet." Rapsody sanki vücudunda dolaşan zevkle ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını ileri geri sallıyor.

Ona bakan bir avcı gibi hissediyorum. Ona sahip olma ihtiyacı, inkar edilemeyecek kadar ilkel bir parçam. Ona bir hayvan gibi saldırıyorum ve o da beni kabul ediyor, ona verdiğim her şeyi istiyor.

Omuriliğimin dibinde karıncalanma başlıyor, içimde tohumumu onun içine mi yoksa bir marka gibi amının dışına mı dökmek istediğime dair bir tartışma başlatıyor.

Başparmağımı şişmiş klitorisine götürüyorum ve o da boşalıyor, amı çelik uzunluğumun etrafında kenetleniyor. Kararımı verdim. İçini boyayacağım.

Bir kükremeyele boşalıyorum, her damlamı sağana kadar kendimi onun içinde tutuyorum ve verecek başka bir şeyim kalmıyor.

Kalçalarını tutuyorum, ikimiz de nefes almak için çırpınıyoruz.

Rapsody'nin salıncaktan kalkmasına yardım ediyorum ve ayağa kalkana kadar belini bırakmıyorum, sonra kendi pantolonumu giymeden önce elbisesinin kumaşını tekrar göğüslerinin üzerinden geçiriyorum.

Elini tutarak kapıya doğru ilerliyorum. Herkes gitti çünkü hepsi anlamayı biliyor - davet edilmedikleri sürece özel odamda dolaşamazlar.

Rapsodi'yi kapıya doğru yönlendiriyorum, sonra anahtarı cebime geri koymadan önce kilitleyebilmek için elini bırakıyorum. Elini tekrar tutmak için döndüğümde, odadaki adamlardan birinin yaklaştığını görüyorum.

"Siktir git." Rapsody'nin elini tuttum ve onu malikâneye giden özel merdivene doğru çektim.

O adama bir iyilik yaptım ve niyetlendiği kelimeleri söylemesine izin vermedim. "Rapsody ile bir tur atabilir miyim?" gibi bir şey olacağından oldukça eminim ve eğer bunları yüksek sesle söyleseydi, onu öldürebilirdim.

Yatak odama geri döndüğümüzde süite girip duşu açıyorum. Rapsody malikaneye doğru yürürken tek kelime etmedi ve belki de yaptıklarımızdan -kanlı oyun, başkalarının önünde sevişme, belki de hepsinden- pişman olduğunu düşünüyorum.

"Soyun ve duşa gir. İşiniz bittiğinde kesiklerinize antiseptik merhem sürüp bandajlayacağım. Hemen döneceğim."

Kendimi toparlayabilmek için banyodan çıkıyorum.

Pişman olursa onu suçlamam. Belki de bu kadar saf ve ışık dolu birini damarlarımda dolaşan ahlaksızlıkla tanıştırmak ona kötülük etmişimdir.

Ben iyi bir adam değilim. Yaptığım şeyler - bazıları ülkem adına, bazıları ailem adına... neler yapabileceğimi bilseydi beni tekrar sevebilir miydi? Kendi bencil nedenlerim yüzünden ondan neler sakladığımı bilseydi?

Avuç içimi tıraşlı kafamın üzerinde gezdirip uzun ve sabit bir hava akımı üflüyorum. Emin olmanın tek bir yolu var.

Duştan hemen sonra Rapsody yatağında derin bir uykuya daldı. Bu sabah uyandığında her zamanki gibi görünüyordu. Belki de onun sessizliğini yanlış anladım ve o sadece yorgundu. Akıl almaz bir şey değil. Yaptığımız şey herkesten çok şey götürür, özellikle de onun kadar deneyimsiz birinden. Önümüzdeki birkaç gün boyunca gözüm üzerinde olacak ve bir düşüş belirtisi göstermediğinden emin olacağım.

Önemli değil. Ona en büyük günahlarımı anlatmaya karar verdim. Nasıl gideceğine bağlı olarak, ondan sakladığım bilgileri de itiraf edebilirim.

Peki ya ona yaptığım şeyleri anlattığında korkup kaçarsa?

Uyum sağla ve üstesinden gel.

Askeriyenin bana öğrettiği en büyük ders buydu ve ben de aynen bunu yapacağım. Çünkü onun gitmesine izin vermeyeceğim.

Günü yatakta geçirdik, tüm yemeklerimiz bize getirildi, sonra güneş batmaya başlamadan kısa bir süre önce Rapsody'yi yataktan çıkmaya zorladım ve ona giyinmesini söyledim. Uzun, ince bacaklarını gösteren kısa kollu yeşil bir tulum giyerek yatak odasında bana katıldı. Rengi gözlerinin yeşiline çok yakındı.

"Peki ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Bir göreve çıkmadan önce yaptığım gibi sinirlerimi bastırıyorum ve onun elini tutuyorum. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir sürprizim var."

Yeni bir şey deneyimleme olasılığı karşısında yüzü her zaman olduğu gibi aydınlanıyor.

Onu malikânedен çıkarıp araziye götürüyorum. Güneş neredeyse batmak üzere ama yolumuzu bulmamıza yetecek kadar ışık var. Çimlerin üzerinden geçerken ayaklarımızın altında alçak bir sis dönüyor.

Sonunda gölete ulaştık. Küçük iskelenin yanındaki tek ışık benim isteğim üzerine kapatılmış. Suda iskeleye bağlı bir sandal da var.

Tekneyi görmek bana annemi hatırlatıyor ve her zaman olduğu gibi onu dũşündüğümde aklıma onu son gördüğüm an geliyor - göğsüne saplanmış bahçe makası ve gökyüzüne bakan ölü gözleri.

Zihnimi görüntüden arındırmak için birkaç kez göz kırpıyorum.

Kullanılmadığı için tekne artık gölette pek tutulmuyor ama Marcel'den özellikle malikânenin arazilerinden sorumlu Bay Potter'ın teknenin bu gece bizi beklediğinden emin olmasını istedim.

"Tekneye binecek miyiz?" Rapsody soruyor. "Daha önce hiç tekneye binmemiştim."

Ahşap iskeleye adımımızı atarken başımı sallıyorum. "Evet. Önce sana yardım edeyim." "Tamam!"

Onun çocuksu heyecanı annemin anılarının acısını biraz olsun hafifletiyor, ancak bu gecenin ne olduğu düşünöldüğünde bunu tamamen ortadan kaldırmak mümkün değıl.

Rapsody kayığa bindiğinde, ben de kayığı iskeleden çözüyorum ve onun karşısına oturup kürekleri alıyorum. Küreklerin her çekilişinde suyun üzerinde sis dönüyor ve böcek cıvıltılarından başka tek ses, küreklerden gölete damlayan suyun sesi.

Göletin ortasına geldiğimizde, kürekleri bıraktım. Gösteri her an başlayabilir.

"Bu da ne?" Rapsody başımın üzerini işaret ederek soruyor.

Dönüp omzumun üzerinden gökyüzünde süzölen turuncu ışıltıyı görüyorum. Mükemmel zamanlama. "Biz de bunun için buradayız. Sadece izle."

Bir dakika sonra gökyüzünde birkaç ışık daha belirliyor. "Bu çok güzel." Sesi huşu doluydu.

"Bu, kasabadaki insanların her yıl yaptığı bir şey. Bu kasabanın kurulduğu gün. Kurucusu gökyüzüne fenerler gönderirmiş ki birkaç mil ötedeki sevgilisi onu dũşündüğünü bilsin."

"Bu çok romantik." Rapsody'nin dikkati hâlâ gökyüzüne dönük, ama benim tek gördüğüm o.

"Annem de öyle düşünürdü. Her yıl buraya, gölete gelip onların süzülüşünü izlerdi. Bazen biz çocukları da getirirdi."

"Annen..." Sesi sanki zihninde bir şeyleri bir araya getiriyormuş gibi kesiliyor.

Gökyüzü yıldızlarla doluymuş gibi görünene kadar yüzen fenerlerin sayısının artmasını sessizce izliyoruz ve onlara bir kol mesafesindeyiz. Sonra sonuncusu uzakta gözden kaybolana kadar izlerini kaybettiriyorlar.

"Bir itirafım var," diyor.

Beni sertleştiren Rapsody'nin yumuşak sesi değil, sözleri. "İtiraf mı?" Başımı eğiyorum ve o da bakışlarıma karşılık verip başını sallıyor.

"Bu fenerlere benzer bir şeyi daha önce görmüştüm." Gergin görünüyor, alt dudağını çiğniyor.

Alnım kırışıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? "Onları nerede gördün?"

Sertçe yutkunurken boğazının kasılmasını izliyorum. "Malikanede."

Sözleri fenerler gibi gecenin içinde süzülüyor, ama süzülme yerine aramızda asılı kalıyorlar. "Anlamıyorum."

"Kuleden kaçtığım ve seni kıyıda otururken bulduğum gece" -eliyle göletin kenarını işaret ediyor- "Kapının altında sıcak bir ışıltıyla uyandım ve kolu denediğimde kapı kilitli değildi. Işığı takip ettim ve beni sana getirdi. Bu yüzden kaçabilecekken kaçmadım."

"Bir ışığı mı takip ettin?" Hâlâ ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Tıpkı gökyüzünde gördüğümüz o ışıklara benziyordu. Ve sonra seni havuz kenarındaki verandada bulduğum gece, içiyordun ve bir şeye üzülmüştün... aynı şey oldu. Beni sana getirdi."

Son zamanlarda neyle mücadele ettiğimi ve bunu ona açıp açmamam gerektiğini hatırlatan bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

Bir süre hiçbir şey söylemeyince Rapsody, "Benim deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır, hayır." Elini tuttum. Tanrı biliyor ya, malikânede yaşadığım süre boyunca çok tuhaf şeyler gördüm. Yine de bir şeyi merak ediyorum. "Onu takip etmen gerektiğini nereden biliyordun? Ya seni kötü bir yere götürüyorsa?"

Bakışları sanki sorumu düşünüyormuş gibi gökyüzüne doğru kayıyor. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece doğru hissettirdi. Dostça hissettirdi, sanki yardım etmeye çalışıyormuş gibi. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum."

"Hayır, hayır, değil."

Annem miydi? Bu mümkün mü? "Sence bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Gerçekten bilmiyorum." Ellerini sıkıyorum. "Ama bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

Belki de annem bana mezarın ötesinden yardım etmeye çalışıyordu.

Bir an sessiz kaldık, ikimiz de kendi düşüncelerimizin derinliklerindeydik. Midem ağrıyana kadar geriliyor ve zamanın geldiğini biliyorum. Bu an bizi birbirimize yaklaştıracak ya da ayıracak bir an. Ve eğer ona her şeyi anlattıktan sonra beni terk etmeyi seçerse, onu suçlayamayacağım bile.

"İtiraflardan bahsetmişken, sana söylemem gereken şeyler var. İtiraf et... kendim hakkında."

Kaşlarını çatıyor ve ellerini çekerek doğruluyor. "Ne oldu?"

Çoktan başladı. Şimdiden benden uzaklaşıyor.

"Karşınızda oturan adamın nasıl biri olduğunu size itiraf etmeliyim. Seni hak etmiyorum. Yakınından bile geçmiyorum. Ama yine de seni elimde tutmak isteyecek kadar bencilim."

"Anlamıyorum." Zümrüt gözleri kocaman. Muhtemelen olabilecek en kötü şeyleri hayal ediyor ve ben de ona haklılığını kanıtlamak üzereyim.

"Sana söylemek benim için zor. Ama yakınlaştıkça, beni tamamen tanıman daha adil geliyor." Annesi ona babamı öldürmekle suçlandığını söylediğinde nasıl kaçtığını düşünüyorum.

"Beni korkutuyorsun, Kol."

"Korkmalısın. Ben iyi bir adam değilim, Rapsody." Ellerimi yüzüme sürüyorum.

Neden geçmişimdeki tüm bu saçmalıkları unutamıyorum? Neden aramızdaki iyi bir şeyi mahvetmek zorundayım?

Ama cevabı biliyorum. Çünkü bu kadını seviyorum. Ve onun için hiçbir şekilde yeterince iyi olmadığımı bilmeyi hak ediyor.

"Bu doğru değil. Sen iyi bir insansın." Başını sallıyor, neredeyse bunun doğru olması için yalvarıyor.

"Seni kaçırdıktan sonra." İtiraf boğazımda düğümleniyor ama sözcükleri dışarı itiyorum. "Seni kendime aşık etmek için bir plan yaptım, sonra da beni mihrapta terk etmenin intikamını almak için kalbini kıracaktım."

İşte. Çıktı. Gökyüzüne bakıyor, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor.

"Aptalcaydı. Ne kadar aptalca olduğunu bilmeliydim çünkü..." "Çünkü ne?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Çünkü o sensin. Rapsody... sen benim her şeyimsin. Her zaman **ö y l e y d i n .**"

Dudakları bükülüyor ve gözleri akmayan yaşlarla doluyor. "Kol, ama fikrini değiştirdin?"

"Tanrım, evet. Sana zarar veren her pisliği öldürürüm, bu kendim olsam bile." Bana doğru koşuyor, kollarını boynuma doluyor.

Elimi kalçasına koyup onu geriye itiyorum. "Bir itirafım daha var."

Tekrar oturuyor ve gözleri endişeyle kırışıyor. Ona ilk planımı anlattığımda nasıl davranacağını düşündüğümde emin değilim ama bir sonraki

Farklı. Onu kaçırdığımda kızgın olduğumu biliyordu, intikam almak istediğimi biliyordu ama bir sonraki itirafım ne kadar korkunç bir insan olduğumu gösteriyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Ben insanları öldürdüm."

Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra rahatlıyor, ki bu beklediğimin tam tersi bir tepkiydi. "Tabii ki öyle. Sen özel kuvvetlerdeydin."

"Öyleydim. Ve orada yapmak zorunda kaldığım bazı şeyler her zaman aklımdan çıkmayacak. Ama bundan daha fazlası var."

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru eğildi. "Daha fazla mı?"

"Sadece bu da değil, Voss Enterprises'daki görevlerimin bir parçası olarak gerektiğinde... baskı uyguladım."

"Bu ne anlama geliyor?" Bakışları yüzümden ayrılmıyor.

Nefesimi üflüyorum. "Birinin şu ya da bu şekilde ikna edilmeye ihtiyacı varsa, olayları bizim açımızdan görene kadar onu ziyaret edeceğim anlamına geliyor."

Alnı çatlıyor. "Yani onları dövdün mü?"

Başımı salladım. "Bazen. Çoğu zaman o kadar ileri gitmez. Genellikle sadece sözlerim ve tavırlarımla oldukça ikna edici olabilirim."

Bir an için bunu düşünür. "Pekala, ailenin çıkarlarını koruyorsun. Bu o kadar da kötü değil."

Tanrım, bu kadın gözünün önündekini görmek istemiyor.

İğneleyici bir kahkaha dudaklarımdan dökülüyor. "Yaptığım şeyi bencilce göstermenin bir yolunu bulacağımı bilmeliydim. Kendi iyiliğin için fazla naifsin."

Sanki ona tokat atmışım gibi başı geriye doğru sallanıyor. "Bunun o kadar da büyük bir mesele olduğunu düşünmüyorum. Ben saf değilim, ben-"

"Dahası da var."

"Tamam..."

"Ben sadece ordudayken insanları öldürmedim. Çıktığımdan beri de insanları öldürdüm."

Kadın sertleşir. "Baban..."

"O gece hakkında konuşmayacağım. Zaten bahsettiğim şey de bu değil." Kardeşlerim ve ben, babamın öldüğü gece yaşananlar hakkında kimseyle konuşmayacağımıza dair bir anlaşma yaptık ve bu anlaşmaya sadık kalmak için mezara kadar gideceğim.

"Kim o zaman?"

"Üç farklı kişi."

Elleri yüzüne doğru havalanıyor ve zümrüt gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Neden?"

Asher ve Anabelle'in geçen yaz içinde bulundukları koşulları ve başlarına bir şey gelmemesi için neler yaptığımı anlatıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Havaalanındaki o iki adamın cesetlerine ne yaptınız?"

Elimle enseme ovuyorum. Lanet olsun. Benim bir canavar olduğumu düşünecek. "Cesetleriyle birlikte özel uçakla eve döndüm, sonra küçük uçağımla Körfez'e gittim, onları tarttım ve cesetlerini kapıdan dışarı ittim."

Nefesi kesiliyor. "Beni buraya getirdiğin uçakla mı?"

Başımı sallıyorum, sonra da benim hakkımda ne düşündüğünü görmek istemediğim için gözümü ondan kaçırıyorum.

Bir süre sonra, "Pişman mısın?" diye sorar.

Bu yeterince kolay bir cevap. "Hayır. O adamlar değer verdiğim insanları tehdit etti. Gerekirse yine yaparım."

Bunu hak etmiş olabilirler ama yine de bir adamın gözlerinden hayat akıp giderken ona bakmak ve bunun sebebinin siz olduğunuzu bilmek kolay değil. Ama kolay olmaması, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapmayacağım anlamına gelmiyor.

Rapsody hiçbir şey söylemiyor. Hem de hiç. Beş uzun dakika gibi gelen bir süre boyunca, başıma gelen en iyi şeyi yakıp yakmadığımı merak ederek oturuyorum.

Sonunda konuştuğunda, sözleri içimi burkuyor. "Sanırım artık malikâneye dönmek istiyorum," diyor. "Rapsody, ben-"
Elini kaldırıyor. "Geri dönebilir miyiz lütfen?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum ve kürekleri tekrar elime alıp bizi rıhtıma geri götürüyorum. Tekneden inip sisin içinden malikâneye doğru yürüdüğümüzde, Rapsody aramızda iyi bir mesafe bırakıyor. Tabii ki benim gibi bir yırtıcının yakınında olma fikrine katlanamıyor.

Malikâneye geri döndüğümüz yol boyunca hiç konuşmadık ve dışarıdaki ışıkların uhrevi parıltısı artık arazinin üzerine çökmüş olan sisin içinde ilk kez görüldüğünde, Rapsody kısık bir sesle, "Sanırım bu gece odamda uyuyacağım," dedi.

Hayal kırıklığımı yutuyorum. Onun sözleri, ben büyürken babamın bana vurduğu darbelerden daha fazla acı veriyordu. "Elbette."

Yatak odasına vardığımızda, içeri girip kapıyı kapatmadan önce bana hiçbir şey söylemiyor.

Gitmiş sayılır. Sanırım bunu beklemeliydim.

Sevdiğim herkes beni terk ediyor. Önce annem, sonra Asher yatılı okula kaçıp bizi babamızla baş başa bıraktığında ve şimdi de Rapsody-iki kez.

CHAPTER OTUZ İKİ

RAPSODY

I Kol'un dün geceki itiraflarından sonra neredeyse hiç uyumadım. Kol'u tanıdığım adamla dün gece anlattığı adamı bağdaştırmak çok zor. Tabii ki,

İntikam almak istediğinde nasıl biri olduğuna şahit oldum - adam beni kendi düğününden kaçırdı. Ama bir katil? Bu tamamen başka bir şey.

Tabii ki, annem bana babasıyla ilgili makale üstüne makale gösterdikten sonra ondan kaçmamın nedeni de tam olarak bu değil miydi?

Babasına ne olduğunu bilmiyorum ama dün geceki tepkisinden anladığım kadarıyla bu konudan hiç bahsetmeyecek. Öldürdüğü diğer üç kişinin aksine.

Bu adamların cesetlerini taşıyıp Körfez'in ortasına atma fikri midemi bulandırıyor. Peki ya aileleri? Sevdiklerine ne olduğunu hep merak edecekler.

Ama sonra Kol'un söylediği şeyi ve eğer harekete geçmeseydi Asher ya da Anabelle'in burada olmama ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorum

Bugün. O zaman yas tutanlar Voss ailesi olurdu. Kendimi Kol'un yerine koymaya çalışıyorum ve aynı durumda olsaydım ne yapabileceğimi düşünüyorum. Sevdiğim birini korumak için kendimi bir canavara dönüştürür müydüm?

Sanırım ben yapardım.

Kesin olarak biliyorum ki, Kol ya da bir başkası söz konusu olsaydı, Kol'u seçerdim ve olaydan sonra eylemlerimin sonuçlarıyla uğraşırdım. Bu durumda, onu nasıl yargılayabilirim?

Dün gece, Kol'un bana en kötü yanlarını anlatarak beni kendinden uzaklaştırmaya kararlı olduğu izlenimine kapıldım. Ama ben onun iyi yanlarını da gördüm. Yüzeyin altında daha fazlası olduğunu biliyorum, bunu görebilen tek kişi ben olsam bile. Umurumda değil.

Kol'un bugün bir noktada beni görmeye gelmesini bekliyordum, ama hazır olduğumda ona gelmemi bana bırakıyor olmalı. Ve ben hazırım.

Duş aldığımda, giyindiğimde ve hafif bir makyaj yapıp odasına gitmek için yan kapıya yöneldiğimde akşam olmuştu. Kapıyı çaldım ve cevap vermeyince kafamı içeri uza t t t t m. "Kol?"

Cevap alamayınca, banyoda duş almadığından ya da dolapta üstünü değiştirmedikten emin olmak için odaya giriyorum. Yakın zamanda burada olmasına rağmen hiçbir yerde bulunamadı - kokusu hala alkol kokusuyla birlikte duruyor. Sanırım dönmesini bekleyeceğim. Bu işi daha fazla uzatmak istemiyorum. Söyleyeceklerimi duyması gerek.

Etrafa hızlıca göz gezdirdiğimde içki içtiğini anlıyorum; masasının yanında yere dökülmüş bir şişe var. Şişeyi almak için eğildim ve telefonunun da yerde olduğunu fark ettim. O zaman odasından çıktığında oldukça sarhoş olmalıydı. Düzeltiyorum ve ikisini de masasına koyuyorum.

Bunu yaptığımda, bir kâğıt parçasının üzerindeki ismim dikkatimi çekiyor. Kaşlarımı çatarak şişeyi bir kenara bıraktım ve kâğıdı aldım.

Bu da ne...

Tam bir şok vücudumda sekerek elimi gevşetiyor ve kâğıt yere süzülerek ayaklarımın yanındaki viski birikintisine düşüyor. Benim

Nefes alışım hızlanıyor ve göğsüm daralıyor, sonra acele bir fısıltıyla adımı duyuyorum.

Dönüp baktığımda annemin, temizlikçilerin giydiği üniformalardan birini giymiş, kapının girişinde durduğunu görüyorum. Boğazım düğümleniyor.

"Rapsody, hadi. Buradan çıkmamız gerek." Eliyle beni teşvik ediyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. Ona gitmediğimde sinirli bir bakış atıyor ve kolumu tutarak bana doğru koşuyor.

"Neler oluyor?" Az önce gördüklerimden sonra düşüncelerimi toparlayamıyorum. Kol'un benden sakladığını bildiğim sırdan sonra.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Annem beni yatak odasından çıkarıyor ve ben hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyorum. Sadece nefesime konsantre olabiliyorum ve ciğerlerime mümkün olduğunca az miktarda hava almaya çalışıyorum. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki panik atak geliyor diye korkuyorum.

Durup eğildiğimde, nefes nefese kaldığımda, annem beni azarlıyor ve ileri doğru sürüklüyor.

Hayır, hayır, hayır. Çılgılık atmak istiyorum ama yapamıyorum. Bağırıyorum!

Bunu kontrol altına almalıyım, yoksa bayılacağım ve kim bilir o zaman ne olacak. Annemin beni çekiştirirken sahip olduğunu bilmediğim kaba kuvveti yüzünden şimdiden ayaklarım takılıyor. Beni dışarı çekiyor ve ben de tökezleyerek verandaya düşüp ellerimin ve dizlerimin derisini yüzüyorum.

"Tanrım, kalk ayağa. Fazla vaktimiz yok!" diye çıkışıyor annem, ayağa kalkmam için kolumdan çekiştiriyor.

Elimden geldiğince onu görmezden geliyorum ve nefesimi yavaşlatmaya odaklanıyorum. Göğsüm gevşiyor - sadece birazcık, ama bunu kabul ediyorum. Kafamın içinde sayıyorum, anneme bakabilecek kadar iyi nefes alana kadar nefesimi sayılarla eşleştiriyorum.

Dikkati benden malikâneye gidip geliyor, gözleri irileşiyor. "Ayağa kalk. Hadi gidelim."

Elimi onun elinden çekip kendi başıma ayağa kalkıyorum, tahrip olmuş derim hareketlerimle acıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni evine, bu kötü adamdan uzağa götürmek için buradayım. Eminim artık onun gerçekte kim olduğunu biliyorsundur."

"Haklısın. Bana söyledi." Hızlıca etrafıma bakındım. Görünürde kimse yok.

"O zaman gidelim." Elime uzanıyor, ama ondan geri çekiliyorum ve eli havada kalıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun? Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerini hızla kırıştırıyor, tepkime şaşırdığı belli. "Hayatın boyunca senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Ben sadece seni korumaya çalıştım." Kara gözlerinden yaşlar süzülüyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu işi çok iyi yapıyor. Yaptığım şeyi görmemiş olsaydım, beni onunla gitmem için suçlamasına bile izin verebilirdim.

Onun yerine ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Sana zaten söyledim, seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "İşin bu noktaya gelebileceğini düşünmüştüm. Bu senin iyiliğin için, bunu unutma." Üniformasının bir yerinden bir bıçak çıkarıyor ve önünde tutuyor.

Kol'un önümde bir bıçak tuttuğu zamanların aksine, bunu görmek beni dehşete düşürüyor.

Düşünmüyorum bile, sadece koşuyorum. Olabildiğince hızlı ve gördüğüm ilk şeye, yani Kol için dünyadaki en korkunç yer olan çit labirentinin girişine. Ama şu anda, orası benim sığınağım olacak.

Bu kadından uzaklaşmam gerekiyor çünkü Kol'un ofisindeki kâğıtlardan beni kovalayan kadının annem olmadığını biliyorum.

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

KOL

ÜÇ SAAT EARL ER... I

I Şişeden bir yudum daha aldım ve az önce gelen telefon üzerine odamdaki kasadan çıkardığım kâğıtlara baktım. Son zamanlarda beni rahatsız eden aynı kağıtlar.

Belki de içgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyip dururken onları dinlemek yerine kendi haline bıraksaydım daha iyi olurdu.

Rapsody'nin annesinin, kızıyla nişanımız hakkında yüzleştikten sonra bu kadar çabuk ortadan kaybolduğuna göre, bir anda çekip gitmeye hazırlıklı olması gerektiğini fark ettim. Neden? Hangi ortalama vatandaş, bir noktada ihtiyaç duyabileceğini düşünmediği sürece kimliğini değiştirecek kaynaklara ve yeteneğe sahiptir? Mahalle bakkalınızdan muayeneden geçecek sahte kimlikler alamazsınız.

Bu durum, annesinin hamileliğine ve Rapsody'nin hayatının ilk on sekiz ayına dair hiçbir fotoğrafının olmadığı hikayesiyle birleşince, bana pek doğru gelmedi. Rapsody'nin annesi gibi bir kadın -kızının hayatına bu kadar odaklanmış ve bu kadar kontrolcü bir kadın- nasıl olur da kızının bebeklik fotoğraflarına sahip olmaz? Cinsel saldırıya uğramış ve hamilelikle sonuçlanmış olsa bile, nasıl oluyor da bir uçtan -çocuğun hiçbir fotoğrafını istememek ve bebekle bağ kurmamak- diğer uca savruluyor, zorba oluyor ve kızını kontrol etmek için suçluluk duyuyor?

Bir şeyler ters gidiyordu. Askerdeyken içgüdülerime hep güvenirdim ve şimdi de onları görmezden gelecek değildim.

Rapsody'nin geçirdiği kazadan sonra banyomda alnına yara bandı yapıştırırken bezden biraz kan aldım ve test ettirdim. Rapsody ve annesinin yerini tespit eden özel dedektifim, Rapsody'ninkiyle karşılaştırmak için bir örnek alana kadar birkaç gün boyunca annesini takip etti.

Sonra sonuçlar geldi ve sevdiğim kadının, onu yetiştiren kadının biyolojik kızı olmadığını kanıtladı. O zamandan beri bu konuda ne yapmam gerektiğiyle uğraşıyorum.

Ama artık gerçeği Rapsody'den saklamamın imkânı yok. Dün geceden sonra, bu bizim için meşhur tabuttaki son çivi olabilir ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ona söylersem beni bırakıp öz ailesini aramaya çıkacağından korkuyorum ki bu bencilce bir korku.

Şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alıyorum. Şu anda duygularımın kenarlarını köreltmek istiyorum. Ona söylemek doğru olan şey, ama onu kaybetme fikri göğsümde kara bir çukur gibi.

Şimdi beni terk edecek. Çünkü onun öz ailesini buldum. Ve Rapsody'yi tanıyorum, onları ve sahip olduğunu bilmediği kardeşlerini tanımak isteyecektir. Ve dün gece gerçeği itiraf ederek, benden uzaklaşmasını daha da kolaylaştırdım.

Hâlâ baktığım kâğıtların yanında telefonum çalışıyor ama duymazdan geliyorum. Rapsody olmadığı sürece kimseyle konuşmak istemiyorum.

Bugün benimle konuşmak için hiç çaba sarf etmedi. Dün gece söyledığım her şeyi düşünmesi için ona baskı yapmadan zaman tanıyacağıma dair kendime söz verdim. En azından bu kadarını hak ediyor.

Telefon susuyor, ama saniyeler sonra tekrar çalıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum ve kim olduğuna bakmadan elime alıyorum. "Ne?" Telefona bağıyorum.

"Efendim, ben Darren, güvenlik şefiyim. Bir ihlal var."

İçki şişesini masamın üzerine koydum. "Bir ihlal oldu da ne demek?"

Ama sonraki sözlerini duymuyorum. Boynuma bir diken batıyor, sonra her şey kararıyor.

Kendime geldiğimde, etrafımın ve bir sandalyede olduğum ve hareket edemediğim gerçeğinin farkına varmam birkaç dakikamı alıyor. Gözlerimi açtığımda hâlâ sersem gibiydim. Beni her kim tutuyorsa, belli ki beni bayıltmak için bir şey vermiş ve hala etkisindeyim çünkü gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Uykuya dalarken başım yana kayıyor ve önümde bir çift ayakkabı beliriyor. Gözlerimi açıp kim olduğunu görmek için kendimi zorluyorum.

Onlardan iki tane var. İkiz gibi görünüyorlar ama biri diğeri kadar büyük değil, belki de kardeşirler. Her iki durumda da, kesinlikle akrabalar. Her bir yüzü hafızama kazıyorum çünkü bu orospu çocukları bunu ödeyecek. Bugün değilse bile, yakında bir gün.

Aynı saha görevlisi kıyafetlerini giyiyorlar, bu da bana araziye nasıl girdiklerine dair bir ipucu veriyor, ancak bu piçlerin kim olduklarını değil.

Başım yine öne düşüyor, bana verdikleri ilaç her neyse muhtemelen sistemimde zaten bulunan alkolle karışıyor.

"Neden uyanmıyor? Çoktan uyanmış olmalıydı," diyor çocuklardan biri.

"Bilmiyorum. Kamerayı hazırlayın. Bu işi halletmeli ve sonra ayrılmalıyız," diyor diğeri.

Sonra tekrar dışarıdayım. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama yüzüme inen acı bir tokatla uyandım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, şimdi biraz daha az sersemlemiş hissediyorum. Başımı kaldırdığımda odanın köşesinde tripoda kurulmuş bir telefon görüyorum. Bütün bunlar da neyin nesi?

Odaya bir kez daha bakınca tam olarak nerede olduğumuzu anlıyorum. Hâlâ Midnight Malikânesi'nin arazisinde, eski bir bekçi kulübesindeyiz. Burası, özel hizmet araçlarının arazide eşyaları taşımak için kullanılmasından önce, ekibin ana evden uzakta iş yapması gerektiğinde ekstra malzemeleri depolamak için kullanılırdı. Muhtemelen on yıl ya da daha uzun bir süredir boş duruyor. Bu da kimsenin tesadüfen karşımıza çıkmayacağı anlamına geliyor.

"Başlayalım mı?" diyor burnu biraz daha büyük olan adam. Diğeri ellerini birbirine sürterek sırtıyor. "Hadi başlayalım."

"Dumb and Dumber'ın arazimde ne yaptığını söyleyecek misin?" Söyleyeceğim.

Bana en yakın olanı sırtıma vurdu ve ağzıma dolan kanı tükürdüm. "Biz sana aç demedikçe o lanet ağzını kapalı tutman akıllıca olur."

Daha uzakta duran adam, "Eminim babası da annesine öldürülmeden önce böyle diyordur," diyor.

Annemden bahsedildiğinde çenem titriyor ve ellerim yumruk oluyor.

"Bizi ne kadar kızdırırsan, biz senin acına son vermeye karar verene kadar o kadar canın yanacak." Bu pislik çok kendini beğenmiş görünüyor. Onu elime geçirene kadar bekleyemeyeceğim.

Diğeri diyor ki, "Acaba o tatlı şeyin ağzı iyi midir? Aletimin etrafına sarıldığını hayal edebiliyorum. Belki de burada işimiz bittiğinde, sen ve ben gidip onu bulmalı ve öğrenmeliyiz, Louie."

Louie başını kameraya doğru çevirir. "Adımı söyledin, pislik."

Bu aptallar açıkça kiminle uğraştıklarını anlamıyorlar. Kendimi buradan çıkarmak üzereydim ama Rapsody'den bahsedince

Neler olduğunu. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmalı ve bu iki pisliğin işini bitirdikten sonra bile ona karşı bir tehdit olmadığından emin olmalıyım.

"Ne istiyorsun?" Rapsody'nin izini sürebilmek ve güvende olduğundan kendi gözlerimle emin olabilmek için bu işi bitirmek istediğimi söylüyorum.

"Bir arkadaşınız tarafından adaletin yerini bulması için gönderildik. Görünüşe göre sonunda yanlış kişiye bulaşmışsın," diyor Louie sadist bir gülümsemeyle.

"Jessie Wallace," diyor diğeri.

Sikeyim. Geçen yıl Anabelle'i kurtarmak için öldürdüğüm adamlardan birinin babası. Bu intikamla ilgili.

"Yani siz o yaşlı herifin ayakçıları mısınız? Siz iki aptaldan daha iyisine parası yeter diye düşündüm."

Bu yorum çeneme bir yumruk daha yememe neden oldu. Bu Louie'nin elini sıkmasına neden oldu.

"Bir adamın hayatını sonlandırmak için bize nasıl yalvaracağını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Biz mafyayız, işimiz bu," diyor Louie öfkeyle ve bana kimliğinden bir parça daha veriyor.

"Peki neden fırsatın varken beni malikanede bitirmedin?"

Diğer adam alay ediyor. "Çünkü sana acı çektirmek için para alıyoruz. Ve her dakikasını izlemek istiyor. Başlama zamanı gelmiş gibi görünüyor."

"Sanırım haklısın kardeşim," diyor Louie.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, yüzümün onların kum torbası olmasından hoşlanmıyorum, ama kahretsin, bu ikisi tam bir aptal. Bana zaten kim olduklarını anlamam için yeterince bilgi verdiler ve bunun farkında bile değiller.

"Jessie'nin selamı var," diyor Louie ve yüzümün diğer tarafına yumruk atıyor.

Kan pantolonuma damlarken tepkimi yumuşatıyorum ve bayılmış gibi yapıyorum.

"Kahretsin, çoktan çıktı mı?" diyor diğer adam.

"Tabii ki öyle. Yumruklarım o kadar güçlüdür."

Louie'nin nefesi yüzüme çarpıyor ve hâlâ nefes alıp almadığımı kontrol etmek için eğildiğini biliyorum. Bu fırsatı ona kafa atmak için kullanıyorum. Başını tutarak tökezledi.

Bu piçlerin yaptığı ilk hata beni ilk etapta almaktı. İkincisi ise bileklerimi koli bandıyla sandalyeye bağlamaktı. Tek yapmam gereken kollarımı göğsüme doğru çekmekti ve bant yarıldı.

Louie'nin boynunu kırmam iki saniyemi aldı. Ben kardeşine doğru hamle yapmadan önce yere düşmüştü bile.

Tek sorun, ayak bileklerimin hala sandalyenin ayaklarına bantlanmış olması, bu yüzden ilerlerken bileğimi burkuyorum. Acıyı görmezden gelerek kardeşimin peşinden gidiyorum ve belinden bir silah çıkarırken onu yere düşürüyorum.

Silah aramıza sıkışmış durumda ve adrenalinime rağmen bana verdikleri ilaçlar hala hareketlerimi etkiliyor. Her zamanki gücüm yok ve silah için güreşiyoruz. Birimiz yanlışlıkla tetiği çekmeden önce silahı aramızdan çıkarmalıyım ve kurşunu kimin yiyeceği belli olmaz.

Uyum sağlayın ve üstesinden gelin.

Her zamanki gücümde olmayabilirim ama yıllarca aldığım askeri eğitimden faydalanabilirim. Bu yüzden üstünlüğü ele geçirmesine izin verdim ve üzerime binmesi için beni üzerinden yuvarladım. Beklediğim gibi, elindeki silahı ayarladı ve bana doğrulttu, ama tetiği çekmeden, çeşitli eğitim tatbikatlarında binlerce kez yaptığım gibi onu etkisiz hale getirdim.

Hiç vakit kaybetmeden tetiği çekip onu üzerimden itiyorum. Ardından, ayaklarımı hala bağlı olan sandalyeden kurtarıyorum, açığı nedeniyle sağ ayak bileğimi acı verici bir şekilde büküyorum. Bu iş bittikten sonra sehpa doğru tökezliyorum ve telefonu çekerek kaydı sonlandırıyorum.

Çok az insanın numarasını ezbere biliyorum, ama Sid'inkini biliyorum, bu yüzden onu aradım, malikanede bir yerlerde olduğunu umuyordum.

"Sonunda Rapsody'nin bacaklarının arasından hava almaya mı çıktın?"
Gülüyor.

"Obsidian, yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?" Ruh hali mizahtan kararlılığa dönüşür.

"Eski bekçi kulübesindeyim ve bacağım mahvoldu. Araçlardan birini kapıp beni almanı istiyorum."

"Ne haltlar d ö n ü y o r ?" Hareket ettiğini duyabiliyorum, muhtemelen malikânenin içinde koşuyor.

"Buraya geldiğinizde açıklayacağım. Eve doğru dönmeye başlayacağım ama bu bilekle yürümem çok uzun sürer. Rapsodi'yi kontrol etmeleri ve iyi olduğundan emin olmaları için Asher ya da Nero'yu çağırmanı istiyorum. Söyle onlara, onu gözlerinin önünden ayırmassınlar. Tehlikede olabilir."

"Siktir. Hallediyorum." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Rapsody'ye geri dönmek ve iyi olduğundan emin olmak için çaresizce topallayarak malikâneye doğru yürüyorum. O adamların ondan bahsetmesi hoşuma gitmedi. Bir sebebi olmalı. Rapsody ve ben haftalardır malikânenin birlikte çıkmadık. Beni o kadar uzun zamandır izliyorlar mıydı, yoksa içeride birileri mi var?

Bileğim durmam için bağılıyor ama işler ters gittiğinde görevlerde yapmak zorunda kaldığım gibi acıyı zihnimden uzaklaştırıyorum. Sakatlığımın başa çıkmak için zamanım olacak ama Rapsody'yi elime alana kadar değil.

Bir motor sesi kulaklarımı tırmalıyor, ardından bana doğru gelen araçlardan birini fark ediyorum. Sid önümde dururken ben de onun yanına kayıyorum.

Gaza tekrar basmadan önce bana bir göz attı. "Sana ne oldu böyle? Çok çalışmış gibi görünüyorsun."

Kulübede olanları ona anlattım.

Başını sallıyor. "Jessie Wallace ölü bir adam."

Katılıyorum ama şimdilik yorumunu görmezden geliyorum. "Rapsody'yi bulan oldu mu?"

Parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşıyor ve bu benim için yeterli bir cevap. "Odasında değildi. Herkes arıyor. Nero'ya onu bulmasını söyledim."

ve ne bulabileceklerine bir baksınlar."

"Daha hızlı sür." Elimi önümdeki küçük gösterge paneline vuruyorum. "Bu lanet şey ne kadar hızlı giderse o kadar hızlı sürüyorum."

"Daha hızlı!"

Sid bana aklımı kaçıırıyormuşum gibi bakıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Malikâneye ulaşmak istediğimden daha uzun sürüyor ama ulaştığımızda Sid'in telefonu çalıyor.

"Öyle mi?" diye cevap verir. "Kadın kimdi?"

"Ne? Söyle bana!" Neredeyse kükrüyorum, herhangi bir bilgi için çaresizim.

"Nero, güvenlik görüntülerinin Rapsody'yi başka bir kadından kaçarken labirente girerken yakaladığını söylüyor."

Karnım zil çalıyor. "Kadın neye benziyordu?"

Soruyu soruyor ve cevabı bekliyor, sonra bilgiyi aktarırken bana bakıyor. "Koyu kahverengi kıvrırcık saçlı, yaşlı."

"Annesi." Elimi direksiyona vurdum. "Hemen labirente git."

Kulübedeki şerefsizler onu bu şekilde öğrendi. Üçü birlikte çalışıyor olmalı. Ama nasıl?

Sid aramayı bitirdi ve gaza bastı. Araçtan uçmamak için tutunmak zorundayım.

"İstersen içeri girebilirim. Bilirsin, eğer istemiyorsan," diyor. "Kadınını tehdit eden her kimse memnuniyetle icabına bakarım."

Sid, Saville Row'a yaptığı bir geziden kalma on bin dolarlık takım elbisesi içinde bir beyefendi gibi görünebilir, ancak koyun postuna bürünmüş bir kurdun timsalidir.

"Benden başka kimse girmeyecek. Çok fazla insan var ve bu onu ürkütebilir. Rapsody'yi önümden göndermem ihtimaline karşı çıkışta bekle. Eğer gönderirsem, onu güvende tut. Başka birinin tehdit oluşturup oluşturmadığını öğrenene kadar gözlerinizi ondan ayırmayın."

Başını sallıyor ama labirent söz konusu olduğu için gözlerinin bunu yapıp yapamayacağını sorguladığını görüyorum.

Ama hiç şüphe yok. Çünkü babamın sevdiğim kadını benden almasına izin vermem mümkün değil. Ve yaptığı şey yüzünden o labirente girip onu almazsam, olacak olan tam olarak bu.

CHAPTER OTUZ DÖRT

RAPSODY

Inereye gittiğimi bilmeden labirentin içinde koşturuyorum. Güneş batmaya başlıyor ve burada hiç ışık yok. Şu anda iyi görebiliyorum ama yarım saat sonrası için endişeleniyorum. Annem olduğunu sandığım kadın çitlerden birinden çıkıp bana saldıracak mı? Koşuyor muyum ki ondan uzaklaşıyor muyum yoksa yaklaşıyor muyum?

Yaşadığım krizin ortasında, Kol'un küçük bir çocukken burada kapana kısıldığını ve gecenin bir yarısı nasıl kaçacağını bilemediğini düşünüyorum.

Hangi yöne gideceğimden emin olmadan koşarken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Sonunda geniş bir avluya ulaşıyorum. Ortada açan kırmızı bir gül fidanı ve meydanın her iki yanında dört beton bank var. Burası labirentin ortası olmalı.

Durup annemi dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Çitlerdeki dört boşluk buradan çıkıp labirente geri dönüyor. Eğer doğru olanı seçersem, belki labirentten çıkıp malikâneye geri dönebilir ve yardım bulabilirim.

Hangisini seçeceğime karar veremedi alt dudağımı ısırıyorum. Ama burada oturup annemin ya da o kadın her kimse onun gelmesini bekleyecek vaktim yok. Bu yüzden aceleyle ilerleyip solumdaki çıkışı seçiyorum, ama tam eşikten adımımı atacakken annem köşeyi dönüyor.

Bıçağı hâlâ elinde tutuyor ve bileğimi tutarak bana doğru hamle yapıyor. Bağırıyorum, şimdi kontrolsüzce ağlıyorum. Beni büyüten, hayatım boyunca bana yalan söylediğini bildiğim ve şimdi de bana zarar vermeye hazır görünen bu kadın karşısında gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Neden benden kaçırıyorsun?" Bileğimi doğal olmayan bir açıyla büküyor ve acı içinde haykırıyorum, kopmasını önlemek için yere düşüyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" İçimden hıçkırıklar yükseliyor. Sonunda kolumu bırakıyor ve ben de onu göğsüme bastırıp yere doğru ağlıyorum.

"Seni kendinden kurtarıyorum. Zaten seni bu kötü adamdan bir kez kurtarmak zorunda kaldım."

"O kötü değil! Kötü olan sensin!" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarımla ona bakıyorum. "Hayatım boyunca bana yalan söyleyen sensin. Sen benim gerçek annem bile değilsin!"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, acı hissi etime yerleşene kadar birkaç saniye yüzüme vurduğu fark edilmiyor.

"Seni nankör velet! Senin için yaptığım onca şeyden, seni hayatın boyunca koruduğum onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Yani bu doğru mu? Sen benim annem değil misin?"

Koyu renk gözleri önce genişliyor, sonra da soğuyarak bana dikiliyor. "Bunu sana yalancı erkek arkadaşın mı söyledi?"

Ne kadar ironiktir ki, yalancı dediği adam bana tüm günahlarını açıklayan ve bana tam olarak kim olduğunu gösteren kişiyle aynı kişi. Onu yalancılıkla suçlayan kadın ise hayatı boyunca iyi bir insanmış gibi davrandı ama aslında hiç de öyle değil.

"Bu doğru mu?" Şu anda bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama önemli. Bilmem gerekiyor. Güvendiğim, aynı çatı altında yaşadığım, her zaman benim iyiliğimi düşündüğüne inandığım kadının sandığım kişi olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Önemli olan her şekilde, ben senin annenim."

Yüzüm buruşuyor ve daha fazla gözyaşı geliyor. "Bu da ne demek oluyor? Gerçek aileme ne oldu? Evlatlık mıydım?"

Kendimi yuvada ağzı açık, beslenmek için annesine bakan yavru bir kuş gibi hissediyorum. Bana ihtiyacım olanı ver. Bana evlatlık olduğumu söyle.

Yüzü öfkeden acımaya dönüşüyor ve başını sallıyor. "Öğrenmeni hiç istemedim. Benim için sen sadece benim kızımıydın."

Gözyaşlarım kurudu. "Peki ya saldırıya uğramakla ilgili söylediklerin?"

Kaşlarını çatıyor. "Bundan gurur duymuyorum ama sana bazı gerçekleri anlatmak istedim. Bu senin biyolojik annenin hikayesi. Seni büyütmeye çalıştı, bu yüzden bebeklik fotoğrafların yok bende. Bunu çok zor buldu. Ona olanları hatırlatan çok fazla şey vardı."

Sanırım bu mantıklı. Aşağıdan ona baktığımda, çocukluğumda tanıdığım anneme çok benziyor. Beni seven, besleyen ve ne pahasına olursa olsun koruyan anneme.

"Seni görür görmez seilmeyi hak ettiğin gibi sevebileceğimi anladım. Benim olman gerekiyordu."

"Bana söyleyebilirdin," diye fısıldadım.

"Bu benim hatamdı. Tek istediğim seni korumaktı." Belinden eğildi ve boştaki eliyle yanağımı kavradı. "Şimdi neden buradan gitmiyoruz? Şu anda göremiyor olabilirsin ama burası seni mahvedecek Rapsody. O adam seni yok edecek."

Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Kol beni asla incitmez." Bu sözlerin doğru olduğunu biliyorum. Tehlikeli bir adam olabilir ama ondan korkacak hiçbir şeyim yok.

"Yapacak. Çoktan yaptı bile. Seni kendi düğününden çaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ondan uzağa bakıyorum.

"Onun gibi bir adam istediğini elde etmeye alışkındır. Seni nerede bulacağımı nasıl bildim sanıyorsun? Kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi alana kadar asla rahat etmeyeceğini biliyordum. Düğün günü neden ortadan kaybolduğunun tek açıklaması oydu."

Onun sözleri üzerine bir şey kafama dank etti. Kaşlarımı çattım. "Anne, o gün kaybolduğumda neden polisi aramadın?"

Ağzını açıyor, sonra konuşmadan önce kapatıyor. "Çünkü o olması gerektiğini biliyordum. Paran yoktu, hayatta kalamazdın. Bu ailenin sahip olduğu tüm para ve nüfuzla, polisi dahil etmenin hiçbir etkisi olmaz. Tek yapmaları gereken doğru kişilere para verip her şeyi unutturmak. Seni kendim bulmanın daha iyi olacağını düşündüm, böylece neyin peşinde olduğumu bilmeyeceklerdi ve seni geri almaya yaklaştığımda ihbar edilemeyecektin."

Bu mantıklı, sanırım... bir bakıma.

"Polisi aramadı çünkü yirmi yıl önce bir çocuğu kaçıran kadın olarak teşhis edileceğinden endişe ediyordu."

Kol'un sesini duyunca kafamı çeviriyorum. Kana bulanmış kıyafetleriyle avlunun diğer girişlerinden birinde duruyordu. Yüzü, sanki biri onu yumrukları için atış talimi olarak kullanmış gibi görünüyor.

"Merhaba Margaret," diyor Kol tehditkâr bir sesle.

Dönüp anneme bakıyorum. Margaret de kim?

CHAPTER OTUZ BEŞ

KOL

Alabirente adımımı atar atmaz, sanki duvarlar üzerime geliyor, elinde tırpan olan bir Azrail gibi üzerimde geziniyor gibi hissediyorum.

Ama kendimi devam etmeye zorluyorum. Rapsody'nin annesinin neler yapabileceğini kim bilebilir? Bu sabah telefonla bana ulaşan bilgilere bakılırsa, düşündüğümünden çok daha fazlasını yapabileceği kesin.

Annesi Rapsody'yi yaklaşık on sekiz aylıkken ailesinden kaçırmış ve bunca zaman saklamış. Rapsody'nin öz ailesinin kim olduğunu teyit eden telefonu alır almaz onları araştırdım ve çocuklarının dadısı tarafından kaçırıldığını gördüm, tüm noktalar birleşti.

Rapsodi'yi dünyadan uzak tuttuğu yıllar, annesinin neden her an gitmeye hazır olduğu, Rapsodi kaybolduğunda neden polisi aramadığı. Bunların hepsi bencilce sebeplerdi, Rapsodi'yi sevdiği için değil.

Düşen karanlık uğursuz bir bulut gibi üzerime çöküyor. Yemin ederim, eğer Rapsody zarar görürse, o kaltağı bir saniye bile düşünmeden öldürürüm.

düşündüm.

Beynime saldıran anılara rağmen ilerlemek için kendimi zorlamaya devam ediyorum. Geçmiş beni raydan çıkarmaya çalışıyor ama buna izin vermeyi reddediyorum. Ben artık küçük bir çocuk değilim. Bu konuda babamın kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Köşeyi döndüğümde, ileride yüzen bir ışığın sıcak parıltısını görerek duruyorum. Bir nefes çekiyorum. Bulunduğum bölümün sonunda sola dönüyor ve gözden kayboluyor.

Rapsody'nin ona ihtiyacım olduğu o gecelerde beni bulmak için takip ettiği ışıklar hakkında anlattıklarını hatırlayarak peşinden koşuyorum. Beni yukarı ve aşağı sıralara götürüyor ve Rapsody'nin ağladığını duyana kadar hiçbir yere varamadığımı hissediyorum. Bir köşeyi dönene kadar bu boktan bilekle olabildiğince hızlı ilerliyorum ve ışık kayboluyor. Ama avluya açılan bir kapı görüyorum ve seslerinin yakınlığından içeride olduklarını anlıyorum.

"Teşekkür ederim anne," diye fısıldıyorum gece havasına, sonra açılışa doğru ilerliyorum.

"Anne, o gün kaybolduğumda neden polisi aramadın?" Rapsody annesine soruyor. Yerde yatıyor, bileğini tutuyor ve yanaklarından biri tokat yemiş gibi kıpkırmızı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Çünkü o olması gerektiğini ve polisi dahil etmenin hiçbir etkisi olmayacağını biliyordum. Voss ailesinin sahip olduğu onca para ve nüfuzla mı? Tek yapmaları gereken doğru kişilere ödeme yaparak her şeyi ortadan kaldırmak. Seni kendim bulmanın daha iyi olacağını düşündüm, böylece neyin peşinde olduğumu bilmeyeceklerdi ve seni geri almaya yaklaştığımda ihbar edilemeyecektim." Ne kadar iyi bir yalancı bu kadın.

Bu kadar saçmalık yeter. Gerçeği gün ışığına çıkarma zamanı.

"Polisi aramadı çünkü yirmi yıl önce bir çocuğu kaçıran kadın olarak teşhis edileceğinden endişe ediyordu," diyorum eşikten geçip avluya adım atarken.

Rapsody'nin başı dönüyor ve beni gördüğünde gözlerinde bir rahatlama oluyor.

"Merhaba Margaret," diyorum kinle.

Rapsody'nin dikkati bana kaşlarını çatan annesine dönüyor.

Onlara birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Öyle değil mi? Rapsody'nin kayıp olduğunu bildirmenin, geçmişini çok fazla araştıran birileri için tehlike çanlarının çalmasına neden olabileceğinden endişelendin. Ya ortadan kaybolması uluslararası ilgi uyandırır mı? Medya ve tüm internet dedektifleri hayatlarının her ayrıntısını ortaya çıkarmak için günlerini gün ederlerdi."

Bir adım daha yaklaştığımda Margaret Rapsody'yi saçlarından tutup dizlerinin üzerine çekiyor. Bıçağı Rapsody'nin boynuna dayadı. "Daha fazla yaklaşma, yoksa yemin ederim onu keserim!"

Ellerimi yumruk yaptım. Margaret belli ki paniklemiş, gözleri buradan çıkmanın tüm olası yollarını arıyor. Ama hiçbirisi yok. En azından onun için. Rapsody'yi riske atamam ama bu kadın buradan ya ceset torbasında ya da kelepçeli olarak ayrılacak. Seçim onun.

"Hayır, yapmayacaksın. O senin için çok şey ifade ediyor." Umarım. Geçici bir adım atıyorum.

Bıçağı bana doğrulttu, hâlâ Rapsody'nin saçlarını tutuyordu. "Geri çekil!"

"Bırakın beni!" Margaret saçını daha sert çekip bıçağı tekrar boynuna götürdüğünde Rapsody irkilir. "Bana onun kötü olduğunu söylüyorsun ama aslında başka biriymiş gibi davranan sensin. Dışarıdan iyi bir insan gibi görünebilirsin ama içinde kötülük var. Kol derisini ters giyiyor, dünyaya tüm hasarı ve katlanmak zorunda kaldığı korkunç şeyleri gösteriyor, ama içinde iyi bir adam. Derinden önemsiyor."

"Bu saçmalığı zar zor dinleyebiliyorum," diyor annesi alaycı bir tavırla.

Annesini öldürdüğümü görürse Rapsody benim hakkımda ne düşünür bilmiyorum ama işler daha da kızışırsa pantolonumun arkasına sıkıştırdığım serserinin silahını kullanacağım. Bu kadının hayatını kurtarmak için Rapsody'nin hayatını riske atmayacağım.

"Erkek arkadaşın sana Preston Wallace'ı ve şoförünü nasıl öldürdüğünü anlattı mı? Nasıl bir katil olduğunu?" Bu suçlamayı bana yöneltiyor ve gözlerindeki parıltıdan beni alt ettiğini düşündüğü anlaşılıyor.

"Evet, evet, yaptı."

Margaret durur, gözleri büyür. Belli ki Rapsodi'nin bilmesini beklemiyordu.

"Neden gitmesine izin vermiyorsun? İkimiz de onu incitmek istemediğini biliyoruz," diyorum.

Yüzünde iğrenç bir ifade belirir. "Onu bana karşı zehirledin. Her şeyden sonra onu bana karşı kıskırttın ve artık asla eskisi gibi olamayacak. Asla! Siz ikiniz..."

Onun niyetini Rapsody'den önce anladım. Margaret bıçağı Rapsody'nin boynundan çekiyor ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Bir anlığına Rapsody rahatlamış görünüyor, sanki annesi onu serbest bırakıyormuş gibi. Ama Margaret bıçağı tutuşunu ayarlayıp Rapsody'nin saçlarını daha da geriye çektiğinde, Rapsody'nin yüzünde onu büyüten kadının onu göğsünden bıçaklamak üzere olduğunu görüyorum.

Elimi tekrar silahın metaline doğru kaydırıyorum ve içgüdülerimin ve eğitimimin devreye girmesine izin veriyorum. Silahı ateşliyorum ve Margaret'i Rapsody'den olabildiğince uzağa, göğsünün üst kısmından vuruyorum. Kurşun isabet ediyor ve Margaret çığlık atarak Rapsody'nin saçlarını bırakıyor ve geriye doğru sendeliyor.

Rapsody'ye koştum. Yere yığılmış, ağlıyordu. Bileğimdeki yakıcı acıyı görmezden geliyorum ve onunla annesinin arasına çöküyorum.

"Tatlım, iyi misin?" Onu kollarının altından tutup yukarı çekiyorum ve o da boynuma sarılıp hıçkırarak ağlıyor. Ellerim sırtında aşağı yukarı geziniyor, onu rahatlatmaya çalışıyor ama bunun yeterli olmadığını biliyorum. "Geçti artık. Artık iyisin."

Bir iki dakika sonra gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Çok korkmuştum."

Tanrım, gözlerindeki yıkım beni öldürüyor.

"Biliyorum. Ama artık iyisin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Bana tereddütlü bir gülümseme vermeye başlıyor, sonra gözleri açılıyor ve yüzünü bir korku ifadesi kaplıyor.

Belimdeki ağrının farkına varmam biraz zaman alıyor ve farkına vardığımda gözlerimi kırpiştirip yana doğru yığlıyorum.

Rapsody ıgılık atıyor, sonra boğuşma sesleri geliyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Sonra daha fazla bağırış ve Sid, Rapsody ile birlikte üzerimde geziniyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Ona bakmaya devam etmeye çalışsam da gözlerim kapanıyor ve karanlık beni tüketiyor.

CHAPTER
OTUZ ALTI

RAPSODY

I Kol'un yatağında uzanmış, elini tutmuş ve uyanmasını bekliyordum. Annemin... daha doğrusu annem olduğunu iddia eden kadının eve girmesinden bir gün sonra kuşluk vakti.

Buraya getirildiğinden beri yanından sadece on dakika ayrıldım ve o da düş almak içindi çünkü her tarafım kan içindeydi.

Kol'un bıçaklandığını fark ettiğimde yaşadığım panik ölene kadar benimle kalacak. Bölgeye çağrılan doktor hayati bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyor ama ben yine de kendimi onun yanından ayrılmaya zorlayamıyorum.

Doktor daha önce Kol'u kontrol etmek için buraya geldiğinde, sonunda rahatladım ve bileğimi kontrol etmesine izin verdim. Sargıya aldı.

Kol'un eli elimde seğirdiğinde doğrulup ona bakıyorum. Gözleri yavaşça açılıyor ve odaklanması bir an alıyor.

"Kol, iyi misin? Nasıl hissediyorsun?" Kelimeler ağzımdan hızla döküldü.

Birkaç kez göz kırıyor. Omuzlarında birkaç dakika önce var olan gerginliğin bir kısmı kayboluyor. "Bir şeyin yok."

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Nasıl hissediyorsun? Doktora gitmeliyim." Uzaklaşmaya başlıyorum ama elimi daha sıkı tutuyor.

"Doktor yok."

"Asher böyle söyleyeceğini söylemişti. Bu yüzden hastanede değil de burada iyileşmene izin verilmesi konusunda ısrar etti."

Bana soluk bir gülümseme veriyor ve vücudunu kaydırmaya çalışıyor ama yüzünü buruşturuyor.

"Ayak bileğin sargılı çünkü kötü bir burkulman var ve belindeki bıçak yarası için dikişlerin var. Yüzündeki kesiklerin temizlenmesi gerekiyordu." Elimi hafifçe başının üzerinde gezdiriyorum.

"Ben bayıldıktan sonra ne oldu?"

Nefesimi içime çektim. Bir noktada ona söylemem gerektiğini biliyordum ama bekleyebileceğini düşündüm. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim."

Kol gözlerini kısıyor ve bana dişlerini gösteriyor. "Güvende olduğundan emin olmalıyım. Eğer böyle düşünüyorsan-"

"Sakin ol, telaşlanmanı istemiyorum. Belli ki kendin gibi hissediyorsun." Yutkundum ve devam ettim. "Annemi bıçakladım, yani göğsünden bıçakladım ve kan kaybından öldü."

O kadının annem olmadığı gerçeğini kavramam ne kadar zaman alacak?

"Siktir." Ona verdiği acıyı gizlemeye çalışarak bana uzanıyor. Elini tutup tekrar yerine koyuyorum. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Bakışlarıyla buluşuyorum ve ne dediğimi anlamasını isteyerek bakışlarını tutuyorum. "Sevdiğim insanları korumak için her şeyi yaparım. Tıpkı senin gibi."

"Ama eğitimim sayesinde onun öldüğünden emin olmalı ve bıçağı almalıydım. Çok korkmuştum, sana ulaşmak, sana sarılmak ve iyi olduğunu bilmek zorundaydım. Tüm eğitimim aklıma bile gelmedi. Özür dilerim tatlım."

"Hiçbir şey için üzülmene gerek yok. Artık güvendeyiz."

Gözlerinde yaşlar birikirken bir an sessiz kalıyor, sonra bana başını sallıyor. Sanırım şu anda konuşmaya çalışsa ağlamaya başlayabilir ve bu da dünyaya yansıtmayı sevdiği sert adam imajına uymaz. Ama ona ne söylediğimi anlıyor - geçmişte yaptıklarını ona karşı kullanmadığımı.

Kapı hafifçe çalınıyor ve birkaç saniye sonra Asher içeri giriyor. "Yaşayanlar diyarına yeniden katıldın. Güzel." Yatağın yanına yaklaşıyor ve yüzündeki ifadenin rahatlama olduğunu düşünüyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyor Kol, sırtımaya çalışarak.

İletişim söz konusu olduğunda bunun varsayılan durum olduğu izlenimini edindim.

"Rapsody sadece ben bayıldıktan sonra neler olduğunu anlatıyordu." Kol bana endişeyle bakıyor.

"Henüz ona her şeyi anlatma fırsatı bulamadım. Bildiklerimi," diyorum Asher'a.

Kol kaşlarını çatıyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Sid geldi ve hastaneyi aradı, onlar da sizi almaları için hava ambulansı gönderdi. Sonra bizi bulması için Anabelle'i aradı, böylece bizi labirentten en hızlı şekilde çıkarabilecekti. Tanrı'ya şükür o kadar iyi biliyor ki. Doktorların emirlerine karşı gelerek iyileşmen için seni eve götürmekte ısrar eden kişi Asher'dı."

Asher omuz silkiyor. "Senin de bunu isteyeceğini düşündüm."

"Teşekkürler. Bana ilaç veren iki serseri hakkında bir ipucu var mı?" Kol soruyor.

Asher'ın ağzı düz bir çizgiye çekiliyor ve bir süre bana bakıyor, neredeyse benim önümde istediğini söyleyip söyleyemeyeceğini değerlendiriyor. "Onlar kuzeybatıdan Marcello Costa'nın adamlarıydı. Temas halindeydim. Bana onların serseri olduklarını ve Costa ailesi adına çalışmadıklarını garanti etti."

Kol bir an düşünmüş gibi görünüyor. "Ona inanıyor musun?"

Asher başını sallıyor. "Evet. Ona söylediğimde çok kızdı. Cesetleri parçalara ayırıp balıklara yem yapmamızı söyledi."

"Ne yaptın?"

"Sadece bu." Asher sırtıyor.

Yüzümdeki rengin aktığını hissediyorum ve Kol da bunu fark etmiş olmalı ki konuyu değiştiriyor. "Peki ya Rapsody'nin... peki ya o kadın?" Elimi sıkıyor.

"Bunun için polisi aradık. Hastaneye gideceğiniz için daha kolay göründü."

Kaskatı kesildim. Dürüst olmak gerekirse bunu fark etmemiştim, düşünmemiştim. Sadece Kol'un iyi olacağından endişeliydim.

"Olanlar yüzünden Kol'un ya da benim başımız belaya girecek mi?" Alt dudağımı kemiriyorum.

"Sorun değil. Asher bununla ilgilenecek." Kol elimi tekrar sıkı.

Asher başını sallayarak onaylıyor. "Çoktan hallettim."

Sanırım onlar kadar paranız ve nüfuzunuz varsa, bu kadar kolay oluyor.

"Araziye nasıl girdiklerini çözebildin mi?" Kol soruyor.

"Ben polislerle uğraşırken Sid ve Nero olayı çözdü. Haftalık yemek dağıtım kamyonu geldi. İki şoförün cesetleri on mil ötede, yolun kenarındaki ormana atılmış halde bulundu. Polisin elinde hiçbir ipucu yok ama güvenlik Marcello'nun adamlarının kamyonu güvenlikten geçirdiğini gösteriyor. Rapsody'nin annesi arkada saklanıyor olmalı."

"O benim annem değil." Kelimeler ben d ü ş ü n m e d e n dudaklarımdan döküldü.

"Elbette. Özür dilerim," diyor Asher.

"Haftalık yemek dağıtım programını bildiklerine göre bir süredir evi izliyor olmalılar."

"Anlaştık." Asher'ın sesi buz gibi.

"Ne yazık ki iki sürücünün aileleri nasıl ve neden öldüklerini asla bilemeyecekler."

"Tekrar, anlaştık." Asher nedense rahatsız olmuş gibi görünüyor. Durduğu yerde kayıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Ne oldu?" Kol soruyor, belli ki kardeşini okuyabiliyor.

Asher boğazını temizler. "Seni kaybedebileceğimizi düşündüğümde, sana çok gecikmiş bir şey söyleme fırsatını hiç bulamadığımı fark ettim."

Aralarına baktım. "Belki de sizi biraz yalnız bırakmalıyım." Yataktan kalkmaya başlıyorum ama Kol elimi tutuyor, hızlı hareketten dolayı acı içinde kıvranıyor.

"Asher ne söylemek istiyorsa senin önünde söyleyebilir. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Asher'a bakıyorum ve o da başını sallıyor, ben de tekrar yatağa yerleşiyorum. "Özür dilerim," diyor Asher.

Kol bir kaşını kaldırıyor. "Ne için?"

"Asla yatılı okula kaydolmamalı ve seni babamın kötü muamelesine maruz bırakmamalıydım."

Sanki odanın tüm havası çekilmiş gibi hissediyorum. Kehribar rengi gözleriyle ağabeyine bakan Kol'a bakıyorum, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla dolu.

"Bunu neden yaptığını anladım Ash. Özür dilemene gerek yok."

"İstiyorum." Asher sertçe yutkunuyor. "Hepinizi korumak benim görevimdi ve ben bunu yüzüstü bıraktım."

Kol kaşlarını çatıyor. "Hep öyle olduğunu düşündün ama değildi."

Asher elini mükemmel bir şekilde taranmış saçlarının arasından geçiriyor. "Her halükarda şunu bilmelisin ki, eğer yeniden yapabilseydim, yapardım."

"Bunu takdir ediyorum," diyor Kol.

"Dinlenmene izin vereceğim. Doktor buna ihtiyacın olduğunu söyledi. Bu gece pansumanını değiştirmek için geri gelecek." Sonra Asher bana döndü. "Eğer bunun hasta bakıcılığından sıkılırsan, Anabelle seni sorup duruyor."

"Tamam. Bugün onunla irtibata geçeceğimden emin olabilirsin." Hayatımda ilk kez benim için endişelenen bir arkadaşım olduğu için göğsümde sıcak bir his var. Asher gittikten sonra tekrar Kol'un yanına uzanıp elini tutuyorum. "Yiyecek, içecek bir şey ister misin?"

"Sadece seni istiyorum."

Başımı çevirip omzunu öpüyorum. "Benim peşimden labirente geldin."

Rahatlamadan önce bir an için sertleşiyor. "Seni benden almasına izin veremezdim. Bunun olmasını engellemek için en kötü kâbuslarımla yüzleşirdim."

"Yine de... Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum." Gözlerim doluyor ama onları geri çekiyorum. Son yirmi dört saattir ağladığım için yanaklarımdaki deri acıyor.

"Alternatifini düşündüğümde kolaydı." Elim sıkı. "Sen nasılsın? Margaret'la olanlardan sonra iyi misin?"

"Olacağım. Hâlâ onun gerçek annem olmadığı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Keşke yaptığım şeyi yapmak zorunda kalmazaydım." Bıçağı göğsüne sapladığım anın görüntüsü yeniden canlanırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Seni kurtarmak için yine olsa yine yapardım. Kardeşin ve Anabelle için yaptığın şeyi neden yaptığını artık biliyorum. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim." Bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu uzaklaştırıyorum.

"Bana bak," diyor Kol.

Elini bırakıyorum ve yan dönüyorum, dirseğimin üzerinde duruyorum, böylece ona bakabiliyorum.

"Benden hiç şüphe etmemiş olsaydın akıl sağlığından şüphe ederdim."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı eğiyor. "Biyolojik ailemi nasıl buldun?" Burada Kol'un yanında yatarken merak ettiğim bir şeydi bu,

Uyanmasını bekliyor ve her şeyi aklımdan geçiriyordum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Senin için herhangi bir evlat edinme kaydı bulamadığımda, ya karaborsadan satın alındığını ya da bebekken kaçırıldığını düşündüm. Bir önsezim vardı ve haklıydım. Eğer çocuğum çalınmış olsaydı, yapacağım ilk şey DNA'mı halka açık soybilim veri tabanlarından birine yüklemek olurdu, böylece çocuğum ya da onun soyundan gelenler kendi DNA'larını yüklerlerse bundan haberim olurdu. O fırtına sırasında yaralandıktan sonra kanını test için gönderdim. Sonuçların kamuya açıklanmaması için şirkete yüklü bir ödeme yaptım, ancak DNA'nızla eşleşen birinin ebeveynlerinizin izini sürebilecek kadar yakın bir akraba olup olmadığını görmek istedim. İkisinin de veritabanında olduğu ortaya çıktı. Sana Margaret'tan hemen bahsetmediğim için üzgünüm. Bencillik ettim. Gerçek aileni bulmak için beni terk edebileceğini düşündüm."

Elimi hafifçe göğsüne koyuyorum. "Sen benim ailemsin, Kol."

Bana bakarken kehribar rengi gözleri parlıyor. "Ve sen benimsin. Senden bir daha asla ayrılmayacağım, tatlım. Kafamı kıcımdan çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, ama bana izin verirsen hayatımızın geri kalanında seni bir gün öncesinden daha mutlu etmek için çalışacağıma söz veriyorum. Sen benim her şeyimsin."

"Seni seviyorum, Kol Voss."

"Seni daha çok seviyorum, tatlım. İnan bana. Ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

Göğsüne ağırlık vermemeye dikkat ederek eğilip onu öpüyorum. Sadece iffetli bir öpücük, ama birbirimize verdiğimiz sözün mührü.

"Tüm bunların geride kalmasına çok sevindim," diyorum uzaklaştığımda.

Kaşlarını çatıyor. "Yarım kalmış bir iş var ama zamanla halledeceğim." Ne demek istediğini sormadan bana başka bir soru soruyor. "Öz aileni öğrenmek ister misin?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Hâlâ her şey hakkında ne hissettiğimi çözmeye çalışıyorum. Ama sanırım eninde sonunda onlarla tanışmak isteyeceğim."

Başını sallıyor.

"Bunu yaparsam benimle gelir misin?"

Bana gülümsüyor. "Bu bir soru mu? Nero'dan daha kötü olacağım."

Alnım kırışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Kol başını sallar. "Boş ver, buraya gel ve beni tekrar öp." Ben de öyle yaptım.

EPİLOG

KOL

DÖRT AY SONRA.

Jessie Wallace bir pazartesi sabahı golf sahasında öldü. Olay kalp krizi olarak rapor edildi, ancak otopsinin göstermediği şey, bir şekilde içeceğine karışan ve izi sürülemeyen zehirdi.

Costa suç ailesinin bir üyesi. Marcello

Costa'ya artık ödeştüğimizi söyledim.

Margaret'in Marcello'nun fedailerıyla nasıl bağlantı kurduğundan hâlâ yüzde yüz emin değiliz ama en iyi tahmin, onun da malikâneyi gözetlediği, birbirlerine rastladıkları ve onlara sunacak bir şeyi olduğu yönünde. Belki bilgi, belki de Rapsody'yi aradan çıkararak beni aldıklarında sorun olmamasını sağlamak. Bunu asla bilemeyeceğiz.

Rapsody için hâlâ bir tehdit oluştururken Jessie'nin nefes almaya devam etmesine izin veremezdim. Margaret'in ona yaptığı ve yalan söylediği her şeyi atlatmakta yeterince zorlanıyordu.

Birkaç ay önce Rapsody öz ailesine ulaşmak istediğine karar verdi. Kaybolmasının üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçtiği için ilk başta şüpheyle yaklaştılar, ancak onlara Rapsody'nin bir soyağacı raporu hazırlamaya karar verdiğini söyledik ve bulguları onlara gönderdim.

Anlattığımız hikayeye göre Rapsody Margaret'le yüzleşti ve Margaret kendini göğsünden bıçakladı.

Rapsody ve öz ailesi ilk başta telefonda konuştular ve bir ay sonra Rapsody hazır olduğunda özel uçakla yaşadıkları Ohio'ya gittik. Rapsody'nin başka bir kız ve erkek kardeşe ablalık yaptığı ortaya çıktı. Onlar da Rapsody'nin çok sevdiği ailesine sahip olmanın ekstra bir getirisi.

Hatta geçen hafta Noel'den hemen önce tekrar uçtuk, böylece tüm aile üyelerine bazı hediyeler bırakabildi.

Aralarında hâlâ biraz tuhaflık var ama bu beklenen bir şey. Zamanla daha kolay olacağına eminim. Yeni yılda tekrar ziyarete gitme planlarımız var.

Ama bu gece Yeni Yıl Arifesi ve benim özel bir planım var. Bıçak yarası ve yanımda yatan Rapsody ile uyandığımdan beri ertelemek için kendimi zorladığım bir şey.

Bunu ertelememin tek nedeni hazır olmadığını düşünmemdi. Hâlâ olanları sindirmeye çalıştığını biliyordum. Ona tekrar karım olmasını teklif etmenin zamanı değildi. Ama yeterince bekledim ve bu gece o gece. Birliğimizi sağlamlaştırmadan yeni yıla başlamayı reddediyorum.

Aslında ayrıntılı bir plan yapacaktım ama vazgeçtim. O böyle biri değil. Hayatına insanlar ve deneyimler katmaktan hoşlanıyor. Ben de neden evlenme teklifinin bir parçası olarak ona seveceği başka bir şey vermeyelim diye düşündüm.

Evin ortak yaşam alanlarından birine girdiğimde Marcel'i evimizin en yeni üyesiyle birlikte bıraktığım yerde buluyorum.

"Halıya işedi," diyor Marcel yaklaştığımı görünce. "Eminim bu son olmayacak."

"Bu Baroda'nın İnci Halısı, efendim."

Omuz silkiyorum ve halının etrafını koklayan sarı Labrador yavrusunu almak için eğiliyorum. "Gel buraya, koca adam." Onu Marcel'e uzattım. "Al, tut onu da tasmağını takayım."

Marcel yüzünde acı dolu bir ifadeyle de olsa köpeğı alıyor. Cebimden tasmayı çıkarıp armut şeklindeki dev nişan yüzüğünü öndeki tasma halkasına geçiriyorum, sonra da yavru köpeğın boynuna geçiriyorum.

"Mükemmel. Bundan sonrasını ben hallederim." Yavru köpeğı kollarından çekiyorum. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı Marcel.

"Ona alışsanız iyi olur. Onu daha çok göreceksin." Marcel'in söylediklerine gülerek arkamı dönüyorum ve kış bahçesine doğru ilerliyorum.

Rapsody bu geceki şenliklerden önce biraz resim yapmak istedi. Giderek daha fazla resim yapıyor ve düzenli olarak erotik sanat denemeleri yapıyor. Ona söylemedim ama New York'taki bir sanat tüccarına resimlerinin bazı resimleriyle ulaştım ve daha fazlasını görmek ve onunla konuşmak istiyorlar.

Malikâneye doğru ilerlerken yavru köpek kollarımda kıpır d a n ı y o r , aşağı inmek için mız mızlanıyor ama ben onu sıkıca tutmaya devam ediyorum.

Sonunda kış bahçesine ulaştık ve kafamı kapının çerçevesinden uzattım.

"Size katılmamızın sakıncası var mı?"

Rapsody omzunun üzerinden gülümseyerek bana bakıyor. "Tabii ki. Ama biz kimiz?" Kapı aralığına tam olarak girdiğimde nefesi kesiliyor ve elindeki boya fırçası yere düşüyor. "Aman Tanrım, bu da kim?"

Çömeldi ve ben de köpeğı yere bıraktım. Ona doğru koşuyor. Akıllı köpek.

"Bu senin yeni köpeğın. Yeni yılın kutlu olsun."

Benden yavru köpeğe bakıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor. Yüzünü yalamak için üzerine atladığında kıkırdıyor ve bu dünyadaki en güzel ses.

"Adı ne?" diye soruyor yalamalar arasında.

"Neden kendin görmüyorsun? Yakasındaki altın kemiğin üzerinde yazıyor."

İsim etiketine bakıyor. "Max. Mükemmel bir çocuk için ne mükemmel bir isim."

Yüzüğü görür görmez durdu ve kocaman gözlerle bana baktı. Yanlarına gidip elini tutuyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Sonra köpeği almak için eğildim.

"Ben bunu alırken onu tutar mısın?"

Ben yakasındaki halkayı çıkarırken onu kollarına alıyor. Bu sırada, parlayan zümrüt gözleriyle her hareketimi izliyor.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. "Rhapsody, bu en iyi şekilde başlamamış olabilir, ama büyüdüğü şey kesinlikle en iyisi. Sana dünyayı göstermek istiyorum. Sana kaldırabileceğin tüm deneyimleri yaşatmak ve birlikte olmamız gerektiğini sana her gün kanıtlamak istiyorum. Sen gelene kadar aşk hakkında pek düşünmemiştim. Ve her gün kıskanç, gururlu, öfkeli bir adam olduğum için şükrediyorum, çünkü öyle olmasaydım, şu anda yanlış adamla evli olabilirdin. Seni birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum ve bir şekilde sen de beni sevme gücünü kendinde buldun, kusurlarımla ve her şeyimle. Kalan günlerimizde eşim ve ortağım olma ayrıcalığını bana tanır mısın?"

Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır ve başını sallar. Kuvvetle. "Evet, evet, senin karın olacağım. Evet!" Yavru köpeği bir eliyle tutarken sol elini bana uzatıyor.

Büyük yüzüğü parmağına geçiriyorum. Hiçbir pisliğin onun alındığını fark etmesini istemiyorum.

"Vay canına. Kol, bu... sadece vay canına."

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Beğendiğine sevindim. Şimdi nişanlına bir öpücük ver."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor, Max aramızda kıpırdanırken beni kısa bir süre öpüyor.

"Söz veriyorum, bu sefer düğünümüze geleceğim." Gülüyor. Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Bu komik bile değil."

Onu öpmek için tekrar eğiliyorum ve bu sefer Max başını yukarı uzatıyor ve salyalı dili de ona katılıyor.

"Ne oluyor be? Küçük bir horoz engelleyici olmasan iyi edersin, Max." Rapsody histerik bir şekilde gülerken ben elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

Neden bunun artık hayatlarımızda bir tema olacağı hissine kapılıyorum?

Rapsody benim olduğu sürece, dünyada her şey yolunda demektir. En azından benim dünyamda.

O GECE, kardeşlerim ve Anabelle'le birlikte yemek salonuna geçtik ve Max'i de yanımıza alarak yeni yıl ziyafetinin tadını çıkardık. Max'i aldığıma şimdiden pişman *oldum* çünkü o küçük bir engelleyici olacak.

Ama Rapsody'nin yüzü onu her gördüğünde aydınlandığı için pek de umursamıyorum. Hayatımda hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim, hatta çocuk sahibi olmayı düşünmedim bile, ama şimdi kendimi onları ve Rapsody'nin bir anne olarak nasıl olacağını düşünürken buluyorum.

"Aman Tanrım, bu da kim?" Anabelle masadaki yerinden fırladı ve bize doğru koştu.

"Bu Max. Çok tatlı değil mi? Bugün onu bana Kol verdi." Rapsody bana bakıyor ve yemin ederim gözlerinde kalpler var.

Bu gece çok iyi sevişeceğim. Tabii kucağındaki o küçük tüy yumağı izin verirse.

Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü yapmayacağını biliyorum. Rapsody onu yere bırakıyor.

"Bekle." Anabelle Rapsody'nin sol elini öne doğru çekti. Dikkati büyük elmas yüzükten Rapsody'nin yüzüne ve bana yöneliyor. "Siz nişanlı mısınız?"

Rapsody dudaklarını birbirine bastırıyor ve zümrüt gözleri parlayarak başını sallıyor. "Aman Tanrım, tebrikler!" Anabelle Rapsody'yi kollarıyla sarıyor. Asher ve Sid masadan kalkıp bize doğru yürüyorlar.

"Tebrikler." Asher elini uzatıyor ve tokalaşıyoruz. Bakışlarımız birleştiğinde, söylemediği şeyi anlıyorum - yaşadığımız onca boktan şeyden sonra kendi mutluluk parçamı bulabildiğim için mutlu olduğunu.

"Biri daha tozu yuttu." Sid başını sallıyor. "Tanrım." Beni kucaklamak için kendine çekti ve sırtımı sıvazladı.

"Deneyene kadar eleştirme," diyorum ona.

Kahkahalar atıyor ve omzumu sıkıyor. "Evet, hayır teşekkürler."

Onlar Rapsody'yi tebrik ederken odaya bakıyorum ve Nero'nun burada olmadığını fark ediyorum.

"Nero nerede?" Ben soruyorum.

Sid kaşlarını çatıyor. "Hiçbir fikrim yok. Çoktan burada olmalıydı."

Şakalaşıyoruz ama personel yemeği getirdiğinde masanın etrafındaki koltuklarımıza oturuyoruz.

Max yemeğin ilk yarısını etrafta koşuşturarak ve yemek için sızlanarak geçirir, tabii ki kadınlar da ona yemek verir, ta ki sonunda bir köşede bayılana kadar.

Şampanya kadehlerimiz havada ve Nero içeri girdiğinde kadeh kaldırmak üzereyiz.

"Nihayet! Hangi cehennemdeydin sen?" Asher soruyor.

"Üzgünüm, geciktim. Bir işim çıktı."

Black Magic Bar'da barmenlik yapan iri göğüslü bir sarışın onun etrafından dolanıyor.

"Çocuklar, bu Cinder," diyor Nero.

Diğer kardeşlerimin olduğu gibi benim de gözlerim Nero'ya kayıyor çünkü o sadece yerel bir barda çalışan barmen değil. Aynı zamanda Nero'nun son altı aydır takip ettiği kadın.

Ama banka hesabım üzerine bahse girerim ki bunu bilmiyor.

BİR ZAMANLAR, ele avuca sığmaz milyarlar Nero Voss, sonsuza dek mutlu olacağını düşünüyordu. Ama yanılmıştı.

İhanetin hemen ardından, kendini yerel striptiz kulübündeki bir dansçıdan etkilenmiş bulur. Bir ribaunt bir şeydir, ama Cinder onun içinde geride bıraktığını düşündüğü dürtüleri ortaya çıkarır.

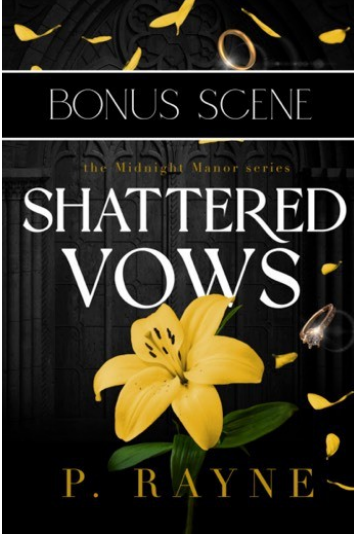
Saplantısı büyüdüğü, kendini uzak tutmaya çalışır, ancak onu yardıma muhtaç bulduğunda, ona yardım elini uzatan kişi olmaktan kendini alamaz.

MIDNIGHT WHISPERS, Külkedisi'nin çağdaş ve karanlık bir romantizmle yeniden yorumlanmış halidir.

[Midnight Whispers](#) hakkında daha fazla bilgi edinmek için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

Rapsody ve Kol'a VEDA ETMEYE HAZIR DEĞİL MİSİNİZ? Ücretsiz [BONUS SAHNENİZİ](#) aldığınızdan emin olun!

ÜCRETSİZ indirmenizi almak için [BURAYA TIKLAYIN.](#)

**LÜTFEN DİKKAT Bonus sahneyi indirerek, halihazırda abone değilseniz bültenimize katılmayı kabul etmiş olursunuz.*

Ayrıca P. Rayne tarafından

Mafya Akademisi

[İntikam Yemini](#)

[Masumları](#)

[Yozlaştırıyor](#)

[Mafya Kralının Kız Kardeşini](#)

[Arzulamak Rakibimi Arzulamak](#)

Standalones

Güzelce [Yaralanmış](#)

Gece Yarısı Malikanesi

[Ay Işığında](#)

[Dikenler](#)

[Paramparça](#)

[Yeminler Gece](#)

[Yarısı Fısıltıları](#)

TEŞEKKÜRLER

Umarız Midnight Manor'da geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır! Eğer bu ilk ziyaretinizse, hoş geldiniz! Ve eğer Moonlit Thorns (Geceyarısı Malikanesi #1) kitabını daha önce okuduysanız tekrar hoş geldiniz!

Dürüst olacağız, Moonlit Thorns okuyucular tarafından o kadar iyi karşılandı ki (teşekkür ederiz!), aynı şeyi Shattered Vows ile yapmak için baskı oluşturdu. Ancak bunu yapmak neredeyse imkansız çünkü her kardeşin anlatacak kendi hikayesi var ve aynı kişiler değiller. İster Asher ya da Kol, ister diğer kardeşlerden biri favoriniz olsun, umarız hikayeden ve dünyanın aynı kalan tüm unsurlarından (gotik hisler, seks kulübü, anti-kahraman MMC, vb.) yine de keyif almışsınızdır.

Zavallı Kol, Moonlit Thorns'u yazdığımız süre boyunca neden bu kadar yıpratıcı ve mesafeli olduğunu biliyorduk. Gururu ve Rapsody'ye olan takıntısı derisinin altında iltihaplanmıştı ve bu adam onu bulana kadar rahat etmeyecekti. Ve uzun zamandır tek odağı bu olduğu için, bir kez bulunduğu... şimdi ne olacaktı? O kadar ilerisini düşünmemişti ve onun etrafında tekrar olmanın nasıl hissettireceğini fark etmemişti.

Bunu planlarken, onu kaçırdığı zamanın/yerin dramatik olmasını istediğimizi biliyorduk. Başka biriyle düğün günü mükemmel bir şekilde uyuyordu çünkü kıskanç bir kahramanı SEVİYORUZ ve Kol'un bu yönünü ortaya çıkarmak için daha iyi bir yol olamazdı.

Bu kitabın piyasaya çıkmasına yardımcı olan herkese çok teşekkür etmeliyiz...

Muhteşem kapak için Regina Wamba'ya kocaman bir alkış. Gece Yarısı Malikanesi serisinin tamamında yaptığı çalışmalar nefes kesici.

Satır düzenlemeleri için Joy editing'den Cassie'ye ve düzeltmeler için My Brother's Editor'e her zamanki gibi teşekkürler. İkiniz de bu hikayenin bugünkü haline gelmesine yardımcı oldunuz.

Valentine PR ekibi bizi her zaman kontrol altında tutuyor ve teslim tarihlerine uyduğumuzdan emin olmak için takip ediyor. Buna sadece ihtiyacımız yok, aynı zamanda minnettarız!

Serinin ilk kitabını okuyan ve bu hikaye için heyecanlanan tüm blogger, influencer ve okuyuculara kocaman bir kucak dolusu teşekkürler. Moonlit Thorns'un nasıl karşılanacağından emin değildik ama hepiniz kollarınızı olabildiğince açarak onu hayatınıza kabul ettiniz. Teşekkür etmek çok küçük bir kelime ama elimizdeki tek şey bu. Bu piyasada kulaktan kulağa yayılmak çok zor ve herkesin bu seriyi duyurmak için gösterdiği sıkı çalışmayı, çabayı ve hevesi takdir ediyoruz! Sizi görüyoruz ve çok ama çok minnettarız! <3

Ve tabii ki değerli vaktinizi ayırıp hikayemizi okuduğunuz ve bir süreliğine Geceyarısı Malikanesi'nin dünyasına kaçtığınız için SİZE de çok teşekkür ederiz.

Serinin bir sonraki bölümünde hangi masalı ele alacağımızı anladınız mı?

Eğer geriye dönüp Moonlit Thorns ve Shattered Vows'a bakarsanız, kardeşlerin Nero'dan birkaç kez *Beyaz Atlı Prens* olarak bahsettiğini göreceksiniz. Başından beri ipucu veriyorduk! Gece Yarısı Fısıltıları Nero ve Cinder'ın kitabı olacak ve klasik peri masalı Kùlkedisi'nin yeniden uyarlaması.

Nero'da görüldüğünden çok daha fazlası var, sadece bekleyin! O

zamana kadar!

xo,

Piper & Rayne

P. Rayne hakkında

P. Rayne, USA Today Çok Satan Yazar ikilisi Piper Rayne'in karanlık tarafının takma adıdır. P. Rayne adı altında karanlık, yasak ve seksi romanlar bulacaksınız.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.